Albert Lunde

Fra Calmeyergatens prekestol I

Taler (1912)

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Albert Lunde: *Fra Calmeyergatens prekestol I* (Taler (1912)).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 25. november 2026.

Innhold

Veien til fristaden 1
Les Bibelen 7
Kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser 15
Jesajas syn 24
Nesten en kristen 32
Vår yppersteprest 43
Kjenn din besøkelsestid 52
Herrens gjenkomst 58
Åndens gave og Åndens verk 65
De hadde vært med Jesus 73
Gud kaller Moses 80
Herre, lat opp mine lepper! 90
Hellig sorg 98
Han visste ikke at Herren hadde forlatt ham 106
Gud gir de ydmyke nåde 114
Om Albert Lunde 123

Veien til fristaden

5 Mos 19,3

> Du skal gjøre veien til dem i stand og skifte ut hele det landet som Herren din Gud gir deg i arv, i tre deler, for at hver drapsmann kan flykte dit.

Her vil vi først spørre: «Hvilken vei?» Og svaret blir bare ett: «Veien til fristaden.»

Den Gud som hadde gitt loven, hadde også bestemt at Israel skulle skille ut noen fristeder som enhver drapsmann kunne flykte til. «Først skal du skille ut tre byer,» sa han, «og når Herren din Gud gir deg hele landet i eie, skal du skille ut tre til, så det i alt blir seks fristeder. Det skal være slik at enhver drapsmann lett kan nå en fristad og bli reddet.»

Vi vil prøve å sette oss inn i hva en fristad virkelig var for en slik mann. La oss tenke oss en mann som har vært uheldig og uforvarende har slått en annen i hjel. Han vet at slektningene til den døde vil hevne seg på ham. Den første tanken som kommer til ham, er naturligvis denne: «Er det noe håp for meg? Finnes det redning?» Så lysner det for ham: «Ja, fristaden!»

Vi kan tenke oss hvilket håp som var knyttet til denne byen. Hvor mange ulykkelige har ikke løpt langs veien med blikket festet på byen! Et løp for livet – med blodhevneren i hælene og med et hjerte som banket av angst: «Når jeg fram?» Og når han så endelig når fram og er trygt innenfor byporten, bryter han ut: «Jeg er frelst – reddet!» For en trygghet og stille fred for en slik mann!

Det er én ting jeg vil peke på når det gjelder denne byen. Gud sa at de eldste i byen skulle ta imot den som kom for å berge livet, og gi ham et sted å bo. Og når blodhevneren kom, skulle de ikke slippe ham inn,

men forsvare den som hadde søkt tilflukt der. Drapsmannen skulle så bo der til den ypperstepresten som levde på den tiden, var død. Da kunne han vende tilbake «til sin by og sitt hus, til den byen som han rømte fra» (Jos 20,6). Yppersteprestens død ble altså det siste store leddet i frigjøringen hans.

En annen ting vi ser av teksten vår, er at Gud i sin visdom og kjærlighet bestemte at veien til disse byene skulle holdes i god stand. «Du skal gjøre veien til dem i stand,» sier han. Det er som om Gud så at noen kunne bli hindret av en dårlig vei og ikke nå fram. Derfor sier han: «Gjør veien i stand.»

Hva det innebar å holde veien i stand, er vel ikke så lett å si. Vi vil likevel tenke oss et par ting. For det første: Se til at veien ikke blir kroket, så den blir lengre enn den må være. Nei, en rett vei, beint mot byen!

For det andre: Legg ikke veien over bratte høyder og dype daler, så den blir for tung. Senk høydene, fyll dalene og gjør den til en jevn vei, for på denne veien kommer de som det står om liv eller død for. Og en tredje ting: Ta bort hver snublestein, så ingen skal snuble og falle og slik bli hindret i å nå fram.

Videre ser vi av teksten vår at Gud satte de frie israelittene, det vil si dem som ikke hadde gjort noen overtredelse, til å gjøre dette arbeidet. Legg merke til det: *Du* skal gjøre veien i stand. Med disse ordene ble det lagt et stort ansvar på dem som bodde der veien til fristaden skulle gå. Kanskje mange spurte: «Herre, mener du virkelig at vi skal holdes ansvarlige for veien? Legger du dette på oss?» Og Herren svarte: «Ja, Israel, du skal gjøre veien i stand.»

Veien skulle alltid holdes i stand. Ikke bare noen dager i året, men hele året, natt og dag, for ingen kunne vite når noen kom løpende for å redde livet.

Hvordan dette arbeidet ble gjort, vet vi ikke sikkert. La oss tenke oss at veien blir målt opp. Hver familie som bor langs denne strekningen, får et veistykke som den har ansvaret for, og det blir sagt til dem, enten det er familien Natanael eller en annen: «Dette er deres veistykke. Gjør det i stand!»

Jeg tenker meg at det er kveld. En gammel mann går bortover veien. Han stanser og ser seg om. Det hviler et alvor over ham, og han sier stille til seg selv: «Tro om veien er i stand, så den som kanskje

kommer løpende for livet i natt, ikke blir hindret på mitt veistykke? Det er så alvorlig. Ansvaret er lagt på meg. Gud hjelpe meg til å gjøre min gjerning med troskap!»

Når vi som er samlet her i dag, leser og hører om fristedene, må vi huske at alt i den gamle pakt var skygger og forbilder på det som skulle komme.

Slik var hele Arons prestedømme bare et forbilde på den ene store presten som kom, og som alt annet måtte vike for. Også ofrene var skygger som måtte vike da det ene store offeret ble ofret – det offeret som vant oss en evig forløsning. Prestene i den gamle pakt sto der bare til han kom som med ett offer fullbrakte alt. Slik hadde også fristedene bare verdi for en tid – til han kom som de var et forbilde på. Og det er ham vi vil tale om, tenke på og glede oss over.

Over porten til fristaden kunne vi skrive: «Her inne er ingen fordømmelse.» Om vår fristad, Kristus, står det skrevet: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1). Og videre: «Den som tror på ham, blir ikke dømt» (Joh 3,18).

Nå går jeg ut fra at mange av oss som er samlet her, vet dette av erfaring, og jeg tenker at vi gjerne går tilbake i tankene til den tiden da vi flyktet for livet. Selv om vi skulle leve i mange år ennå, ville vi aldri glemme den stunden da vi fikk foten innenfor fristadens port og ble reddet. Hvor vi da begynte å takke ham som hadde ordnet alt så godt for oss! Fordømmelsen var tatt bort, og vi var frie – satt fri i Kristus Jesus.

I den gamle pakt hadde mange sett framover og speidet etter fristaden, og slik er det også i den nye. Jeg tenker nå særlig på en som kom inn i siste stund. Det var røveren på korset. Han vendte seg til Jesus og sa: «Herre, husk meg når du kommer i ditt rike» (Luk 23,42). Han gikk inn i fristaden, for Jesus sa til ham: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!» (Luk 23,43).

Frelsen i Kristus er så nær at selv den som nesten ikke har sand igjen i timeglasset, kan nå den. Og den er ikke bare for den som har syndet uforvarende, men for verdens største synder og synderinne. Jesus er en fristad for alle. Den som vil, kan komme!

Det er salig at det finnes et slikt sted, der dømte sjeler kan finne tilflukt og slippe straffen for synden. Det står jo skrevet: «Den som

synder, skal dø» (Esek 18,20). I Kristus er dommen tatt bort. Der er du fri. Kom derfor til ham!

Men det er ikke nok at det kan sies om denne byen: «Her er ingen fordømmelse!» Denne fristaden har enda mer å by den som kommer. Du som tror at Gud for Jesu blods skyld har tilgitt deg syndene dine og tatt bort dommen din, men som plages fordi du kjenner at du ikke er helt løst fra synden – Skriften lærer oss at du kan bli fri fra syndens makt og løst fra dens lenker.

La oss i tankene gå til Johannesevangeliet, kapittel 8, den første delen. Det er et stort møte i Jerusalem. Jesus er der. De skriftlærde har grepet en kvinne i synd. De fører henne fram for Jesus og spør: «Herre, hva sier du om denne kvinnen?» Vi kjenner fortellingen. Ingen av dem forsto hva de gjorde, og de ante ikke at de førte henne rett inn i fristaden.

Hvordan gikk det så? Jo, dommen ble tatt bort. Jesus spør henne: «Hvor er de som anklaget deg? Har ingen fordømt deg?» Hun svarer: «Ingen, herre!» Jesus sier: «Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer!» (Joh 8,10–11).

Det var da hun kom inn i den byen som de seks fristedene var et forbilde på, at hun fikk høre ordet: «Gå bort, og synd ikke mer!» For en herlig kraft! For et herlig ord! Gud være takk at det samme kan bli vår del.

Kom, kjære venn, du som vet at syndene dine er tilgitt, men kjenner syndens makt i deg og rundt deg! Kom inn i denne fristaden og bli der. Der er det du trenger.

Vi vil se på enda et bilde fra Skriften. Her er en som er plaget av onde ånder. Rundt ham står noen av disiplene. De har prøvd å hjelpe ham, men kan ikke. De er Jesu disipler, men denne gangen står de maktesløse. Så bringer de ham til Jesus, og snart sitter han påkledd og ved sans og samling ved Jesu føtter – løst og fri fra Satans og syndens makt. Han var blitt ført inn i den fristaden der Satans åndsmakter ikke hadde adgang, men der hellige åndsmakter regjerte og hadde herredømmet.

Kjære dyrekjøpte! Det vi forkynner dere – og Gud hjelpe oss til å gjøre det – er at Kristus Jesus er mektig til å fri, løse og rense oss helt fra all urenhet og alt fangenskap på kjød og ånd.

Og videre: Som det var murer rundt fristedene i Israel, er det også murer rundt vår fristad, og denne muren er blodet som rant på Golgata. Innenfor den er du og jeg like trygge som om vi alt var hjemme og sto for Herrens trone.

Fristaden er der, og rundt oss er det dømte sjeler. Herren sier nå til oss: «Gjør veien i stand! Gjør den kjent, så enhver som har forbrutt seg, kan flykte dit.» Gjør vi det?

Hvordan kan vi gjøre det? Hvor mange av oss har ikke skjelvet ved tanken på det? Vi har kjent ansvaret så sterkt at det har bøyd oss ned i støvet når vi hørte disse ordene: «Du skal gjøre veien til dem i stand.»

Noen ganger har vi stått og sett på mennesker som lever borte fra Herren. Hjertet vårt har vært fullt av sorg og medlidenhet og øynene fulle av tårer, men vi har sagt: «Herre, jeg kan ikke tale til dem.» Vi har stilt oss ved siden av Jesaja, lånt ordene hans og sagt: «Ve meg! Jeg er fortapt» (Jes 6,5). Så tungt har vi kjent ansvaret og vekten av Herrens befaling.

Men vi har lest hvordan Herrens engel tok en glødende stein fra alteret og rørte ved leppene hans, og vi har ropt: «Herre, gjør det samme med meg! Skal jeg vitne eller tale om deg, må du røre ved leppene mine.»

Og nå, mens vi står her sammen for Herrens åsyn, la oss huske at den glødende steinen er for alle Herrens venner. Du kan komme, du som er nedtrykt og bøyd som Jesaja, du som roper «Ve meg!» fra dypet av ditt hjerte. Det er ennå ild på Herrens alter. Rører ikke den ilden ved oss, er vi alle udugelige og uskikket til å arbeide for Herren. Herre, rør ved oss!

Å holde veien i stand betyr ikke bare å tale og vitne om Jesus. Hele livet vårt skal også bære vitnesbyrd om ham. Dessverre har mange gjort skade ved måten de har levd og ferdes på, og blitt en hindring for andre. Om dem kan det sies: «De er skamflekker og snublesteiner.» Ja, mange har sett mot fristaden, men da de så slike kristne, tok de anstøt og ble hindret.

Mange av dere tenker kanskje på sine egne, på dem som står dere nærmest, når det tales om sjelers frelse. Jeg tror Gud vil si til deg: Det er riktig at du ber for dem, men det er ikke nok. Du skal gjøre veien i stand for dem. Nettopp du skal gjøre det. Gud gi at du må kjenne ansvaret ditt slik at det virkelig bøyer deg ned!

Vi taler om å bli fylt med Den Hellige Ånd og døpt med Ånden. Når var det disiplene ble fylt med Den Hellige Ånd? Det var da de lå nedbøyd under vekten av Herrens ord: «Dere skal være mine vitner» (Apg 1,8).

Når vi har så lite av denne ilden og kraften i dag, tror jeg det er fordi vi så nødig har villet høre og ta til hjertet ordet: «Du skal gjøre veien i stand.» Kjente vi ansvaret mer, ville vi be mer og få mer. En kjent mann har sagt: «Befal hva du vil, men gi det du befaler.» Det har alltid vært Herrens vei. Befaler han: «Gå!», gir han selv kraften til å gå. Har han i dag vist deg noe du skal gjøre for ham og for dine medvandrere, vil han selv gjøre deg i stand til å utføre det, hvis du er villig.

Han kalte Moses og gjorde ham skikket til gjerningen ved sin Ånd. Det samme gjorde han med Gideon og alle de andre som han har brukt i sin tjeneste. Det er salig å tjene Herren. Det som kreves av oss, er lydighet. Og hvem skulle vi lyde om ikke ham – og lyde ham med glede?

Snart er dagsverket vårt slutt, og da har vi ikke lenger noe veistykke å holde i stand. Men det vil være noen som minnes oss. Hva var vi for dem? Taler livet vårt og minnet om oss om vår dyrebare Herre og Mester, eller er det motsatt?

Tenk hvor stort det ville være om Gud i sin nåde ville bruke deg og meg til hjelp for noen evighetsvandrere, og vi en dag fikk møte dem i det nye Jerusalem, frelst og lykkelige ved Lammets trone! Da vil ingen angre på at de var med og holdt veien i stand, selv om de arbeidet med skjelving og tårer. De hviler fra sitt arbeid. Ennå er det arbeidsdag, men bare en liten stund for noen av oss. Gud velsigne hver arbeider på veien som fører til fristaden!

Les Bibelen

Esek 3,4

> Og han sa til meg: Menneskesønn! Gå til Israels hus og tal til dem med mine ord!

Da Gud kalte Esekiel til å gå med et budskap til israelittene som var ført bort, sa han ikke bare: «Gå og tal til dem», og overlot så til profeten å si det han selv ønsket eller fant for godt. Nei, Herren sa: «Tal til dem med mine ord!» Derfor var det svært viktig for profeten å få vite hva som var Herrens ord til folket, så han ikke blandet sine egne meninger og tanker inn i budskapet han skulle bringe til Israels folk.

Disse ordene viser at profeten sto i fare for å gå og tale med sine egne ord. Det er like stor fare for oss i dag: Når vi skal gå Herrens ærend og tale med hans ord, kan vi komme til å tale med våre egne i stedet. Det er nettopp dette jeg vil prøve å gjøre klart i dag: Du og jeg må eie Herrens ord slik at også vi taler til andre med dem.

Det har ofte forundret meg at folk som forkynner evangeliet, bruker så lite av Bibelens ord når de taler. Er det fordi de ikke selv eier mer av det, eller fordi de ikke tror at det kan utrette det som det er ment til? Jeg skulle ønske jeg kunne si noe som vekket en lengsel i dere etter å eie dette ordet, så dere fikk lyst til å arbeide med det og leve i det.

Vi har lagt merke til at Bibelen bruker mange bilder om Herrens ord. Men enten bildet er en hammer, et sverd eller en legende balsam, treffer det alltid like godt.

«Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?» (Jer 23,29). Hvor mange ganger har vi ikke lest og hørt Herrens ord og kjent at det var som en hammer som rammet oss? Det knuste planene våre og dømte tankene våre – ja, vi ble selv som knust.

Vi har også sett at Ordet har makt til å ramme andre hjerter, og vi takker Gud for det vi har sett og erfart av det.

I Hebr 4,12 leser vi: «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd.» Hva kan trenge igjennom alt og skille slik som Ordet? Det skjærer over de sterkeste og de ømmeste bånd – ingenting kan stå seg mot det. Det er i sannhet et skarpt sverd.

Men det er også som en legende balsam som leger det knuste hjertet, og det er nok for alle som er såret.

Finnes det noe som er lik dette ordet? Har noen tale satt så varige merker i sjelelivet vårt som den der dette ble holdt fram i Ånd og kraft: «Det står skrevet», eller: «Så sier Herren»? Kjære venn! Når du nå er enig med meg i det som er sagt, synes jeg spørsmålet må bli: «Hvordan skal dette ordet i størst mulig grad bli mitt? Hvordan skal jeg gripe det, så det blir min eiendom og jeg i min tur kan tale til andre med Herrens ord?»

Vi vil søke svaret i Ordet. Bibelen er, mer enn noen annen bok, fri for ros og smiger. Likevel er det et par steder der en flokk troende venner får ros og blir framhevet framfor andre.

I Apg 17,11 leser vi om de troende i Berøa: «Og disse var av et edlere sinn enn de i Tessalonika. De tok imot Ordet med all godvilje, og gransket hver dag i Skriftene om det forholdt seg slik som det ble sagt.» Her forteller altså forfatteren, inspirert av Guds Ånd, at disse troende hadde et edlere sinn enn de andre. Kanskje grunnen var at de gransket Skriftene hver dag. Bruker vi Bibelen daglig, blir vi kjent med innholdet i den, og det vil mer enn noe annet foredle og rense sinnet vårt.

Jeg hører ofte folk si: «Jeg er så hissig og blir så fort sint.» Andre sier: «Jeg er så lettsindig.» Jeg anbefaler dere Bibelen! Den dagen du har fordypet deg i Bibelen, blir du ikke så lett sint og opprørt – og heller ikke lettsindig. Den gjør sinnet stille og rolig, holder tankene på rett plass og gir fred i sjelen. Når jeg har møtt disse urolige menneskene som farer hit og dit og søker fred, har jeg ønsket at jeg kunne få dem til å lese i Bibelen sin om så bare en halv time hver dag. Da skulle de snart komme til ro.

Nå vil jeg si noe særlig til de unge – og la meg tale til dere som en som av erfaring kjenner kampen deres. Mange har sagt: «Å, de ustyrlige tankene mine! Hva skal jeg gjøre med dem?»

Det var en tid i livet mitt da jeg hadde en fryktelig kamp i tankelivet. Det var som om djevelen prøvde å ødelegge meg fullstendig. De ytre omstendighetene bidro til det. Allerede som helt ung måtte jeg arbeide svært hardt. I dag forstår jeg, kanskje bedre enn mange andre, hvor stor velsignelse det er i arbeid, og at lediggang er djevelens beste middel til å få tankene våre på avveier.

Men da jeg noen år senere kom til Amerika, fikk jeg en stilling som krevde lite arbeid, og tankene mine fikk fritt spillerom. Da begynte en kamp med tankene som jeg aldri før hadde kjent. Livet mitt sto rett og slett i fare for å bli ødelagt.

Men da kom Herren meg i møte og hjalp meg – som så ofte både før og siden. Denne gangen var det gjennom en liten bok av D. L. Moody, skrevet til unge menn. I den boken anbefaler han Bibelens ord. «Les, studer, ransak Skriftene,» sier han. «Får ikke Gud fylle tankelivet deres, vil Satan gjøre det.»

Jeg fulgte rådet hans, og slik fikk jeg et utbytte av Bibelen som jeg ellers neppe ville ha fått. I dag takker jeg Gud for den kampen jeg hadde den gangen, for den drev meg til Ordet. Jeg leste og leste i alle ledige timer. Om kvelden, når jeg hadde lagt meg og søvnen ikke alltid kom med en gang, tok jeg etter Moodys råd et bestemt ord å tenke på.

I mange av disse timene har jeg hatt mine saligste stunder, og mye av det Gud ga meg den gangen, har jeg senere fått gi videre til andre når jeg har talt og vitnet.

Hjertet mitt brenner etter å få sagt noe til dere, unge kristne, som kunne være til hjelp for dere. Du søker Ånden og Åndens fylde for å vinne seier i denne kampen. Det er godt og riktig, men glem aldri: «Ånden virker i og ved Ordet.»

Det de troende i Berøa hadde framfor andre, var at de ransaket Skriftene hver dag. Jeg tenker meg dem som en flokk kristne med ansikter som var preget av renhet og lyste av hellig glans.

Nå har vi sett litt på hvor nødvendig det er å ransake Skriftene og lese Guds ord hver dag.

La oss så gå til Åpenbaringen 3. Der er det tale om menigheten i Filadelfia, og særlig to ting blir sagt til den. I vers 8–10 leser vi: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord … Jeg vil bevare deg

fra fristelsens time som skal komme over hele verden, for å friste dem som bor på jorden.»[1]

Tiden tillater oss ikke å gå nærmere inn på hva som var ment med en åpen dør. Én ting vet jeg likevel: Den betydde at de på en særlig måte hadde en åpen dør til arbeid. Hvorfor ble denne menigheten stilt foran en åpen dør? Fordi de hadde holdt fast på Herrens ord. «Du har holdt fast på mitt ord.» Derfor hadde han gitt dem en åpen dør som ingen kunne lukke. Til alle tider har det vært en åpen dør for dem som har holdt fast på Herrens ord, og ingen har kunnet lukke den.

Det fortelles mye stort og godt om Luther. For meg er det vakreste bildet av ham når han er stevnet for riksdagen i Worms og blir spurt om han vedkjenner seg skriftene som lå foran ham på bordet, og om han er villig til å kalle tilbake det han hadde skrevet og sagt. Da trer han fram med Bibelen i hendene og svarer at han ikke kunne og ikke ville kalle noe tilbake, for det var ikke tilrådelig å handle mot samvittigheten. «Og,» legger han til, «jeg kan ikke annet. Her står jeg. Gud hjelpe meg!»

Så fast holdt han på Guds ord! Og også for ham ble det en åpen dør som ingen kunne lukke.

For en framtid for deg og meg, bare vi holder fast på Herrens ord! Å holde fast på Ordet er ikke det samme som å si at Bibelen er sannhet. Nei, vi må erobre den, leve oss inn i den og lese den slik at innholdet gjennomtrenger oss.

En kinesisk kvinne hørte en dag noen snakke stygt om de kristne. Da stakk hun hånden innenfor kjolen, tok fram et Nytt testamente og sa med tårer i øynene: «Les denne boken, den er god. Og slik som denne boken er de kristne.» Tenk om det samme kunne sies om alle oss som bekjenner oss som kristne i dag! Først når vi med sannhet bærer det vitnesbyrdet, er Bibelen blitt vår.

Én ting til må vi huske: Vi får en åpen dør i arbeidet for Guds sak i samme grad som vi holder fast på Herrens ord.

Jeg kunne også ha lyst til å stanse et øyeblikk ved det neste: «Jeg vil bevare deg fra fristelsens time som skal komme.» Hva kan vel bevare oss i enhver fristelse slik som Guds ord? På det åndelige området er det fristelser knyttet til de mange lærevindene som fra tid til annen

[1] NB: «... den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.»

farer over oss. Det er trist å se kristne venner bli revet med, snart av ett vindkast og snart av et annet. Dere kan si hva dere vil, men jeg mener at de ikke har lært å holde fast på Herrens ord og ikke prøver om det de hører, har grunn i Ordet og stemmer med det.

Tidene vi går i møte, vil kreve av oss at vi har et standpunkt, står som menn og holder fast på Ordet.

Men la oss også huske hvilken makt Ordet har til å holde oss fast når verden lokker oss med smilet sitt og vil dra oss bort fra arbeidet for Herren. Bli i Ordet, kjære venner!

Så vil jeg vise dere et ord som står i den første salmen. Den begynner slik: «Salig er den mann.» «Salig» brukes ofte i Bibelen og er et sterkere uttrykk enn «lykkelig». Her tales det ikke om salighet etter døden, men om en lykkelig tilstand her og nå.

Hvem er det Herren taler om her? Vi hopper over det første verset og går til det andre. Der står det: «… har sin lyst i Herrens lov og grunner på hans lov dag og natt.» Mange har lyst til andre ting, men hvem har sin lyst i Herrens lov? Hvem dras med lengsel mot Herrens ord?

I Ordsp 6,22 leser vi: «Når du går, skal de lede deg. Når du ligger, skal de verne deg. Og når du våkner, skal de tale til deg.» Lar vi oss lede slik av Herrens lov? Kan det sies om oss som det står i salmen: «Han skal være lik et tre, plantet ved rennende bekker»?

I tørre somre har vi ofte sett hvordan løvet på trærne øverst oppe i liene tidlig begynner å gulne, som om det var høst. Det er et trist syn, og vi sier vemodig: «Det er tørt nå.» Men se nede ved elven! Der står trærne like grønne og friske. Hvorfor? Jo, de har røttene i den friske, fuktige jorden og kan suge til seg næring. Derfor holder de seg grønne og frodige.

Slik er det også i åndelig forstand med Herrens plantinger. Noen vekster tørker bort, mens andre blir bevart friske fordi de lever i Ordet og av Ordet. De som tørker bort, gjør det fordi de ikke har sin lyst i Herrens lov – fordi de ikke har slått rot ved den dype, guddommelige kilden. La oss ikke nøye oss med regnskurene på møtene, men la oss slå rot ved selve bekken! Den som gjør det, er lykkelig – ja, salig.

Videre leser vi i samme vers: «Det gir sin frukt i sin tid.» Det finnes kristne som en alltid har utbytte av å være sammen med. Å være i nærheten av dem og høre dem tale er som å være ved et fruktbart tre.

De gir alltid noe. Hvem er de? Salmen sier at det er dem som har sin lyst i Herrens lov og grunner på den dag og natt.

Andre har derimot aldri noe. De trenger alltid og er alltid i en viss grad avhengige av andre – nettopp fordi hjerterøttene deres ikke står ved Ordets bekk.

Vi går videre i samme vers og leser: «… og dets blad visner ikke.» I den første tiden etter at jeg var blitt kristen, ble jeg kjent med en del gamle troende. Men de var like tørre som de var gamle, og da tenkte jeg: «Det er visst ikke godt å bli gammel.» Men senere møtte jeg også en del gamle kristne som var så friske og frodige i ånden – så glade og lykkelige i Herren. Grunnen var at de hadde sin lyst i Herrens lov.

Jeg tenker nå på en gammel mann som jeg ofte var gjest hos. Når han satt og leste i Bibelen sin, kunne han ofte si: «Nei, se her! Har du sett dette?» Han fant alltid noe nytt, noe han aldri hadde sett før – og likevel hadde han lest Bibelen sin i nesten sytti år. Måtte Bibelen aldri bli en utlest bok for oss, hvor mange ganger vi enn leser den!

Så kommer den siste delen av verset, disse herlige ordene: «Alt det han gjør, skal han ha lykke til.» Når det står «alt», tror jeg det er ment slik. For de som lever etter det som er sagt her, vil aldri gå veier som Gud ikke kan velsigne, men vil bli hindret i å gjøre det Herren ikke har behag i.

Nå kommer jeg til noe annet. Mange troende, særlig unge, spør ofte: «Hvordan skal jeg lese Bibelen for å tilegne meg den riktig?» På det spørsmålet kan jeg ikke gi dere noe direkte svar, men jeg vil fortelle dere hvordan jeg selv begynte å lese Bibelen.

Jeg har en del gamle bibler som jeg har lagt bort fordi de er utslitte. Den bibelen jeg brukte de første årene etter at jeg ble omvendt, har jeg fremdeles. Når jeg nå slår den opp og ser på den, må jeg nesten smile. Jeg vet ikke om det er et eneste trøsteord i den som ikke er understreket.

I den første tiden etter at jeg ble omvendt, var jeg ikke så glad og lykkelig som mange andre, for jeg trodde ikke at jeg kunne bli bevart. Derfor måtte jeg understreke hvert trøsteord jeg fant. Tror du det var galt å lese Bibelen slik? Nei, hjertet mitt trengte trøst – jeg trengte det. Gjør det samme, du også, hvis du trenger det!

Så fikk jeg en ny bibel, og på det første bladet i den skrev jeg Sal 119,105: «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.» Så

begynte jeg å lese i Bibelen, ikke bare for å finne trøst, men for å finne veien.

Vi vet at når vi bærer en lykt, lyser den ikke et langt stykke foran oss. Nei, den lyser bare for hvert skritt vi skal ta – der vi skal sette foten. Jeg skal si dere at den som tar Bibelen som en lykt for sin fot, må bruke den hver dag. Og å bruke den som en lykt dag for dag er den beste måten å tilegne seg den på.

Til slutt vil jeg gi dere noen menns vitnesbyrd om Bibelen. Først vil jeg nevne Paulus' vitnesbyrd, og jeg skulle inderlig ønske at alle i denne forsamlingen hadde det samme synet som Paulus.

La oss lese 2 Tim 4,13. Der står det: «Når du kommer, så ta med den kappen som jeg lot være igjen hos Karpus i Troas, og bøkene, særlig dem på pergament.»[2] Det var altså tre ting Paulus ønsket at Timoteus skulle ta med når han kom. Men har dere lagt merke til hva han særlig framhever? Han sier: «Kan du ikke ta med kappen eller bøkene, så ta i hvert fall med dem på pergament.»

De hellige skriftene var skrevet på pergament, og det er mye som tyder på at Paulus ikke hadde fått tid til å ta dem med da han ble fengslet. Nå ønsket han å få dem, og han sier: «Dem på pergament.»

De fleste mennesker har dette ønsket: «Dem på pergament og bøkene, men særlig kappen – den må jeg ha.» Andre sier: «Dem på pergament og kappen, men særlig bøkene. Lærdommen og vitenskapen kan jeg ikke være foruten.» Jeg vil likevel legge til at disse står langt høyere i mine øyne enn de som bare lever for kappen.

Men det finnes noen – og det er de som har vært verdens lys og jordens salt – som sa: «Om jeg får en dårlig kappe eller slett ingen, og om jeg må være uten bøkene – jeg ville nok gjerne hatt dem – så la meg få dem på pergament. Dem kan jeg ikke være foruten.»

La oss høre hva den store dikteren Walter Scott sa om Bibelen. En av de siste dagene han levde, var familien samlet ved sengen hans. Da vendte han blikket mot sønnen sin og sa: «Gi meg boken!» «Hvilken bok, far?» spurte sønnen. «Det finnes bare én bok for en døende mann,» var det alvorlige svaret.

[2] NB: «Ta også med bøkene, særlig skinnbøkene.»

Men, venner, det bør være bare én bok også for den levende mann, for den som vil møte og hjelpe den døende verden – én bok framfor alle andre bøker.

Til sist vil jeg vise til ham som vi setter høyest av alle, både for eksemplet og ordene hans – Jesus. Når jeg leser Det gamle testamente, vet jeg at også han har lest de gamle bøkene, at også han har lest de samme ordene. Han elsket dem og brukte dem i striden.

Han brukte dem som sverd mot fristeren og slo ham, så djevelen forlot ham. Han siterte ordene i dem for fariseerne og saddukeerne og hentet trøst fra dem til de bedrøvede disiplene på veien til Emmaus.

Måtte Herren så hjelpe alle oss som han har talt til og sagt: «Gå og tal til dem med mine ord», så vi er i stand til å gjøre det!

Kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser

Fil 3,10

> … så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser …

Her har jeg særlig tenkt å stanse ved vers 10.

Egentlig er det et ønske og en bønn Paulus hadde, ikke bare for seg selv, men også for de troende i Filippi: at de måtte lære Jesus å kjenne – og dernest kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser. For å nå dette, sier han, hadde han tapt alt, og han aktet alt for skam, bare han kunne få lære Herren å kjenne.

La meg da prøve å stanse litt ved disse tre tingene.

Først vil jeg tale litt om å kjenne ham. Hvis jeg spurte her i forsamlingen hvem som kjenner Jesus, ville jeg kanskje få det svaret at alle kjenner ham. På én måte er det sant. Men jeg vil også si at det er minst to forskjellige måter å kjenne Jesus på.

Jeg er ikke enig med dem som mener at det i grunnen ikke betyr noe å kjenne Jesus hvis en bare kjenner ham på det ene punktet. All kunnskap om Jesus er stor og god, og den har en god og foredlende innflytelse på mennesket.

La meg først tale om den kunnskapen om ham som alle opplyste mennesker har – ja, jeg kan si alle siviliserte mennesker. Jeg vil begynne med å tale om Jesus som barn. Hvem kan si annet enn at også den kunnskapen om ham er verdifull og god? Se bare på forholdet hans til foreldrene. Har det noen gang virket annet enn godt når en

mor har kalt den lille gutten sin til seg og begynt å fortelle om Jesus, om hvordan han var lydig mot foreldrene sine i alt? Jo, all kunnskap om Jesus er god og foredlende.

Andre har fulgt ham litt lenger – gjennom evangeliene – og har lært Jesus å kjenne som et godt eksempel, et moralsk forbilde. Jeg har flere ganger sittet under prekestolen til slike menn og hørt dem tale om Jesus som et godt menneske og et moralsk forbilde, vel verdt å følge. Og jeg har gledet meg over at min Frelser var plettfri, og at det ikke var noe ved ham som kunne angripes. Det er dyrebart å ha den kunnskapen om Jesus.

Atter andre har studert ham som en stor taler. De har undret seg over talene hans og måten han talte på, og så har de kommet fram til at han var en stor folketaler. Ingen forsto som han å røre ved hjertene og ved det beste i mennesket. Er ikke også den kunnskapen om Jesus god og vakker?

Mange framhever at talen hans var profetisk, at han talte med en profets ånd, for han forutsa ting som gikk nøyaktig i oppfyllelse. Jeg tror ikke jeg tar feil når jeg sier at hele forsamlingen her i dag er enig med meg i at han var det beste mennesket som har levd på jorden – selve idealet av et menneske.

Men nå vil jeg stanse litt ved hva de som kjente ham best, sa om ham. Apostelen Johannes kjente Jesus svært godt. La oss høre hva han skriver og sier om ham. I 1 Joh 2,2 står det: «Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.»

Det var altså slik Johannes kjente Jesus. Han kjente ham ikke bare som et godt menneske, men som en soning for sine egne synder, ja, også for alle dem som ville ta imot hans frelse. Det er for meg som om han brøt ut i undring og glede: «… og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.»

Her går skillet i kunnskapen om Jesus. Mange kjenner ham ikke som en soning for sine synder. De kjenner ham som et godt menneske, men aldri som Gud.

I Joh 20,25 leser vi at Tomas sier: «Dersom jeg ikke får se naglemerket i hendene hans og stikke fingeren min i naglegapet og legge hånden min i hans side, vil jeg ikke tro!» Der sto Tomas, og han var nær ved å bli stående med bare den første kunnskapen om Jesus. Han

sto akkurat der: Han kunne ikke tro at Jesus var Gud, og at han hadde stått opp fra de døde.

Åtte dager etter kom Jesus, sto fram for ham og sa: «Tomas, rekk fingeren din hit … rekk hånden din hit, legg den i min side, og vær ikke vantro, men troende!»

En gang så jeg et bilde av Tomas som gikk bort til Jesus og tok på sårene hans. Det tror jeg aldri han gjorde. Straks Jesus selv viste seg og åpenbarte seg for ham, sa Tomas bare: «Min Herre og min Gud!»

Måtte alle vi som er her, få den samme kunnskapen om Jesus som Paulus, og erkjenne at han er en soning for våre synder. I 1 Tim 2,5–6 skriver han: «For det er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, han som ga seg selv til en løsepenge for alle, et vitnesbyrd i sin tid.»

Jeg ønsker så gjerne at alle her må lære Jesus å kjenne slik, fordi jeg tror det bor en lengsel dypt i sjelen etter å kjenne ham slik. Jeg vil ikke si at denne lengselen er like sterk hos alle mennesker, heller ikke at den alltid er like levende og brennende i sinn og hjerte.

Men jeg lurer på om det er noen her som ikke har hatt tider i livet da en forunderlig lengsel etter denne kunnskapen om Gud har lagt seg over sjelen: Å, å være forlikt med Gud! Men straks tanken har gått til Gud, er det som om et tungt slag har kommet tilbake: Å, jeg er så langt borte fra ham!

Også i Det gamle testamente finner jeg flere uttrykk som jeg synes gir ord til lengselen etter å kjenne Gud og komme i forening med ham – ikke bare hos den enkelte, men hos hele menneskeslekten. Jeg vil nevne et par ord som er typiske for denne tanken.

I Job 9,33 leser vi: «Det er ikke noen voldgiftsmann mellom oss, som kunne legge sin hånd på oss begge.» Legg nå merke til hva som får Job til å bryte ut i disse ordene.

Det var en dag da det var særlig mørkt for ham. Venner var kommet til ham for å prøve å trøste ham og tale Guds ord til ham. Men jo mer de talte, desto verre ble det for Job: «De forstår meg ikke, de kan ikke tale trøstens ord til meg.» Og så bryter han ut i fortvilelse: «Om det bare var en som kunne stille seg mellom Gud og meg, som kunne legge sin hånd på Gud og sin hånd på meg!»

Det var mørke, det var lengsel, og det var i virkeligheten en fortvilet lengsel. Han klager: «Det er ingen som kan hjelpe, det er ingen som

forstår meg, og Gud er langt borte.» Men det er ikke bare Job som har stått slik og kjent det som om Gud var langt, langt borte. Tusener av sjeler har kjent det på samme måte siden den dagen.

Jeg finner Job i samme situasjon i kapittel 23,3: «Bare jeg visste å finne ham og kunne komme fram til hans trone!» Her kommer det samme fram igjen hos Job: Om han bare kunne finne en som kunne stå mellom Gud og ham, en som kunne forstå begge parter og hjelpe ham – en voldgiftsmann!

Når jeg leser det ordet fra brevet til Timoteus som jeg siterte i stad, ser jeg at Jobs ønske og bønn er gått i oppfyllelse. Det Job lengtet etter og ba om, det har vi fått. For der står det at det er én mellommann mellom Gud og mennesker, nemlig mennesket Jesus Kristus, som ga seg selv til en løsepenge for oss.

Hva kreves av en mann som skal være voldgiftsmann? Det må tre eller fire ting til for at han kan fylle en slik plass.

For det første må han forstå begge parter, og han må kjenne saken til begge partene.

Dernest må han være upartisk. Tydet noe på at han tok parti for den ene eller den andre, var han uskikket til oppgaven.

For det tredje måtte han være rettferdig. Han måtte ha sans for rettferdighet og ville gjøre det som var rett mot begge parter. Var han ikke det, var han også uskikket.

Men selv om han hadde alle disse egenskapene, nyttet det ikke hvis han ikke også var godtatt av begge parter. Det er ikke nok at den ene parten godkjenner ham, tar imot ham og overlater saken sin i hans hånd. Den andre parten må gjøre det samme.

Tenk da et øyeblikk på det ordet vi leste i brevet til Timoteus. Mennesket Jesus Kristus kom for å innta den plassen. Og tenk på de fire tingene når det gjelder ham.

Å, hvor godt kjente han ikke begge parter! Det manglet ingenting på kjennskapet hans til den evige Gud. Han kjente Faderen fra evighet av. Jesus var Guds Sønn fra evighet av, og han kjente Faderens renhet, hellighet og rettferdighet. Han kjente englenes fullkomne lydighet. Han visste selv hvordan Faderen hadde straffet de englene som var ulydige. For et kjennskap til Faderen han hadde – han, Guds Sønn!

Men på den andre siden kjente han også mennesket. Tenk bare på det! Han levde som menneske på jorden i 33 år. Han kjente alt som

hører med til det å være menneske. Han kjente djevelens fristelser mye sterkere enn de fleste mennesker på jorden. Selv om han ikke kjente kjødets begjær, står det likevel skrevet om ham at han kom i syndig kjøds lignelse og ble lik oss i alle ting, men uten synd.

Han kjente menneskets svakhet på hvert punkt i livet, men han kjente også menneskets trang og lengsel etter samfunn med Gud. Han kjente alt som rører seg i dypet av menneskesjelen, det vi har vanskeligst for å si til noen – alt det kjente han.

Om ham som er mellommann mellom Gud og deg, vil jeg bare minne deg om dette: Han kjenner saken din, det er helt sikkert. Det er ingenting i livet ditt som han ikke forstår.

Den andre tingen som ble krevd av mellommannen, var at han var upartisk. Om denne mellommannen står det at han elsket Gud og kunne si: «Gud, jeg gjør alltid din vilje.» Slik sto han for den hellige og rettferdige Guds åsyn: «Jeg gjør alltid din vilje, Gud.» Og hvordan sto han overfor menneskene? Han elsket dem. Du vil finne at det står om ham ti ganger, ved ti forskjellige anledninger, at han fikk medynk med menneskene – ja, inderlig medynk.

Det er altså slik han stiller seg til de to partene. Overfor Gud var det: «Jeg gjør alltid din vilje, Gud.» Overfor menneskene hadde han inderlig medynk.

Den tredje tingen en mellommann måtte vise, var rettferdighet. Når jeg kommer til dette punktet og tenker på Kristus, som skulle stå mellom en hellig og rettferdig Gud og en syndig menneskeslekt og være rettferdig mot begge sider, da må jeg bryte ut: «Tenk for en oppgave, for en plass han måtte stå på!»

Når jeg kommer som en synder til Jesus og sier til ham: «Herre, du står som mellommann mellom Gud og meg. Vil du føre meg fram for Gud?» – sett deg da i hans sted! Gud er rettferdig, Gud er hellig. Kan Jesus da føre meg fram for ham?

Hva gjør så Kristus? Han sier: «Synder, jeg tar saken din på meg!» Han går til Golgata og dør der, den rettferdige for de urettferdige, for å føre oss fram til Gud.

Jeg ser ham etter oppstandelsen, og jeg leser på nytt ordene: «Det er én mellommann mellom Gud og mennesker.» Når jeg nå ser syndere komme og hører dem si: «Herre, før meg i forening med Gud, og la meg få tilgivelse for min synd!» – da ser jeg Jesus vende seg mot Gud

og si: «Gud, jeg er jo død for denne. La ham gå fri!» Da legger Jesus sin hånd på synderen og sier: «Synder, du ba om tilgivelse – den er gitt deg.» Her ser jeg det Job ba om og lengtet etter: en mellommann, en voldgiftsmann som kunne legge sin hånd på begge.

Men jeg spør deg, venn, du som er her i dag: Har du lært ham å kjenne slik apostelen her taler om ham: som en soning for våre synder, som den som ga seg selv til en løsepenge for oss alle? Før vi har opplevd det, kan vel ingen av oss si at vi i sannhet kjenner ham som vår Frelser. Og før det har ingen av oss grunn til å tro at vi er frelst.

Det var det apostelen ba om, og det han ønsket, ikke bare for seg selv, men også for menigheten: at de i sannhet måtte lære Jesus å kjenne. Har vi først lært ham å kjenne som vår Frelser, lengter sjelen vår etter å kjenne ham enda bedre, så vi kan tale om ham som den som er en soning for verdens synd.

Å, hvor dyrebar Kristus ble for mitt hjerte da jeg fikk se ham som den som sto mellom meg og Gud, som den som førte meg fram for Gud! Å, hvor jeg ønsker at alle lengtende sjeler slik måtte lære Jesus å kjenne! Før det skjer, blir du aldri tilfreds, og den dypeste tørsten i sjelen din blir aldri slukket.

Jeg vet nok at det sitter menn og kvinner her i dag som sier: «Alt dette kjenner jeg ikke noe til. Jeg trenger ingen mellommann.» Men så sant du ser meg stå her i dag, vil det komme en dag i livet ditt da sjelen din vil lengte og skrike: «Å, om det bare var en som akkurat nå ville legge sin hånd på oss begge!» Vil du den dagen huske at det ble sagt til deg på dette møtet: «Det er én mellommann mellom Gud og mennesker»?

Men kanskje det er en sjel her i dag som spør: «Hvordan skal frelsen bli min?» Jeg sa jo i stad at selv om en mellommann har alle disse egenskapene, må han også bli godtatt av begge parter. Mitt budskap til dere er at Gud for sin del har godtatt denne mellommannen. For Jesus kunne si: «All makt er gitt meg, Gud har betrodd meg alt!»

Derfor spør jeg deg, synder: Vil også du overlate saken din i hans hånd? Straks du som en fattig synder overlater deg selv, din synd og alt i hans hånd, ordner han alt. Han er godtatt av Gud, og han ønsker å bli tatt imot av deg. Overlat deg derfor i hans hånd!

Vet dere noen annen vei til frelse? Det gjør ikke jeg. Men jeg vet at tusener av sjeler fant fred, ja, evig fred, den dagen de slik la saken sin i hans hånd.

Etter at apostelen har talt om å kjenne Jesus som sin mellommann, går han et skritt lenger og sier: «… kjenne … kraften av hans oppstandelse.» Det kan hende at dette punktet er litt vanskelig å tale om. Men jeg vil si noen få ord og håper at jeg får sagt det klart.

Jeg kan vise ut fra Skriften at det er mulig å kjenne Jesus som sin Frelser og forsoner, som den som har lidd og er død for ens synd, uten å kjenne kraften av hans oppstandelse. Hva vil det si å kjenne den? Det vil si å ha kjent og opplevd at den kraften som reiste Kristus opp fra de døde, også har reist oss opp fra synden til å leve et nytt liv i hellighet med ham.

Noe av det som trengs mest i vår tid, er at de kristne lærer denne kraften å kjenne som en makt som kan reise dem opp og gjøre dem i stand til å leve et nytt liv med Herren.

Å, hvor mange er det ikke som sier: «Det er ting og feiltrinn i livet mitt som slett ikke burde være der. Men jeg kan ikke komme over dem, det er umulig – jeg har ingen kraft. Men jeg får vel tro at det velsignede blodet fra Golgata strekker til.» Ja, det er godt, det gjør det.

Men jeg spør: Tror du at den Gud som reiste Kristus opp fra de døde, har kraft til å reise deg opp til å leve et nytt liv – et liv etter Guds vilje – et liv overgitt i hans hånd til å være det han vil at du skal være? Er det ikke nettopp dette Paulus ber om når han sier: «… kjenne … kraften av hans oppstandelse»?

Å, jeg kjenner en trang i hjertet til å be for alle de kristne om at de må kjenne kraften av hans oppstandelse, den kraften som kan reise dem opp til å leve og vandre i et nytt liv.

Så går Paulus enda et skritt videre: «… kjenne … samfunnet med hans lidelser.» For meg står dette som den høyeste og helligste plassen å innta mens vi er her på jorden.

Hva vil det si å få del i samfunnet med hans lidelser? Hvis jeg stilte forsamlingen dette spørsmålet, ville jeg nok få forskjellige svar. Noen ville svare: «Kristi lidelse lå vel i at han ble fattig for vår skyld.» Jo, han led nok ved at han ble fattig. For det står at han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Det var nok også en lidelse for ham.

Andre ville svare at lidelsen hans besto i at han ble slått, spyttet på, pisket, hengt på korset og hånet i døden. Det måtte vel være Kristi lidelse. Til det ville jeg svare: Det er nok sant, men vi kan ikke bli stående der.

Kristi lidelse begynte lenge før. La oss se hva som står i Ordspråkene 8,30–31: «… jeg var hans glede dag etter dag, og jeg frydet meg alltid for hans åsyn. Jeg frydet meg på hele hans vide jord, og min lyst hadde jeg i menneskenes barn.»

I dypeste forstand var Kristi lidelse hans kjærlighet til den døende verden. Alt det andre var bare en følge av denne kjærligheten. Det var bare den veien han måtte gå for å nå målet for sin kjærlighet: å vinne og frelse en døende verden.

På en skole – jeg tror det var i England – ble det en gang spurt: «Hva er det å elske?» Den som kunne gi det beste svaret, skulle få en premie. Mange svarte, og flere av svarene var gode, men det som fikk premien, lød slik: «Å elske er å lide.»

Jeg er sikker på det og sier det med bestemthet: Kristi lidelse besto i hans uendelige kjærlighet til en døende verden.

La meg vise det ut fra Skriften. Jeg vil særlig nevne to steder der Jesus gråt. Det var ikke i forhøret, der han ble hånet, pisket og tornekronet, og heller ikke på korset.

Den ene gangen var da han sto utenfor byen han elsket så høyt, og så folket som han hadde talt til så mange ganger. Da gråt Jesus og sa: «Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne» (Luk 19,42).

Den andre gangen var i Getsemane hage, før noen ennå hadde lagt hånd på ham. Vi leser i Hebr 5,7 at han med sterkt skrik og tårer bar fram bønner og nødrop til ham som kunne frelse ham fra døden. Hva kjempet han og ba om? Det var dette: «Far, er det mulig at du kan ta dette begeret fra meg? Men skje ikke min vilje, men din! Far, er det mulig at verden kan frelses uten at jeg drikker dette begeret, så ta det bort!» Det var Kristi lidelse.

Jeg synes vi kommer nær det Paulus mener når han ber om å kjenne samfunnet med hans lidelser – å få del i Kristi lidelser, bli dratt med inn i dem. Er ikke dette den høyeste plassen å innta mens vi er her på jorden?

Ble så denne bønnen til Paulus hørt? La meg lese Rom 9,2: «… at jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte.» Ser vi ikke her igjen noe av det samme som hos Kristus? Å, hvor verden i dag trenger mennesker som står i samfunnet med Kristi lidelser – med den lengselen Paulus hadde etter å føre andre til Gud! Nå forstår vi noe av hva han mente da han ba om å få del i samfunnet med Kristi lidelser.

Det siste ordet jeg vil nevne, er et vers fra Rom 8,17: «Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham.»

Hva skal Kristi herlighet være en gang? Hvis noen svarer: «Himmelens herlighet», da vil jeg si: Nei, for den hadde han fra evighet av. Men fra evighet av hadde han en dypere lengsel. Han ønsket noe mer enn himmelens herlighet. Kristi herlighet vil nok bli den skaren som han har kjøpt fra jorden med sitt blod. Gjennom evigheters evigheter vil den være kronen på hans herlighet.

Jeg gjentar ordene: «Den som lider med ham, skal også herliggjøres med ham.» Hvor mange vil da være med og be den bønnen: «… kjenne … kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser»?

Jesajas syn

Jes 6,1–13

I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en høy, opphøyet trone, og slepet av hans kåpe fylte templet. Serafer sto omkring ham. Seks vinger hadde hver. Med to dekket han ansiktet, med to dekket han føttene, og med to fløy han. Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskarenes Gud! All jorden er full av hans herlighet. Dørpostenes fester bevet ved røsten av dem som ropte, og huset ble fylt med røk. Da sa jeg: Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskarenes Gud. Da fløy en av serafene bort til meg. Han hadde en glødende stein i hånden. Med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet. Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg, send meg! Og han sa: Gå av sted og si til dette folket: Hør og hør, men forstå ikke! Se og se, men skjønn ikke! Gjør hjertet sløvt i dette folket, gjør ørene tunghørte og klin øynene til, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene, og slik at hjertet ikke skal forstå og omvende seg, så det kan bli leget. Da spurte jeg: Hvor lenge, Herre? Og han sa: Til byene er ødelagt og folketomme, og husene uten mennesker, og landet er ødelagt og blitt til en ørken. Herren skal drive menneskene langt bort, og tomheten blir stor i landet. Om det ennå er en tiendedel igjen i det, så skal også den bli fortært. Men likesom det blir en stubb igjen av terebinten og eiken når en feller dem, slik skal en hellig sæd være den stubb som blir igjen av folket.

I det første av disse versene avlegger profeten Jesaja et vitnesbyrd som jeg gjerne vil at vi skal stanse ved i kveld og se litt nærmere på. Vitnesbyrdet hans er disse enkle ordene: «I det året … så jeg Herren.»

Jeg tror nok at ingen av oss leser disse ordene uten å si: «Herre, det ønsker også jeg.» Ingen av oss har sett ham så klart at vi ikke lengter etter å se ham klarere. Jeg er sikker på at det har vært slik for mange av oss: Når vi på en særlig måte har fått skue ham og sjelens øye har sett ham klart, da har hjertet ønsket og bedt: «Herre, la meg få se deg klarere.»

La oss derfor prøve å samle tankene nettopp om disse ordene: «Da så jeg Herren.»

For en tid siden la jeg særlig merke til at profeten sier han så Herren i det året da kong Ussia døde. Her vil vi først stanse et øyeblikk. Var det noe særlig ved den tiden da kong Ussia døde? La oss se på historien.

Under denne kongens regjeringstid hadde det vært en herlig og lys tid for Israel, en tid som Israel ikke hadde sett maken til siden Davids og Salomos dager. Det var en blomstrende, rik og skjønn tid. Vi kan lese om det i 2 Krønikebok 26, men tiden tillater meg ikke å gå gjennom det nå. I begynnelsen av sin regjeringstid var kong Ussia en svært gudfryktig mann, og det hadde en god innflytelse på folket. Vi vet jo hva det betydde for Israel når folket hadde gudfryktige konger. Slik var det også nå. Overalt var det lykke, framgang og velsignelse.

Jeg er tilbøyelig til å tro at Jesaja, ung som han var, så svært lyst på det hele. Han så framtiden i møte som en lys og skjønn tid og trodde at det alltid skulle være slik.

Men så trakk det opp noen mørke skyer. Det begynte med at kong Ussia ble overmodig i sitt hjerte, slik vi leser i 2 Krøn 26,16. Han ga ikke Gud æren, men i sin storhet og sitt overmot gikk han inn i templet og brente røkelse. Prestene gikk inn til ham og irettesatte ham, men da kom det aller verste: Han tok ikke imot irettesettelsen, men ble sint – og i samme stund ble han spedalsk. Han levde ennå noen år, men var spedalsk til den dagen han døde.

La oss så tenke på det Jesaja sier: «I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren.» Vet dere hvordan jeg ser det for meg? Jeg tenker meg at alt det lyse og skjønne blir dratt bort fra Jesaja, og at bare mørke omslutter ham. Alle de skjønne framtidsdrømmene hans var borte, alt håp om en blomstringstid for Israel var knust. Alt var mørkt.

Da ser han Herren. For en underfull stund!

Jeg tror at mange av Guds barn kjenner seg igjen her. Hvor mange er det ikke her i kveld som husker særlig mørke og tunge dager – men nettopp da fikk de se Herren! Hvor mange er det ikke som gjennom store, tunge prøvelser og skuffelser i livet har fått se Herren?

Disse prøvelsene kan være av forskjellig slag. For noen har det vært tap av eiendeler eller stilling, for andre har det vært at noen de var glad i, gikk bort. Andre igjen har knyttet seg til en bestemt person, og hele deres gudsfrykt og åndelige liv har vært bundet til visse personer. Først da disse på en eller annen måte ble tatt bort, fikk de se Herren. Jesaja kunne takke Gud, som lot ham miste kong Ussia av syne, så han fikk se Herren.

Det er mye nød og mange sorger i livet. Likevel er mange gjennom slike ting blitt ledet til å se Herren. Hver av oss kan bare se tilbake på det vi har opplevd og erfart; jeg skal ikke peke nærmere på det nå. Én ting kan vi likevel legge til: Slike sjeler har grunn til å si: «Se, til fred ble meg det bitre» (Jes 38,17).

Det neste jeg kort vil peke på, er dette: Hvordan så Jesaja Herren?

Jesaja så Herren annerledes enn nesten alle andre på hans tid. For det var en tid i Israel da folket så slik på Gud at de mente han lot dem gjøre omtrent som de ville. I virkeligheten hadde de ingen respekt for Gud og det han hadde sagt. Det rådde en sløvhet og likegyldighet, så Guds navn ikke hadde noen makt blant dem.

Vil dere se mer av dette, så les Jes 1,2–4. Der kan vi forstå litt av hvordan profeten, som så Herren, måtte klage og si: «En okse kjenner sin eier, og et esel sin herres krybbe. Men Israel kjenner ingen ting, mitt folk har ikke forstått noe» (Jes 1,3). Jesaja så at Herrens folk var sløvt og likegyldig, at de ikke en gang kjente hans røst når han talte til dem gjennom profeten. Slik sto det til i Israel.

Men hvordan så Jesaja Herren? I det første verset leser vi at han så et underfullt, skjønt syn. Han så Herren høyt opphøyet på en trone, og slepet av hans kåpe fylte hele templet. Av disse ordene forstår vi at han så Guds uendelige storhet, makt og velde – men ikke bare det. I det tredje verset leser vi at han også så Guds hellighet og herlighet.

La oss stanse et øyeblikk her. Venner! Er ikke dette noe som de kristne i vår tid trenger? Er ikke dette noe som vi – du og jeg – i dypeste forstand trenger å se? Guds uendelige storhet, en storhet som ikke

bare er i det høye, men som også fyller de minste ting her nede: at Gud er allestedsnærværende.

Men enda mer trenger vi kanskje i dag å få se Guds hellighet. Ja, vi trenger å høre en røst til hjertet vårt, slik at også vi må beve for den. For Gud er hellig! Men like mye trenger vi å høre og se Guds herlighet på enhver måte som Gud viser oss den.

Så vil jeg nevne en tredje ting Jesaja så. Det synet trengte han, for det kom ham til gode i framtiden. Han forsto det kanskje ikke så godt i øyeblikket, men senere fikk han erfare hvilken betydning det hadde for ham. Han så Guds tjenere, serafene, stå hos ham, slik vi leser i det andre verset.

Legg merke til de tre tingene han ser ved serafene. Han ser dem stå der, ferdige til å tjene Gud. De hadde seks vinger: Med to dekket de ansiktet, med to dekket de føttene, og med to fløy de. Ansiktet var dekket for ikke å bli sett, føttene var dekket for at vandringen deres ikke skulle bli åpenbart, og alltid var de rede til tjeneste for den høye og herlige Gud. Hvor mye trengte ikke denne mannen dette synet, han som senere skulle bli Guds store redskap: «Skjule sitt ansikt, seg selv – skjule sine føtter, sin vandring, sin gjerning – men likevel alltid være ferdig til tjeneste.»

Guds barn! Tror dere vi trenger et slikt syn?

Så kommer jeg til det jeg egentlig ville stanse ved i kveld. Vi har nå kort sett på når Jesaja så Herren, og hvordan han så Herren. Men hvordan virket så dette synet på ham?

Det virket ikke slik at Jesaja ropte: «Nå har jeg sett Herren!» Han løp heller ikke først til andre og fortalte hvilket syn han hadde sett. Nei, det første han sier, er: «Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper» (Jes 6,5). Synet hans ble klarere, så han fikk se seg selv som en fortapt og uren mann. Gud måtte vise ham hvem han var, og hvor han var.

Synet virket altså først slik at han fikk se seg selv. Men deretter får han se folket sitt, og han sier: «… og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper.»

Vi vil stanse en stund ved disse to tingene: Han så seg selv, og han fikk det rette synet på folket sitt. Han fikk nå et helt annet syn på folket. Før mente han at det aldri hadde vært en så herlig tid i Israel, og at det aldri hadde stått så godt til som nå. Men da han hadde sett

Herren, fikk han se at han bodde midt iblant et folk med urene lepper. Gjennom disse synene ble Jesaja modnet for den store gjerningen Gud ville sende ham til.

Slik er det alltid når Gud åpenbarer seg for oss. Jo klarere vi ser ham, desto mer får vi se vår egen usselhet og elendighet, så vi må erkjenne og si: «Jeg er fortapt, for jeg er uren.»

Troende venner! Var ikke dette det første som ble virket i oss da Gud kom oss nær? Vi treffer så ofte folk på møtene som føler seg så ovenpå og mye bedre enn andre mennesker. Men så kommer det en dag da Gud åpenbarer seg for dem, og de får se seg selv i det rette lyset. Er de ovenpå da? Å nei, da går det dem som Jesaja, og vi hører dem klage: «Jeg er fortapt!»

Hvis noen hadde kommet til meg en ukes tid før jeg ble vakt, og sagt til meg at jeg trengte frelse fordi jeg var en synder, ville jeg ha svart at jeg var like bra som andre mennesker, og kanskje adskillig bedre enn de fleste. Men da Gud kom meg nær, og jeg fikk et lite glimt av hans storhet, hellighet og herlighet, da begynte jeg å spørre: «Finnes det frelse for en så stor synder som meg?»

Jeg husker en ung kvinne som kom på møtene for en tid siden. En kveld hilste jeg på henne og spurte hvordan det sto til, og om hun var en kristen. Hun svarte: «Ja, skulle ikke jeg være en kristen, jeg som er vokst opp i et kristent land og er så skikkelig?» Og hun nevnte flere grunner til at hun var en kristen. Jeg svarte henne ikke, men gikk og snakket med andre.

Så gikk det noen dager. En kveld så jeg henne igjen på møtet, og da satt hun og gråt. Jeg spurte henne: «Hvordan står det til?» Og hun svarte: «Jeg tror ikke jeg kan bli frelst.» «Hvorfor ikke?» sa jeg. «Nei, jeg er en så stor synder,» svarte hun, «det er nok ingen frelse for meg.»

Hva var grunnen til at hun var blitt så forandret? Jo, gjennom Ordet hadde Ånden åpenbart Guds storhet og hellighet for henne, så hun så hvor uren og besmittet hun var, og hvor langt borte fra Gud hun var.

Jeg vet at jeg taler til mange i dag som har opplevd dette, og som vet at det er mer enn ord. Vi takker Gud for denne erfaringen: at han på en særlig måte åpenbarte seg for oss gjennom sitt ord og sin Ånd.

Nå vil jeg be dere legge merke til at Jesaja den dagen ikke stanset bare ved dette: «Jeg er fortapt.» Han bekjente: «Jeg er en mann med

urene lepper.» Når et menneske begynner å peke på bestemte synder hos seg selv, er det et av de beste tegnene på at det har sett Gud – og sett seg selv. Da blir det ikke bare dette fariseiske ropet: «Jeg er en stor synder som alle andre!» Nei, da blir det som hos Jesaja: «Jeg er en mann med urene lepper!»

Men så leser vi at en seraf fløy bort og tok en glødende stein fra alteret, og med den rørte han ved de leppene som Jesaja hadde talt om. Serafen rørte nettopp ved det punktet Jesaja hadde pekt på og sagt om: «Dette er min synd – her er min urenhet.»

Her har alle vi som ønsker hjelp fra Herren, noe å lære. Hvor gjerne ville jeg ikke rope det ut til dere: «Det er gløder nok på Herrens alter til å brenne bort all vår urenhet. Måtte vi derfor komme dit at vi bekjenner vår synd!»

Men hvorfor får ikke Herren oftere lov til å røre ved oss med gløden? Det er fordi vi så lite virkelig erkjenner og bekjenner vår synd for Gud. Men slik var det ikke med Jesaja, og derfor kunne Gud røre ved leppene hans. Det gjorde han med en gang Jesaja hadde bekjent.

Det samme kan skje i dag, ja, i denne stund. Om det i denne forsamlingen var sjeler som vendte seg til Gud og sa: «Herre, mine urene lepper, mine urene begjær, mine urene tanker» – og de virkelig ville at Gud skulle røre ved dem – tror dere ikke at det da ville finnes gløder på Herrens alter, så det var hjelp å få?

Det var hjelp for Jesaja, enda han så seg fortapt. Gud rørte ikke bare ved leppene hans, for Gud er ikke overfladisk, slik mennesker ofte er. Nei, Gud møtte Jesaja med det store ordet: «Din synd er sonet.» Dette vitner Ånden for den sjelen som stiller seg rett overfor Gud; dette bringer Ånden til det hjertet som åpner seg i en sann bekjennelse.

Så én ting til. I dette synet så han folkets synd og den urenheten de levde i. Jeg tror at mange av oss også på det punktet trenger å få se Herren i dag, så vi lærer å se synden slik den viser seg blant oss. Hvor velsignet er det ikke å møte troende venner som kjenner dyp sorg og smerte når de ser medmenneskenes synd og nød! Å, måtte Herren få åpenbare seg slik at det ble som et nødrop fra oss: «Herre, jeg står midt iblant et folk med urene lepper!» Hvor mye kunne ikke Gud utrette gjennom oss når vi kom dit!

Så står det videre i det åttende verset at han hørte Herrens røst si: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Herren kalte ikke Jesaja

ved å si: «Du skal.» Nei, vi leser at han hørte en røst som kunngjorde at det trengtes noen til å gå Herrens ærend, noen som var villig til å gå.

Kan dere tenke dere hvordan denne mannen kommer fram – hvor frivillig han trer fram for Gud, om enn med et bevende hjerte, og sier: «Herre, her er jeg, send meg!» Han var villig til å gå, villig til å bli sendt, men ikke sikker på om Gud ville sende ham.

Aldri står en kristen rett for Gud før han er kommet så langt at han sier: «Herre, her står jeg, ikke for å leve for meg selv, ikke for å tjene meg selv, men for å tjene deg. Kan du bruke meg? Er det noe arbeid jeg kan gjøre for deg?» Alt som gikk forut, tjente til å forme Jesaja og føre ham dit at han kunne stå slik for Gud. Han ble ført bort fra seg selv, bort fra alt sitt eget, så han kunne stille seg fram for Gud og si: «Herre, her er jeg, send meg!»

Venner! Kan vi si det samme? Har vi møtt fram for Gud på den måten, og har han fått sin hensikt med oss?

La meg så tale litt om hva Jesaja ble sendt til. Det er noe så forferdelig mørkt ved det. Likevel har det vært stort for hjertet mitt å se hvordan Gud taler til Jesaja før han sender ham ut, og på forhånd lar ham vite hva han sender ham til. La meg gjengi det litt fritt: «Jesaja, jeg skal sende deg til et folk som ikke vil høre og ikke vil komme til meg. Men jo mer du taler, desto mer lukket skal ørene deres bli. Du skal tale til et folk som ikke vil se. Men jo mer du taler til dem, desto mer forblindet skal det bli.»

Herren sier så videre til Jesaja at av dette folket skulle det bli igjen en liten del, og så videre (v. 13). Jesaja så denne levningen så klart at det virker som om evangelistene ikke har sett den klarere. Han gledet seg mange ganger over den, og han talte om den på en herlig måte.

Men dere sier kanskje: «Hadde det da noen betydning for Jesaja å få vite dette?» Absolutt! Jeg vil si dere, kjære brødre og søstre, vi som arbeider: Hvis ikke dette blir klart for oss i dag, kan vi stå i fare for å bli trette og kanskje miste motet.

La det derfor stå klart for oss at det er en liten del av verdens myldrende masse som skal bli frelst. En liten del i forsamlingene, en liten del i byene, en liten del på landet. Men venner, tenk å få være med og berge disse inn for Herren! Det er vi kalt til, og det må vi glede oss over.

Fikk Jesaja oppleve det Herren hadde talt til ham? Ja, han fikk oppleve å se Israel gå lenger og lenger bort fra Gud. Men han husket

Herrens ord og gledet seg i Ånden når han så den lille flokken i Israel som den Lovede skulle komme fra.

Måtte Herren åpenbare seg for oss på en slik måte at det kunne forme oss og gjøre oss skikket for den gjerningen han vil vi skal utrette for ham mens vi er her på jorden. Det er en salig tanke for oss arbeidere å vite at selv om det ikke er de store skarene vi når, er vi likevel med og samler inn, så huset hans kan bli fullt. Slik framskynder vi den dagen Jesus talte om.

Det er ennå flere som skal høre og få anledning til å velge om de vil være med eller bli stengt ute for evig. Gud gi at vi kan bringe budskapet fram slik at det krever en avgjørelse, så ingen skal ha noen unnskyldning på den store regnskapsdagen.

Nesten en kristen

Apg 26,28

> Men Agrippa sa til Paulus: Det mangler lite på at du overtaler meg til å bli en kristen!

«Det mangler lite på at du overtaler meg til å bli en kristen!»

Det var kong Agrippa som rettet disse ordene til Paulus, etter at Paulus hadde fortalt ham om Jesus fra Nasaret og om sin omvendelse. Jeg vil kort gjengi litt av fortellingen.

Kong Agrippa kom ned til Cæsarea for å hilse på Festus (Apg 25,13). Festus var nylig blitt Felix' etterfølger, så det var helt naturlig at Agrippa kom ned for å hilse på ham og ønske ham til lykke. Da kong Agrippa hadde vært der noen dager, fortalte Festus ham at han hadde en bemerkelsesverdig fange som Felix hadde latt bli igjen i lenker.

Yppersteprestene og jødene hadde krevd at han skulle dømmes til døden. Men Felix hadde ikke kunnet finne noe å dømme ham for, og nå visste ikke Festus hva han skulle gjøre med ham. For etter å ha undersøkt saken hans kunne heller ikke han finne noe å dømme ham for. «Han er en taler,» sier Festus, «men talene hans dreier seg mest om en Jesus som er død – det sier ypperstepresterne – men denne mannen påstår at han lever.»

Da kong Agrippa hører dette, blir han nysgjerrig og sier til Festus: «Jeg vil også gjerne høre denne mannen.» Og Festus svarer: «I morgen skal du få høre ham» (25,22).

Jeg tenker at kong Agrippa så fram til neste dag med stor forventning. Han var spent på møtet, da han skulle få se og høre den bemerkelsesverdige mannen. Da dagen var der, kom kong Agrippa med stor prakt og tok plass sammen med Festus i den store forsamlingen av de

øverste høvedsmennene og de fornemste mennene i byen. På Festus' befaling blir så Paulus ført inn.

Kong Agrippa sier da til ham: «Du har lov til å tale om deg selv!» (26,1). Jeg tenker meg at det brant i Paulus' sjel da han nå fikk ordet og kunne tale.

Hva hadde det ikke vært for ham å sitte innesperret i fengselet så lenge, han som hadde en så brennende lyst til å tale om Jesus til sine medmennesker! Men nå blir han ført fram, og det blir sagt til ham: «Du har lov til å tale.» Vi kan være sikre på at det var Åndens kraft over hvert ord i talen hans.

La meg i korte trekk gjengi hovedinnholdet i denne talen. Det er særlig fem punkter jeg vil stanse ved.

I vers 4 begynner han å fortelle om ungdommen sin, at han var vokst opp blant sitt folk i Jerusalem og hadde levd som fariseer etter det strengeste partiet i jødenes gudsdyrkelse. Jeg tror at kong Agrippa med en gang tenkte: «Dette er nok ingen overfladisk mann, heller ingen som har hatt en for lettsindig ungdom. Når han er vokst opp som fariseer etter de strengeste budene, har han nok fra sin tidligste barndom visst hva alvor var, og alltid hørt dette: 'Du skal' og 'Du skal ikke.'»

Deretter forteller Paulus i vers 6–8 om sin tro. «Jeg tror på de dødes oppstandelse,» sier han, «at det kommer en dag da Gud vil reise opp alle mennesker, både de rettferdige og de urettferdige.» «Hvorfor,» sier han til kongen, «bedømmes det som utrolig hos dere at Gud reiser opp døde?»

Så kommer han til det tredje. Han forteller at han har vært en forfølger av menigheten og ment at han måtte gjøre mye mot Jesus fra Nasaret. I vers 10 forteller han hvordan han har vært med på å kaste mange av de hellige i fengsel og gitt sin stemme til at de skulle drepes. Han nevner ikke her at han var med da Stefanus døde. Men et annet sted blir det fortalt at han var med og passet klærne til dem som steinet ham, og at han syntes godt om at steinene traff Stefanus.

Han forteller videre hvordan han forfulgte de hellige, ikke bare i Jerusalem. Han reiste rundt og var med og slepte dem i fengsel for å få dem dømt og drept. Med fullmakt fra yppersteprestene reiste han til og med til byer i andre land. Men da han var på vei til Damaskus, ble han stanset. Der utenfor Damaskus, mens han var på reise sammen

med de andre, strålte et lys omkring dem, og han hørte en røst fra himmelen som sa: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg? Det blir hardt for deg å stampe mot brodden.»

«Jeg sa da,» forteller han: «Hvem er du, Herre?» Og røsten sa: «Jeg er Jesus, han som du forfølger. Men reis deg opp og stå på dine føtter! For derfor viste jeg meg for deg: for å utvelge deg til tjener og vitne.» Og så forteller Paulus dem utførlig om hele sin omvendelse.

Han sier videre: «Så har jeg da fått hjelp av Gud og står til denne dag og vitner både for liten og stor, og jeg sier ikke noe annet enn det profetene og Moses har sagt skulle skje.» Så kommer han til det som var det største for ham å tale om, nemlig at Kristus skulle lide, og at han som den første av de dødes oppstandelse skulle forkynne lys for folket og for hedningene.

Da han var kommet så langt i talen sin, ble han avbrutt av Festus, som sa: «Du er fra forstanden, Paulus! Din store lærdom driver deg til vanvidd!» Men Paulus svarte: «Nei, jeg er ikke fra forstanden, men jeg taler sanne og sindige ord.» Så vendte han seg til kong Agrippa og sa: «Kong Agrippa, tror du profetene? Jeg vet at du tror!»

Hva sa så kong Agrippa? Han svarte ikke: «Ja, jeg tror profetene.» Men han sa: «Det mangler lite på at du overtaler meg til å bli en kristen!» Han var nesten overtalt til å bli en kristen.

Jeg har hørt noen si at kong Agrippa ikke mente dette, men sa det i spott. Det tror jeg ikke. Jeg tror ikke han kunne si noe slikt i spott, etter alt Paulus hadde talt i den mektige Ånd, kjærlighetens Ånd, som strømmet mot ham da Paulus løftet sine lenkebundne hender og sa: «Jeg ville ønske til Gud, enten det mangler lite eller mye, at ikke bare du, men også alle som hører meg i dag, måtte bli slik som jeg, med unntak av disse lenkene.»

Kong Agrippa mente det nok så oppriktig som noe menneske kunne mene det, da han sa: «Jeg er nesten overtalt til å bli en kristen.» Men ingen steder i Skriften står det at han ble en kristen. Vi vet bare at han var nesten en kristen.

Har dere noen gang tenkt på hvordan «nesten en kristen» ser ut? Jeg vil nevne et par ting som kjennetegner en som er det.

Et menneske kan være svært religiøst, ja, religiøst i høyeste grad, og likevel ikke være en kristen. Vi er nok alle enige om at det i våre dager finnes mange strengt religiøse mennesker som er opptatt av

mye kristelig arbeid uten selv å være kristne. Det er mulig å se ut som en kristen i alt det ytre og likevel ikke være det.

Kanskje det er noen her som tviler på det, men jeg tror jeg kan bevise det. La meg ta et velkjent eksempel fra Matt 22,12, hvor det blir fortalt om en av dem som var innbudt til bryllup.

Det står ikke at han avslo innbydelsen. Nei, han tok imot den. Han kom altså og var med. Alt i denne fortellingen tyder på at han var helt lik de andre bryllupsgjestene. Ingen hadde lagt merke til at han manglet noe – og likevel manglet han i virkeligheten alt. Da stunden kom og kongen gikk inn for å se på gjestene ved bordet, måtte han få ham fjernet, og mannen fikk aldri være med.

For den som vil nå himmelen og dens salighet, finnes det ikke noe mer alvorlig spørsmål enn nettopp dette: «Er jeg en virkelig kristen, eller er jeg nesten en kristen?» Et langt stykke på veien kan de to se svært like ut, men det vil likevel vise seg at det er en himmelvid forskjell.

Den som er «nesten en kristen», kan være sterkt og ofte påvirket av kristne sannheter. En slik kan gjerne sitte like bøyd som noen annen under forkynnelsen av Guds ord, bedrøvet over sin egen stilling og sin synd, og likevel aldri bli en kristen. La derfor ingen slå seg til ro og tenke: «Jeg er en kristen, for jeg går på møter og føler meg så tiltalt og grepet av det jeg hører der.» Hundrevis av sjeler har vært tiltalt og grepet av Ordet uten å være kristne, og jeg må dessverre legge til: uten noen gang å bli det.

I Mark 12,34 leser vi at Jesus sa til en: «Du er ikke langt borte fra Guds rike!» Disse ordene ble sagt til den lovlærde unge mannen. Men ingen i denne forsamlingen kan vise oss et sted i Bibelen hvor det står at han ble en kristen.

Så vil jeg si litt om dette: Hva er det som får et menneske så langt at det blir «nesten en kristen»? Hva er det som fører sjelen så nær Guds rike?

Et personlig vitnesbyrd om Jesus har ført mange dit. Paulus' personlige vitnesbyrd for kong Agrippa førte ham dit. Kong Agrippa hadde nok aldri tenkt at han skulle oppleve det den dagen, og at han skulle få et så direkte spørsmål. Han hadde lyst til å høre Paulus. Når han hadde anledning til å høre en så bemerkelsesverdig mann, hvorfor skulle han ikke gjøre det?

Da Paulus begynte å tale, syntes Agrippa at det var interessant å høre ham. Men etter hvert som Paulus kom videre i talen, la alvoret seg over kongens sjel. Han sto ansikt til ansikt med en manns omvendelse og med forkynnelsen av Jesu Kristi navn.

Det personlige vitnesbyrdet om Jesus har en egen makt den dag i dag. Det gjør inntrykk. Det er ikke så lett å komme forbi det og forbli uberørt. Mange har faktisk ønsket: «Bare jeg kunne komme gjennom hele livet uberørt av disse sannhetene!» Men det er sikkert mange her i kveld som kjenner at det ikke er noen lett sak.

Jeg tviler ikke på at jeg i kveld taler til mange som har stått grepet når en mann eller kvinne har vitnet for dem om Jesus Kristus. Derfor vil jeg nå også si til dem som har funnet sin Frelser: Tal til andre om det du har funnet, fortell andre hva du selv har fått. Det har ført så mange til Frelseren.

Skriften forteller ikke mye om disippelen Andreas. Men én ting vet vi: Det var ved sitt personlige vitnesbyrd at han fikk føre sin bror Peter til Jesus (Joh 1,41–43). Om Andreas aldri hadde fått gjort noe mer enn å føre Peter til Jesus, var det i sannhet en stor gjerning.

Men på hvilken måte førte Andreas sin bror til Jesus? Jeg tror han kom med et gledestrålende ansikt og sa: «Simon, vi har funnet Messias!» Det var noe i disse ordene og i måten han sa dem på, som gjorde at Simon sa: «Jeg må se, jeg må høre – jeg må finne ham som min bror har funnet.» Et slikt vitnesbyrd er mer verdt enn mange foredrag om kristendommen. Det er en makt i disse ordene: «Jeg har funnet!»

Unge mennesker! Du som bekjenner deg som en kristen, har du noen gang med din munn, med dine egne ord, bekjent for andre: «Jeg har funnet Jesus»? Gjør det! Si til andre disse enkle ordene: «Jeg har funnet ham.»

Gud har også brukt, og bruker fortsatt, mange andre ting for å føre mennesker nær sitt rike, så de har måttet si: «Ved den anledningen og i de omstendighetene jeg da var i, var jeg nesten en kristen.»

Det er mange som gjennom sorg og motgang i livet er blitt ført nær Guds rike, ja, så nær at det syntes som om de nesten var over på Herrens side. Andre er blitt grepet og dratt da noen de var glad i, gikk bort og venner ble revet fra dem. Hvor nær kom de ikke da? Det manglet svært lite på at de kunne si: «Jeg er blitt en kristen.»

Venn! Er det deg? Kjenner du deg igjen her? Husker du alle gangene i livet ditt da Gud ved forskjellige midler førte deg så nær sitt rike, og du sto der – nesten overtalt, nesten en kristen? De minnene forlater deg aldri. Det kan kanskje ligge mange år imellom, men du glemmer dem aldri. Det er mange som går rundt med slike minner i dag – men det er også alt.

Jeg tenker at kong Agrippa aldri glemte den stunden da Paulus talte, aldri glemte det han sa, og det grepet ordene fikk om hjertet hans.

Hva kan så hindre en som er blitt «nesten en kristen», i å bli helt en kristen? Jeg vet ikke hva som hindret kong Agrippa. Skriften sier ikke noe bestemt om det. Men den forteller om mange andre menn og om hva som hindret dem.

I kapittel 24 leser vi om Felix, som var landshøvding før Festus. Om ham står det at han sa: «Gå bort for denne gangen! Når jeg får tid, skal jeg sende bud på deg igjen.»

Det er en av de tingene som har hindret så mange når de sto nær Guds rike. De ville utsette det til en annen gang, når tiden passet bedre. De ville vente litt, som Felix: «Når jeg får tid, skal jeg sende bud på deg igjen.»

Men den dagen kom aldri. Da Paulus gikk ut, da døren ble slått igjen etter ham og han ble ført tilbake til cellen, var det siste gang Felix hørte et slikt vitnesbyrd og en så inntrengende bønn om å tro på Herren Jesus Kristus.

Jeg vil nevne noen ting som hindrer folk i å bli kristne. Jeg tenker at mange her vil kjenne seg selv igjen. Men finner du bare én av disse tingene som et bånd som holder deg tilbake, vil jeg si til deg: Bryt med det, og Herren vil gi deg kraft til å bli løst nettopp fra denne hindringen.

Vi vil ta noen eksempler fra Skriften. Kong Herodes var en mann som hadde rik anledning til å bli en kristen. Han hørte Johannes forkynne, og gjennom det kom han så langt at det ble sagt om ham: «Han gjorde mye av det han hørte ham si, og han hørte ham gjerne» (Mark 6,20).[1]

[1]NB: «Når han hørte på ham, kom han i tvil om mangt og meget, men han hørte ham gjerne.»

Han var altså påvirket og beveget. Men hva var det da som hindret ham i å bli en kristen? Jo, han var en av disse svært lettsindige menneskene, en av disse fornøyelsessyke, som fort og lett blir påvirket av det gode, men like lett lar seg påvirke og rive med av det dårlige. Selv om Herodes var påvirket av Johannes' alvorlige tale og nesten overtalt til å ta et standpunkt, elsket han de verdslige tingene og lot seg rive med av dem.

La oss tenke på natten like etter, som ble så avgjørende for ham. Han sitter der, revet med av kvinnens dans. Hun danser for ham, han synes godt om det og blir betatt av henne. Så sier han til henne: «Be meg om hva du vil, så skal jeg gi deg det!»

Hun tenker seg om – men så går hun fram, kanskje med et djevelsk smil, og sier: «Kong Herodes, gi meg døperen Johannes' hode på et fat!»

Kongen blir forferdet og tenker: «Hva har jeg gjort? Han som jeg likte så godt å høre, og som gjorde slikt inntrykk på meg!» Alle minnene våknet i ham.

Stakkars fornøyelsessyke mann! Han var nesten overtalt til å begynne et annet liv, men det var én ting som holdt ham tilbake. Fra den stunden var Herodes en mann uten fred, ulykkelig så lenge han levde.

Men siden hans dager har det levd mange med like svak karakter, som har latt seg rive med av det som var dårlig. Jeg vil si dere – og det har dere vel selv sett gjennom livet: Et menneske som en gang har vært «nesten en kristen», men som lever på verdslig vis, blir aldri lykkelig. Verden kan aldri tilfredsstille den sjelen som har fått en forsmak på hva det er å være et Guds barn.

Selv om ingen her skulle gi meg rett i dette, vet jeg at alle de mennene og kvinnene som en gang var «nesten en kristen», ville si: «Det er sant. Vi blir aldri lykkelige før vi blir helt kristne.»

Kanskje jeg i kveld taler til en ung mann som sier: «Ja, der står jeg. Jeg vet at det er rett å være helt en kristen og leve som en kristen – men jeg er så bundet til fornøyelser.» Jeg spør deg: Venn, vil du da gjøre som kong Herodes? Vil du følge hans eksempel? Legg merke til at han fra den dagen var uten fred og urolig, og da han senere hørte rykter om Jesus, ble han redd. Jeg synes jeg ser hvor skjelvende og nervøs han var da han gikk rundt i slottet sitt og sa: «Bare det ikke er Johannes som er stått opp fra de døde!»

Jeg vil nevne en annen ting som har hindret mange i å bli helt kristne. Den vil jeg også knytte til en person, nemlig Pontius Pilatus.

Det kan hende at noen av dere spør meg: «Tror du at Pontius Pilatus noen gang var nesten en kristen?» Ja, det tror jeg. Og hvilken dag? Den dagen da han sto i døren til domshuset, og folkemengden sto utenfor med en fange midt iblant seg.

Pilatus sier til dem: «Hva slags anklage fører dere?» De la fram anklagene sine, men da alle hadde vitnet, dømmer Pilatus: «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen.» Han erklærer Jesus uskyldig. Da ropte folket: «Han vil gjøre seg selv til konge!»

Pilatus forhørte ham om dette, og jeg tror at han syntes han så noe mer kongelig hos Jesus enn han hadde sett hos noen annen fyrste. Holdningen og den beherskede roen som hvilte over Jesus, til tross for folkets raseri og de falske vitnesbyrdene, vakte respekt hos Pilatus, og han dømte for andre gang: «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen.» Forhøret gikk sin gang, og for tredje gang dømmer Pilatus: «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen.»

Hvis vi hadde vært til stede ved forhøret og fulgt med, ville vi nok ha sagt: «Jo, det går godt. Jesus blir frikjent.» Hvor nær var ikke Pilatus ved å gi Jesus fri!

Så lød det en stemme blant folket: «Gir du denne fri, da er du ikke keiserens venn!» Hvis djevelen har vært i noens røst, så var han i sannhet i denne. Jeg synes jeg ser Pilatus blekne – keiserens venn!

Da kommer det bud til ham: «Din hustru sender deg hilsen: Ha ikke noe å gjøre med denne rettferdige!» Men igjen lyder mange stemmer: «Gir du ham fri, er du ikke keiserens venn!»

Her er det to ting å velge mellom: Skal jeg gi Jesus fri? Samvittigheten min sier at jeg bør, for han er uskyldig. Min hustru har hatt en åpenbaring, og hun sier at jeg bør. Men på den andre siden står keiserens vennskap.

Den ellers så store og sterke mannen bøyde seg under dette: menneskefrykt.

Dessverre har det siden den dagen vært mange, mange stolte og kjekke menn som ellers fulgte sin overbevisning og sto for sine meninger. Men når det gjaldt å stå for Jesus Kristus, var de feige og våget ikke å følge sin overbevisning. Menneskefrykt hindret dem i å gå helt over på Herrens side.

Dere unge menn som ennå ikke har tatt dette skrittet, dere skal oppdage at det blir et av de tyngste takene i livet deres å ta skrittet, bekjenne Jesus og stå for overbevisningen deres. Jeg har sett de sterkeste menn stå og skjelve som løv mens de sa: «Jeg kan ikke bekjenne.»

Kanskje mange av dere har stått på samme sted. Men jeg vil si deg: Enten det mangler lite eller mye, skulle jeg ønske at du ville søke kraften hos Herren til å ta skrittet helt ut og ikke lenger stå som «nesten en kristen».

I Mark 10 ser jeg en annen mann. Han løper bort til Jesus, faller ned for føttene hans og sier: «Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» Da sier Jesus til ham: «Ta korset opp og følg meg!»[2] Men da han hørte det, gikk han bedrøvet bort. Det står at Jesus så på ham og fikk ham kjær. Hvor nær var han ikke ved å bli overtalt, hvor lite syntes det ikke å mangle!

Hva tror dere rørte seg i den unge mannen? Jeg tror at da han hørte ordene «Følg meg!», tenkte han: «Hva menes det med å følge Jesus?» Det betydde jo særlig to ting. Han måtte si farvel til hjemmet sitt og til alle de gamle vennene sine. «Skal jeg følge Jesus, må jeg si farvel til alt og så slutte meg til dem som står her,» sa en stemme inni ham.

Og hvem var det? Det var fiskere fra Galilea, fra den mest foraktede delen av landet. Da har han sikkert tenkt: «Nei, jeg kan ikke slå følge med dem. Finnes det ingen annen vei å gå?» Men Jesus sa til ham: «Vil du ha en skatt i himmelen, så gi opp det du har, og følg meg.» Men nei – han kunne ikke, og gikk bedrøvet bort. Han var «nesten en kristen».

Du synes kanskje at jeg er for hard og ikke forstår hva det betyr for deg å rive deg løs fra verden. Jo, venn, jeg forstår deg. Jeg vet at det ikke er så lett å rive seg løs fra verden, følge Jesus og bli en kristen, for jeg har selv erfart det.

Omtrent et år etter at jeg som ganske ung var kommet til Amerika, satt jeg på et møte i Chicago. Det ble talt om hvor nødvendig det er å søke Gud, og alvoret i ordene «nesten en kristen» grep meg. For jeg var så nær. Men da kjente jeg som aldri før hvor hardt det var å rive seg løs, og jeg merket hvordan sjelen min ble slitt mellom to makter. Spørsmålet trengte seg på og krevde et avgjørende svar: «Skal jeg?

[2] Slik står det i Mark 10,21 i 1930-oversettelsen. NB har bare: «Kom så og følg meg!»

Men jeg kan ikke!» Likevel kom stunden da jeg under tårer sa: «Herre, jeg vil.»

Venner! Noen av dere har ennå det skrittet igjen å ta. Jeg vet at det ikke vil føles så lett når dagen kommer. Likevel ønsker jeg av hele min sjel at du snart måtte si: «Jeg vil!» – og at du da vil gå helt over på Herrens side og bli en kristen.

Hvordan blir en så helt en kristen? Vi har ingen bedre forklaring enn Jesu egne ord i Joh 3: Vi må bli født på ny.

Ved hvilken anledning sa Jesus disse ordene? Det er aldri sagt et mer radikalt ord i hele Skriften, og det ble ikke sagt til en åpenbar synder, men til en av Israels lærere, kanskje en av de mest alvorlige lærerne i Israel – gamle Nikodemus. Men hvor ydmyk var han ikke, enda han var fariseer og lovlærd! Jo, han var ydmyk, han som kunne gå og spørre mannen fra Nasaret: «Hva skal jeg gjøre?»

Så sier Jesus: «Nikodemus, du må bli født på ny.» Kan dere tenke dere et ord som i høyere grad tok alt fra Nikodemus? Det var som om Jesus ville si: «Du må begynne helt forfra igjen.» Men slik er alltid Herrens vei.

Nikodemus svarer: «Det forstår jeg ikke. Hvordan skal det gå til?» Så forklarer Jesus ham om den nye fødselen: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli opphøyet.»

Han tok Nikodemus med til det som han hadde talt om og lært så mange ganger: israelittene som var bitt av giftige slanger, så døden var den sikre følgen. Men så ble det reist en kobberslange midt iblant dem, og de ble frelst helt ufortjent – de ble i live bare ved å se hen til den. Slik skulle også Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som trodde på ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv.

Da gikk det en strøm av glede gjennom Nikodemus: «Å, er det så enkelt – så likefram – å bli en kristen? Bare sette sin lit til ham og så bli frelst!»

Kanskje Nikodemus aldri forsto det bedre enn den dagen da han var med og tok Jesus ned fra korset, og da han var med og trakk ut naglene som var slått gjennom hendene hans. Da sto det klart for ham: «Å, det var altså ved dette vi skulle bli frelst. Det var det han mente den natten da han forklarte frelsen for meg. Nå forstår jeg det – nå ser jeg at hans død skulle bli mitt liv, og hans blod betalingen for min skyld.»

Venn, der vil også du finne fred og hvile.

Jeg må få minne dere om at det er mulig å være svært nær og likevel aldri bli frelst.

For noen år siden var en ekspedisjon på oppdagelsesreise med skipet «Royal Charter». Da det kom telegram om at skipet nå var ved Queenstown, den første havnen etter at det var kommet over havet, reiste noen av Englands mest framstående menn ned til Liverpool for å være til stede og ta imot skipet. Alt var i orden. Et musikkorps sto klart til å spille, og alle ventet spent på at skipet skulle komme.

Så kom det et nytt telegram: «Royal Charter» hadde gått på grunn og var sunket.

Dr. Taylor, som var prest i Liverpool, forteller: «Det ble min oppgave å gå til styrmannens hustru med det tunge budskapet. En liten pike, fin og pyntet, kom gledestrålende mot meg. 'Å, mor og jeg er så glade,' jublet hun, 'nå kommer far snart hjem!' Så kom moren, glad og lykkelig. 'Jeg er så glad for besøket,' sa hun. 'Bordet er dekket. Nå må De bli og dele gleden med oss når mannen min kommer.'»

Taylor rakte ut hendene, tok hustruens hånd mellom sine og sa: «Men tenk om han nå ikke kom …» Hustruen forsto hva han mente, og brøt ut: «Å, min Gud – så nær hjemmet og likevel ikke nå hjem!»

Tør jeg ikke si, med tanke på sjelen og evigheten, at det er mange som var nær hjemmet, men likevel ikke nådde fram?

Gud hjelpe oss! Og jeg sier til alle troende i denne forsamlingen: Be for dem som er «nesten en kristen». Det var så mange som var «nesten», men de kom aldri med.

Vår yppersteprest

2 Mos 28,29

> Og når Aron går inn i helligdommen, skal han bære navnene på Israels barn i domsbrystduken på sitt hjerte, slik skal han alltid minne om dem for Herrens åsyn.

Hebr 7,20–21

> For de andre er blitt prester uten ed, men han er blitt det ved ed fra ham som sier til ham: Herren sverget, og han skal ikke angre det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis.

1 Pet 2,9

> Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys.

Disse tre skriftstedene taler alle om det samme, nemlig prestetjeneste. Men samtidig taler de om tre forskjellige slags prestetjeneste. Det første er Arons prestetjeneste, det andre er Kristi prestetjeneste, og det tredje er vår prestetjeneste. Men alle tre er til behag for Gud, for de er fra Gud. La oss se litt på disse tre prestetjenestene.

Det er mye stort, oppløftende og trøstefullt ved Arons prestetjeneste. Tiden tillater meg ikke å gå gjennom alt ved den, men vi vil kort stanse ved fire eller fem ting. Kanskje det kan bli til litt hjelp og velsignelse for oss.

Når vi tenker på Arons prestetjeneste, er drakten hans, og særlig kjortelen hans, noe av det første som fanger oppmerksomheten vår. Herren hadde gitt en utførlig befaling om hvordan den skulle lages. Vi kan lese om det i 2 Mos 39.

Den skulle veves av ull og gull. Av uthamrede gullplater skulle en skjære fine tråder og veve dem inn i ullen – og det på en slik måte at en aldri kunne ta gullet ut og bruke det til noe annet. Heller ikke kunne en ta ut ullen og bruke den. Ville en ta bort den ene delen, gikk det hele i stykker. Drakten skulle være en uatskillelig helhet.

Det andre jeg vil peke på, er at Aron skulle bære Israels barns dom på sitt hjerte for Herrens åsyn. Men la oss huske at det var én dag i året da Aron kunne legge dommen fra seg og over på noe annet. Når han sto der, tynget av Israels barns synd, kunne han legge hånden sin på offerdyret, og dyret måtte da dø for Israels synd og skyld (3 Mos 4).

For en alvorlig stund var det ikke når Aron i sin prestedrakt gikk inn i Det aller helligste med blodet og stenket det på nådestolen, mens hele menigheten sto utenfor og ventet på at han skulle komme tilbake for å løfte opp hendene og velsigne dem! Det var en underfull dag for Israels barn, og det var sikkert mange som gikk derfra lettet, trøstet og styrket.

Dernest måtte Aron som prest ofre for Israel og gjøre soning for hver og en som hadde syndet. Det var hans daglige gjerning. For det gikk sikkert ikke en dag uten at noen i Israel hadde syndet, og da måtte Aron gjøre soning og fri dem fra synden deres – og de fikk tilgivelse.

Så kommer vi til den fjerde tingen, og noen vil kanskje synes at den er enda større og vakrere. Aron skulle bære Israels barns navn i domsbrystduken, på en plate av gull, når han gikk inn for Herrens åsyn. Ikke bare noen av navnene på Israels stammer, men alle – den største så vel som den minste. Disse navnene skulle skjæres inn i tolv kostbare edelstener, hver med sitt navn etter de tolv stammene.

La oss se på Aron når han går inn i Det hellige og bærer gullplaten med de strålende edelstenene som de tolv navnene var skåret inn i. Hvor de lyste når han gikk forbi den sjuarmede lysestaken! For jo sterkere lys edelstenen kommer i, desto sterkere skinner den. Når han så kom inn i Det aller helligste, der Gud Herren selv bodde, bar han med seg de tolv navnene på Israels barn for å minne om dem for Herrens åsyn.

Jeg nevner kort en femte ting. Aron skulle hellige seg selv for folket, for at folket gjennom Arons hellighet skulle finne behag for Herrens åsyn (2 Mos 28,36–38).

La meg gjenta de fem tingene ved Arons prestegjerning. Han skulle bære en kostbar prestedrakt. Han skulle bære Israels barns dom. Han skulle ofre for Israels barn. Han skulle bære navnene på alle Israels barn inn i helligdommen, inn i Det aller helligste. Og han skulle hellige seg selv for Israel, for at de gjennom hans hellighet skulle finne behag for Herren.

Som jeg sa, er det mye oppbyggelig ved å følge Arons prestetjeneste i ånden. Men når vi leser Det nye testamente, legger vi merke til at Aron bare var en midlertidig prest inntil den rette kom. Og da han kom, fikk Arons prestetjeneste aldri mer noen betydning. For det kom en dag da Aron måtte gå til side, fordi en annen tok plassen hans – for å beholde den for evig. Det var Jesus Kristus. Det er denne presten Hebreerbrevet skildrer så underfullt.

Hvor jeg ønsker å kunne tale om vår yppersteprest slik at hvert Guds barn kunne bli lykkelig ved tanken: Han er *min* yppersteprest – han var det, han er det, og han blir det!

La oss nå prøve å se på ham ut fra de fem punktene som er nevnt om Aron.

Det første vi stanset ved, var Arons drakt. Nå spør noen: «Hva er Kristi drakt? Er det da noe særskilt å si om den?»

Ja! Hans drakt er det mest vidunderlige en kan tenke seg. Arons drakt mister sin glans og falmer i lyset av Kristi drakt – den drakten han ble kledd i for vår skyld. Aldri vil noe menneske kunne forstå og forklare den, for den var Kristi guddom og menneskenatur forent: guddommen forent med mennesket og mennesket forent med guddommen i én person.

Jeg regner med at mange her i forsamlingen sier: «Det kan jeg ikke forstå.» Nei, jeg forstår det heller ikke. Men når vi ser på Kristus og betrakter ham, ser vi begge disse tingene, selv om vi ikke kan forstå eller forklare dem.

Med dette for øye vil jeg si: Jeg ser disse to tingene så forent i én og samme person at de aldri kan skilles. Slik en ikke kunne skille gullet fra ullen i Arons prestedrakt, kan ingen ta guddommen fra Kristus og likevel beholde hans person.

La meg vise dere et par steder i Skriften der hver og en av oss kan se disse to tingene.

Bli med meg til det kjente stedet der vi finner Kristus sammen med disiplene sine i en båt ute på sjøen. Vi leser der at han var trett og hadde lagt seg bak i båten for å sove. Hva ser vi når vi betrakter ham der? Jo, vi ser et menneske som er trett. Den anstrengende dagen blant folkemengden har tatt kreftene fra ham, så han har trukket seg til side for å hvile. Var ikke det menneskelig? Men bildet skifter, og vi ser ham reise seg i båten og befale stormen og sjøen: «Ti, vær stille!»

Nå spør jeg: «Hvem var det nå? Var det et menneske?» Nei, vi tar liksom et skritt tilbake og sier: «Det var Gud, men likevel Gud i et menneske.» Var han så Gud i det ene øyeblikket og menneske i det andre? Nei, han var Gud like mye da han sov og var trett, som da han sa: «Ti, vær stille!» Han var Gud og menneske forent.

Vi kan gå til et annet sted og se akkurat det samme. Jesus kommer en dag til et kjært hjem i Betania, der døden har vært på besøk og revet bort Lasarus. Der møter han først Marta, som åpner hjertet sitt for ham med hele sin sorg. Så møter han Maria. Hun gråter, og da Jesus ser det, bryter også han ut i gråt. Vi ser ikke noe guddommelig ved Kristus i dette øyeblikket. Men vi kjenner oss selv igjen i ham når vennenes sorg går oss til hjertet og vi gråter med dem.

Men vi følger med til graven og hører ham befale jødene å ta bort steinen. Deretter roper han med høy røst: «Lasarus, kom ut!» Og den døde reiste seg og kom ut. Er Jesus bare et menneske der? Nei, vi bøyer oss i ærefrykt og sier: «Sannelig, han er Gud!»

Hvor nær var ikke guddommen og mennesket forent – ja, like nær som gulltrådene og ulltrådene i yppersteprestens drakt, som aldri kunne skilles fra hverandre uten at det hele gikk i stykker! Slik har ingen kunnet skille Kristi guddom fra hans menneskenatur uten at alt har gått i stykker. Ikke bare teologer, men hvert menneske på jorden kan se og skal få se at han er Gud, men også menneske. Han var menneske, men også Gud.

Og til dere, søsken, vil jeg si: Dette er vår yppersteprest, dette er den drakten Gud sendte ham til oss i – med sin egen makt, med sin egen guddom, men kledd i vårt kjøtt. Ja, han var som en av oss. Slik kom han, og slik ble han åpenbart blant menneskene.

Jeg kan ikke stanse lenger ved dette nå, men må gå videre til det neste. Aron bar Israels barns dom på sitt hjerte. Men vi vet at det var

én dag da han kunne legge denne dommen over på noe annet og være fri.

Når vi nå ser på vår ypperstеprest, kunne vi i en viss forstand ønske at det hadde vært en slik dag for ham også, da han kunne ha lagt dommen og skylden over på noe annet. Men han ble en forbannelse for oss. Han bar vår skyld og straff. Gud lot alle våre misgjerninger ramme ham. La meg vise dere hvor fullt forbannelsen ble lagt på ham.

Vi leser i 1 Mos 3,17–18 at jorden ble forbannet for menneskenes skyld, og at den skulle bære torner og tistler. Jeg må legge til – om enn bare som min egen tanke – at før den dagen vokste det aldri torner og tistler på denne jorden. Men da de vokste opp etter forbannelsen, ble de et minne om og en forkynnelse av syndens følger og den dommen som var kommet over jorden.

Se hvor bokstavelig også dette rammet Jesus! Det står at de flettet en krone av torner og satte den på hodet hans. Når vi tenker på den dagen da Gud sa til Adam: «Jorden skal være forbannet for din skyld», og vi nå ser vår Frelser på korset, kronet med jordens forbannelse, da må vi si: «Å, som du bar dommen – ja, hele dommen!»

Enda et ord i samme retning. Vi vet at det var hos Pilatus Kristus fikk tornekronen satt på hodet. Han ble kronet med den mens han sto der i Herodes' skinnende hvite klær og med Pilatus' purpurkappe om seg. Det står at de tok denne drakten av ham da han var dømt. Men det står ikke at de tok tornekronen av ham. Han bar den da han hang på forbannelsens tre.

Hvor gjerne ville jeg ikke rope ut til den sukkende verden, til alle sjeler som er dømt på grunn av synden sin: «Se på ham som bar dommen!» Gud lot alle våre misgjerninger ramme ham. Han bar vår dom på sitt hjerte.

La meg dernest si et ord om vår ypperstеprests offer. Jeg kan ikke stanse ved de mange offrene i den gamle pakt nå. Men jeg kan si med Hebreerbrevets ord at Kristus ved det ene offeret vant en evig forløsning. Dette offeret gjelder til alle tider – ja, det gjelder for evig.

Men jeg vil også gjerne si et ord til dere som går bekymret og uten fred. Jeg har møtt en og annen som sier: «Jeg ble vakt for et år siden, men har ennå ikke funnet fred.» Venner, jeg ber dere: Se på det offeret Kristus har båret fram for oss! Den sjelen som det blir levende for, vil finne fred og hvile.

I den gamle pakt gikk ypperstepresten inn i Det aller helligste og stenket blodet på nådestolen for folkets synd. Men Kristus ofret seg selv og utøste sitt eget blod for vår skyld. Da han ble naglet til korset og den første bloddråpen rant fra sårene hans, begynte han i samme øyeblikk å føre den store saken for Høyesterett. Han ba: «Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.» Det var synderes sak – din og min – han førte for Gud.

Kan du se dette offeret? Kan du se denne ypperstepresten og høre hvordan han fører din sak? Betro deg da til ham og stol på det offeret han har båret fram. Gud gi at noen sjel kunne finne fred *der*, ved korsets fot!

Ypperstepresten skulle bære Israels barns navn inn i helligdommen for å minne Gud om dem. La meg igjen minne om at det ikke bare var den beste eller den mest framstående av stammene som fikk navnet sitt på gullplaten, men også den minste, ja, den ringeste av dem. Alle navnene fikk en plass på den gullplaten Aron bar på brystet.

Ut fra dette har jeg rett til å si at Kristus i himmelen ikke bare representerer noen få, men hvert eneste Guds barn. For han gikk inn i selve himmelen «for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld» (Hebr 9,24), og det gjelder alle – den største så vel som den minste.

Men vi er representert for Gud på en enda vakrere og herligere måte enn da Israels barns navn ble båret inn i Det aller helligste. Vi er båret inn ved Kristi gjennomborede hender og ved hans gjennomstungne side. Det er på den måten Faderen minnes oss. Disse dype merkene fører vår sak.

Venner, er dette noen trøst for oss på vandringen? Jeg vet ikke hva det er for dere, men for meg er det en stor trøst. Det blir ofte så dyrebart for meg når jeg tenker på at Gud minnes meg ved Kristus – at jeg ved ham er båret inn til Faderen. Måtte dette bli levende for oss, så det kunne bli til hjelp og trøst for mange Guds barn.

Kristus har også helliget seg selv for oss. Tiden tillater meg ikke å komme nærmere inn på dette nå. Noe er så dypt at jeg ikke kan gjøre klart med få ord hva det innebærer. Jeg vil derfor bare nevne det i forbifarten. Jesus sier i Joh 17,19: «Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet.» Han er altså ikke bare vårt offer og vår rettferdighet, men vi får også del og rett i hans hellighet for Gud ved at han helliget seg selv for oss.

Kristus har gått hjem til Faderen og lever alltid for ham som vår yppersteprest. Men jorden er likevel ikke uten prester i dag. Arons prestetjeneste har ingen gyldighet nå, for Kristus er prest for Gud for evig. Men det finnes fortsatt prester på jorden.

Nå kommer jeg til å si noe som ikke alle er enige i. Likevel sier jeg med bestemthet, og med Det nye testamente for øye, at det ikke er noen av Guds barn som er prester framfor andre. For alle Guds barn er prester for Gud – Guds prester på jorden.

La oss se hva Skriften sier om det. Les Åp 1,5–6: «og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte av de døde og herskeren over kongene på jorden. Han som elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod, og som gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far.»

Les også 1 Pet 2,9: «Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys.» Dette var skrevet til dem som var spredt i utlendighet.

Det er mange som blir kalt prester i våre dager. Men spørsmålet er om Gud anerkjenner dem som prester. Det er det som har betydning, og ikke at en er anerkjent av mennesker.

De som kaller seg prester framfor andre, tar fra menigheten noe av det ansvaret den skulle kjenne ved at vi alle er prester. For det er ikke bare noen få av Guds barn som er prester og har fått dette ansvaret, men alle som har skilt seg ut fra verden og er renset i Jesu blod. De er et kongelig folk, et hellig presteskap for Gud, og det er Kristus selv som har gjort oss til det.

Måtte alle Guds barn bli grepet av alvoret: Hvor stort ansvar er ikke lagt på oss når vi er Guds prester! Hvis dette ble levende for oss, tror jeg at først evigheten vil vise hvilken frukt det ville bære at vi var dette ansvaret bevisst.

Når vi nå er prester for Gud, må vi være kledd i en særskilt drakt, slik Aron var. Aron kunne aldri utføre prestetjenesten uten å være kledd i den, for da måtte han dø. Vår drakt er Kristi rettferdighet. Ingen kan være Guds prest og tre fram for folket uten å være kledd i den drakten. Måtte Herren hjelpe oss, så vi som hans folk kan stå kledd i Kristi rettferdighet og utføre den tjenesten han satte oss til her på jorden.

Hva er vår prestetjeneste? Det første jeg vil nevne, er vårt offer. «Men», sier noen, «er det noen offertjeneste for Guds prester i den nye pakt?» Ja, venner, det er det. La oss lese Rom 12,1–2: «Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.»

Venner! Det er dette offeret vi må bære fram. Vi må overgi oss helt og fullt til Gud. Det er ikke verden Paulus taler til når han sier dette. Nei, han taler til dem som har fått del i det store offeret Kristus bar fram. Til dem sier han i en ydmyk og kjærlig tone: «Brødre, jeg formaner dere.» Som en bror ber han oss om å fremstille oss selv for Herren som et levende offer til Guds behag.

Hvor mange av oss har begynt på denne prestetjenesten? Hvor mange av oss har trådt fram for Gud for å gi oss hen til ham? Å, måtte alle vi som er Guds barn, begynne i kveld!

Vi skal heller ikke skikke oss lik verden. Hvor mange kristne er det ikke som virkelig skikker seg lik verden! De lever verdslig og er med på både det ene og det andre som hører verden til. De synes å ha glemt at de er prester for Gud.

Paulus sier videre hva det ville føre til om Guds barn bar fram dette offeret: Da ville vi forstå hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.

Jeg møter ofte troende som spør om jeg tror det går an å gjøre ditt og datt når en er kristen. Et slikt spørsmål viser at de aldri har forstått at de skulle være Guds prester på jorden og gjøre offertjeneste for Gud. Det vår tid trenger, er kristne som sier: «Far, hva er den vilje du har behag i, hva er din fullkomne vilje?» Om de kristne sto slik, ville verden få respekt for dem og for kristendommen.

Måtte det bli et rop blant Guds barn: «Å Herre, vekk din menighet, så den står helt med deg, møter deg i en hel og full overgivelse og kjenner sitt ansvar overfor verden!»

Så kommer vi til et annet offer. I Hebr 13,15 leser vi: «La oss derfor ved ham alltid bære fram lovprisningsoffer til Gud, det er: frukt av lepper som priser hans navn.» Hvert Guds barn som har levd en tid

med Herren, vil nok kjenne en trang til å få gjøre denne prestetjenesten: å takke Gud og Faderen for alt i Jesu navn.

Endelig kommer vi til det siste. Aron bar Israels barns navn inn i helligdommen for å minne om dem for Herrens åsyn. Kristus bar og bærer våre navn inn til Gud. Også i vår prestetjeneste har vi fått noe å bære fram for Gud. For Skriften sier at vi skal bære fram «bønn for alle de hellige».

La oss streke under dette ordet. Vi skal be for alle de hellige. Ikke bare for dem som har det samme synet og den samme oppfatningen som oss, men for alle – ja, også for dem som etter vårt syn er de mest skrøpelige, de som står lengst borte. Gjør vi dette, vil kjærligheten til hverandre vokse, og det vil glede oss å møtes og være sammen med andre Guds barn.

Men vi skal også bære fram bønn for den døende verden – bønn for at våre medmennesker skal bli frelst. Det er vårt privilegium å bære inn for Gud navnene til dem som står oss særlig nær i livet.

Du far eller mor som lenge har båret barnas navn fram for Gud: Bli ikke trett av å gjøre det! Fortsett å be for dem, nevn dem ved navn – du skal få se resultater. Andre har søsken, slektninger eller kjære venner som de bærer fram. Hold ut og vær tro! Det er en del av prestetjenesten deres, ja, noe av den største tjenesten. Måtte vi da være tro i den.

La oss legge merke til at Aron skulle bære Israels barns navn på en plate av rent gull. Slik skal også vi bære våre bønner fram. Jeg frykter at mye bønn ikke er på en plate av rent gull. Om noen står fram og ber for personer som er til stede og nevner navnene deres, men aldri ellers ber for dem – er det rent gull? Akk, det er så mye slagg i Guds folks bønner! Måtte vi lære å be slik at bønnen vår ble en ren lengsel. La oss prøve oss selv og se om vi bærer bønnene våre fram i ren kjærlighet.

Måtte det da lykkes for oss å fylle vår plass som prester! La oss se på Kristus og be: «Herre, lær du meg av hele mitt hjerte å utføre den tjenesten du har satt meg til her på jorden. Du fylte din plass som prest fullt ut – og vi vet at du i dag fyller din plass hos Gud.»

Kjenn din besøkelsestid

Luk 19,41–44

> Da han kom nær og så byen, gråt han over den, og sa: Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne. For dager skal komme over deg, da fiendene dine kaster en voll opp omkring deg, og de skal omringe deg og trenge deg fra alle kanter. Og de skal slå deg til jorden, og dine barn i deg. De skal ikke la stein bli tilbake på stein, fordi du ikke kjente din besøkelsestid.

I denne teksten leser vi de gripende ordene: Da Jesus kom nær og så byen, gråt han.

Hvilken by var det? Det var Jerusalem, den byen han elsket så høyt. Dit hadde han reist sammen med foreldrene sine da han var tolv år gammel. Der var templet, som han kalte «sin Fars hus». Der elsket han å være – så høyt at han syntes å glemme selv pliktene mot sine kjære foreldre. Til denne byen hadde han vandret flere ganger og forkynt livets ord.

Nå er han også på vei dit, fulgt av disiplene og folkemengden. Men hva ser vi? Da han er kommet så langt på veien i fjellsiden at han får se byen, brister han i gråt.

Møtte blikket hans en rykende ruinhaug, eller hadde en hær stormet Jerusalem og lagt byen øde? Det hadde jo lenge vært ro og fred. Nei, byen var snarere et særlig vakkert syn den dagen, der den lå badet i sollys. Men likevel – da Mesterens øye falt på den, gråt han.

Det hadde nok aldri vært så vanskelig for disiplene å forstå Jesus som nettopp i denne stunden. For alt hadde sett så lovende og lyst ut denne dagen. Folket hadde hyllet ham og ropt: «Hosianna, Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» (Matt 21,9).

De hadde brukket palmegreiner av trærne og strødd dem på veien for ham. Andre bredte kappene sine ut foran ham. Men likevel leser vi: «Da han kom nær og så byen, gråt han over den.»

Hvorfor gråt Jesus? Svaret har vi i det neste verset: «Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.» Det var sikkert med gråtkvalt stemme Jesus sa disse ordene, som bærer preg av sorg og medlidenhet.

Han som var den store Fredsfyrsten, kom med fred til dem som et folk. Ja, han kom med en fred som kunne gjøre hvert hjem lykkelig og stille det mest urolige hjerte. Men innbyggerne i Jerusalem forsto ikke hva som tjente til deres fred – det var skjult for øynene deres. Det var mange andre ting de så og forsto. Kanskje kunnskapen aldri hadde stått høyere blant dem enn da. Men hva som tjente til deres fred, forsto de ikke.

I den siste delen av vers 44 sier han at de «ikke kjente sin besøkelsestid». Det er særlig ved dette ordet vi vil prøve å stanse i kveld.

Først vil jeg si litt til de troende om at vi må kjenne vår besøkelsestid.

Historien viser at den kristne menighet gjennom tidene har hatt særskilte besøkelsestider. Land og folk har hatt tider da Gud har vært nær på en underfull måte.

Men vi trenger ikke gå så langt tilbake som til kirkehistorien. Her er det nok mange eldre kristne som har sett og opplevd særskilte besøkelsestider blant vårt eget folk. Da hvilte Herrens Ånd på en forunderlig måte over forsamlingene, og sjelene var så mottakelige for Ordet.

Vi har nå og da opplevd tider da alt kjentes så hardt og fruktesløst. Det var så vanskelig å finne en eneste sjel som Herren virkelig hadde besøkt, og som en kunne få be med.

Men så har det igjen vært helt annerledes. Herren var så nær, Ordet så levende og Ånden så mektig at nesten all motstand var borte. Vi vet hvor herlig det var å oppleve slike tider, når vi kunne be med sjeler overalt. Det var som om Herren var gått foran, og de bare sto og ventet på hjelpen vår.

Men vi forsto sjelden hvilken betydning slike tider hadde, før de var gått forbi. Så kom det andre dager da vi gikk på møter, talte og ba og gjorde alt vi kunne, men likevel fant at det var umulig å få be med

en eneste sjel. Hvor ønsket vi ikke da at vi hadde brukt bedre den tiden da Jesus gikk blant oss, da Herrens Ånd hvilte over folket og Guds ord hadde makt over sjelene!

Det står ikke i vår makt å bringe besøkelsestider fra Herren. Mennesker kan bestemme både det ene og det andre, men det er Gud som bestemmer om det skal bli vekkelse. Jeg har vært på møter der mennesker hadde bestemt at det skulle bli vekkelse. Men det manglet ikke noe annet enn nettopp – vekkelse. Menneskers største anstrengelser har ikke gitt noe resultat.

Men kan vi da ikke gjøre noe for at en besøkelsestid skal komme? Jo, vi kan be og vente på ham. Og når Herren kommer nær, kan vi stille oss til rådighet som hans medarbeidere. Vi kan huske at det er vår besøkelsestid, og derfor bruke den rett. Herren hjelpe oss til det!

Også den enkelte kristne har tider vi kan kalle besøkelsestider. Det er når Gud kommer og vekker oss opp for å gi oss noe mer enn vi hittil har nådd og opplevd. Også slike tider kan en la gå seg forbi.

Jeg hadde vært en kristen i tre år da Gud liksom vekket meg opp på ny. Jeg gikk på en rekke møter der en kjent mann talte, en mann som Herren hadde velsignet. Etter hvert møte kjente jeg meg fattigere og fattigere i meg selv. Det var som om alt ble tatt fra meg, til jeg til slutt sto der og spurte: «Er jeg virkelig rett med Gud?»

Men da jeg sto der, blottet for alt, viste Gud meg hva som var å få. Jeg fikk se at Kristi liv kunne bli mitt liv, om jeg ville la hans Ånd bringe Kristus inn i hjertet mitt og gjøre ham levende der.

Jeg er glad for at Herren besøkte meg på den måten og ga meg nåde til å ta imot ham. Kanskje Herren i disse dagene, ja kanskje før, har besøkt noen i denne forsamlingen på en slik måte. Å, om du måtte kjenne din besøkelsestid og ta imot det Herren har å gi deg!

La meg så si noen ord til de vantro.

Jeg tror det finnes særskilte besøkelsestider for den enkelte sjel. Kanskje er noen ikke enige med meg i dette, men jeg tror i alle fall ikke at Gud vil straffe noe menneske før han har tilbudt det nåde.

På et møte der jeg hadde talt, kom en ung mann bort til meg og sa: «Kan du si at Gud er kjærlighet? Han som lot vannflommen gå over jorden og ødelegge menneskene, og lot ilden fortære Sodoma og Gomorra …» Slik regnet han opp flere steder der Gud hadde straffet menneskene.

Jeg var ganske ung den gangen, og jeg begynte å spørre meg selv: «Har jeg tatt feil? Har jeg framstilt Gud på en urett måte?»

Men så tok jeg for meg eksemplene hans, sted for sted, der han hadde prøvd å vise at Gud var hard og ubarmhjertig. Og da jeg leste dem gjennom, fant jeg at det ikke var et eneste sted der Gud hadde straffet uten først å tilby nåde.

Jeg glemmer aldri hvor lykkelig jeg ble, og hvor jeg takket Gud for hans uendelige kjærlighet. Det er som om Gud ikke kan tukte uten først å tilby nåde – selv for den svarteste synd.

Når vi leser om vannflommen, legger vi merke til at Gud tilbød menneskene nåde før han straffet dem. Da Gud så hvor fordervet jorden var, og at menneskenes tanker bare var onde hele dagen lang, sa han at han ville ødelegge jorden. Men samtidig sa han at det skulle bygges en ark.

Både dommen og arken til frelse ble forkynt for folket i 120 år. Så lenge hadde de anledning til å høre om straffen som skulle komme, og om arken som var redningen. Og de så hvordan den ble bygd, stokk for stokk. Men de hånte Noah og ville ikke la seg redde.

Etter at dyrene var kalt inn i arken, og Noah og familien hans var gått inn, lot Gud døren stå åpen i sju dager til. Det er som om Gud tenkte: «La meg vente noen dager til, om det skulle være noen som vil bli frelst. Kanskje det er én som vil bli berget.»

Men så lukket Gud døren til arken, og da var nådens dør lukket for det folket og den slekten. Det var ikke én som kunne stå utenfor arken og si: «Gud, du er urettferdig og hard. Du gir ingen anledning til frelse.» Nei, hver sjel måtte dømme seg selv og si: «Det er min egen skyld alt sammen. Gud har handlet rettferdig.»

Slik vil det også bli på den store dagen. Det skal ikke være noen som kan gå i rette med Gud og bebreide ham. Alle må de si: «Vi ble tilbudt nåde, men vi ville ikke ta imot den.»

Vi har ofte lest om Sodoma og Gomorra, der folket var sunket så dypt ned i de mest forferdelige synder – synder som vi helst ikke nevner. Likevel ødela ikke Gud det folket før han hadde gitt dem en besøkelsestid og tilbudt dem nåde. To av Herrens sendebud gikk til byen, men vi vet hvordan det gikk.

Kanskje noen av dere sier at budskapet bare ble forkynt for Lot og ikke for innbyggerne i Sodoma. Vi vet ikke hva som ble forkynt.

Men vi vet at da mennene i Sodoma fikk vite at det var kommet to fremmede til byen, ville de samme dag tilfredsstille lystene sine mer enn noen gang. Det var ikke rom for noe budskap fra Gud. Da Lot gikk gjennom byen for å forkynne for sine egne at byene skulle ødelegges, spurte folk bare etter mennene som var kommet, ikke etter hvilket budskap de kom med.

Men da de ikke ville akte på budskapet og fortsatte i syndene sine, kom dommen og straffen.

Et annet sted i Skriften viser oss den andre siden: Der fullbyrdet ikke Gud dommen, fordi folket kjente sin besøkelsestid.

Herren hadde bestemt at Ninive skulle ødelegges, fordi synden der var stor. Derfor sa Gud til Jona at han skulle gå til Ninive og forkynne for innbyggerne at byen skulle legges i ruiner. Vi vet hvor uvillig Jona var til å gå, og hvordan han gikk andre veier for å slippe unna oppdraget sitt. Men Herren ville ikke straffe Ninive før det var blitt forkynt for folket, og Jona måtte gå.

Da han kom til Ninive og forkynte budskapet fra Herren om at byen skulle legges i ruiner, ser vi at folket kjente sin besøkelsestid. De vendte om fra sine onde veier og bekjente sin synd for Gud.

Da angret Gud at han hadde bestemt å ødelegge dem, og sa: «Nei, byen skal ikke legges i ruiner. Folket har hørt budskapet mitt og vendt seg bort fra syndene sine. De skal ikke dø.»

Gud forandret beslutningen sin fordi Ninive tok imot nåden. Vi finner ikke så ofte i Skriften at Gud forandret beslutningen sin, men vi finner at han gjorde det i dette tilfellet.

Kanskje tenker Jesus på disse byene den dagen han ser ut over Jerusalem. Han ser i Ånden besøket i Sodoma og Gomorra, besøket i Ninive og besøket i Egypt. Ved tanken på det gråter han over Jerusalem og sier: «Å, om du kjente din besøkelsestid!»

Men nettopp fordi Jerusalem ikke kjente sin besøkelsestid, uttalte han den harde dommen over byen.

Gikk ordene hans i oppfyllelse? Førti år senere sto det igjen noen utenfor Jerusalem. Sto de der fulle av kjærlighet og medlidenhet og gråt? Nei, de sto der fulle av hat og bitterhet og tørstet etter blod. Det var hæren til Titus.

Fra historien kjenner vi noe til den ulykken og nøden som brøt inn over folket. Vi har lest hvordan mødrene, pint av sult, spiste sine

egne barn, og hvordan romerne korsfestet jødene og hengte dem opp, så korsene dannet lange alleer som romerne dro gjennom. Slik kom dommen og straffen i all sin gru over jødene og Jerusalem – det folket og den byen som Jesus elsket så høyt.

Venner! På vandringen deres her på jorden vil det komme dager da dere forstår at nå er den beleilige tiden, deres besøkelsestid, deres dag. Kanskje har det alt vært slike dager, eller de vil komme, da dere kjenner at Herren er dere svært nær. Guds Ånd bringer Ordet så nær hjertet deres at dere kjenner at det er deres besøkelsestid.

Venn! Når denne dagen kommer til deg, vil jeg be deg: La det koste hva det vil – la den aldri gå deg forbi! Du kan aldri kjøpe den tiden igjen. Det finnes ikke tårer som kan kalle den tilbake.

«Men», sier noen, «kan en ikke ha sin besøkelsestid uten at en vet om det eller kjenner det?»

Nei, jeg tror en skal vite med visshet når en er kalt av Herren. Gud vil kalle hver sjel på en slik måte at han vet om det og må si: «Dette er mitt kall. Nå taler Herren til hjertet mitt.»

For en tid siden møtte jeg en mann på et møte en kveld. Da jeg talte med ham, sa han, sterkt beveget: «Jeg kjenner at dette er min dag, og blir jeg ikke frelst nå, blir jeg det nok aldri.» Slik sto det for ham, og jeg har møtt hundrevis som har sagt det samme.

På den måten tror jeg Gud kaller menneskene. Det vil stå så klart og alvorlig for sjelen: «Jeg må bli frelst nå, ellers blir det aldri.» Jeg sier ikke at dette er din dag. Det kan ikke jeg si, og heller ingen andre. Men du selv vil vite og kjenne når det er din besøkelsestid.

Jeg har møtt mange som har sagt: «En gang var jeg kalt av Gud, en gang var jeg nær Guds rike. Men det er lenge siden, og nå kjenner jeg aldri Guds dragning på hjertet mitt.» Dette var på møter der de så Gud bøye andres hjerter, og så andre ta imot frelsen og bli lykkelige. Men selv sto de der uten fred – ingenting rørte hjertene deres.

Venner! Jeg ber dere: Kjenn deres besøkelsestid, og la den ikke gå dere forbi! Selv om hindringene er flere og verre enn noen gang, og det skal koste aldri så mye – la ikke Herrens Ånd besøke deg forgjeves, men ta imot kallet og bli en kristen!

Herrens gjenkomst

Hebr 9,28

> … annen gang vise seg, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham.

Kristus kom første gang for å være et syndoffer. Vi vet at hans komme til jorden var lovet og trodd lenge før han kom.

Det første løftet om dette finner vi straks etter syndefallet. I 1 Mos 3,15 leser vi at Gud sa: «Fiendskap setter jeg mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.» Da Eva hadde født sin førstefødte, tenkte hun nok helt sikkert at han var den Gud hadde lovet – at det var han som skulle knuse slangens hode.

Senere, ned gjennom tidene, finner vi løftet forkynt i forbilder gjennom ofringene. Hvert eneste offer som ble ført fram, var i virkeligheten en forkynnelse av løftet om det offeret som skulle komme.

Det var tider i den gamle pakt da folket var særlig våkent og ventet på den lovede Messias. Til andre tider var de mer sløve og likegyldige og tenkte ikke så mye på løftet de hadde fått. Profeten Jesaja fikk et stort og klart syn av ham som skulle komme. På en underfull måte skildrer han den lovede Messias så klart som om han allerede så ham. Men da Jesajas røst hadde stilnet, og folket ikke lenger hørte profetens manende ord, ble folket stadig sløvere, og svært få som husket løftet og ventet på at det skulle bli oppfylt.

Malaki var den siste profeten Gud sendte til Israel. Denne profeten forkynte sju bestemte budskap for dem. Men vi ser at folket var forherdet og ikke ville høre. Da de slik hadde lukket ørene for hvert eneste budskap fra Herren, sendte han dem ikke flere profeter, og i

400 år var det ingen profet i Israel. Det var en lang og mørk tid, og et stort mørke hvilte over folket.

Likevel var det noen få som trodde profetenes budskap og Skriftene, og som derfor ventet på Messias. I Luk 2,25 leser vi om en gammel mann som het Simeon. Han ventet, og han gikk med denne vissheten: «Jeg skal få se den lovede Messias. Mine øyne skal ikke lukkes i døden før jeg har sett ham.»

I det samme kapitlet leser vi også om den gamle kvinnen Anna, som var ved templet. I mange og lange år hadde hun ventet, og hver dag hun gikk opp til templet, tenkte hun vel: «Kanskje tiden er kommet nå, og jeg får se ham i dag – Messias.»

Det er mange som tror at når Jesus kommer igjen, vil det bare være noen få som venter på ham. De fleste åndelige og tenkende menn tror det, og de tror at Det nye testamente vil slutte slik Det gamle gjorde: at det i virkeligheten er ytterst få som venter på at Jesus skal komme.

Kristi gjenkomst er blitt forkynt på forskjellige måter. Noen har brukt den som et skremmebilde. Da jeg var en liten gutt og var med på møter, hørte jeg Kristi gjenkomst bli forkynt som om de ville si: «Gud forbarme seg over oss, nå kommer Jesus snart!» Hvor redd var jeg ikke da – og mange med meg – ved tanken på at Jesus skulle komme igjen!

Men dessverre var det ikke bare den gangen det ble preket slik. Også senere er dette velsignede budskapet blitt forkynt på samme måte og i den samme ånd. Slik finner vi det ikke omtalt i Det nye testamente, og heller ikke blant de første kristne. Nei, de talte om det som sin glede – sin kraft og styrke – sitt håp – og sin store trøst.

Peter skriver i 1 Pet 1,8: «Ham elsker dere, enda dere ikke har kjent ham. Ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham. Og dere fryder dere med en usigelig og herliggjort glede.» I verset foran har han talt om Jesu Kristi åpenbarelse, og over den, sier han, skulle de fryde seg med en usigelig og herliggjort glede.

Han ønsket at de troende skulle bli glade og lykkelige, og at gleden deres skulle nå det høyeste mål. Derfor visste han ikke noe bedre å fortelle dem enn at Jesus skulle komme igjen. De hadde jo lært ham å kjenne som sin beste venn og ikke som en de trengte å frykte. Han elsket dem med en kjærlighet som var sterkere og ømmere enn noen mors.

De hadde spurt ham når han ville gjenreise riket for Israel, og han hadde fortalt dem om herlighetens rike som skulle komme. De visste at alt han hadde lovet dem, ville skje når han kom igjen. Derfor ventet de på at han skulle åpenbares, og frydet seg ved tanken på det. Det var deres glede.

La oss se hva Jakob skriver. Vi leser i Jak 5,8: «Vær også dere tålmodige, og styrk hjertene, for Herrens komme er nær!» Jakob formaner de troende til å bli sterke. Med tanke på at dagen er nær, sier han at de ikke skal være nedslåtte og motløse, men styrke hjertene sine. Måtte også vi som troende prøve oss selv: Står vi slik at vi blir sterke ved tanken på Jesu gjenkomst, eller virker den motsatt hos oss?

Jesu gjenkomst var deres håp. Vi leser i 1 Joh 3,3: «Og hver den som har dette håpet til ham, renser seg selv, likesom Han er ren.» Hos alle der dette håpet er levende, virker det slik at de blir bevart rene fra all smitte på kjød og ånd og lever rede til å møte ham. La oss derfor legge vinn på å bli bevart rene, så håpet vårt ikke skal bli til skamme.

Paulus skriver i 1 Tess 4,18: «Trøst da hverandre med disse ordene.» Hva skulle de trøste hverandre med? – At Herren skulle komme ned fra himmelen med overengels røst, og at de døde i Kristus skulle stå opp først. Deretter skulle de som var igjen, rykkes opp sammen med dem i skyene for å møte Herren i luften. Og så skal de alltid være hos Herren.

Dette var deres trøst. Er det vår trøst – at denne Jesus snart skal åpenbares? Står vi rett, vil det styrke og glede oss, ja, det vil være vårt håp og vår trøst på vandringen her.

«Han skal vise seg til frelse for dem som venter på ham.» La oss se på noen steder i Skriften der nettopp disse ordene – de venter på ham – står.

Vi leser i 1 Kor 1,7: «… slik at dere ikke mangler noen nådegave mens dere venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse.» I 1 Tess 1,10: «… og vente på hans Sønn fra himlene – han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus, han som frir oss fra vreden som kommer.» I Fil 3,20: «Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser.»

Peter bruker enda sterkere uttrykk. I 2 Pet 3,12–14 står det: «… mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann. Men vi

venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Derfor, mine kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham, i fred.»

Venner! Venter vi med lengsel på den dagen da Herren skal åpenbares? Vi vet alle noe om hva det er å vente på en vi er glad i – hvor glade vi er når vi ser fram til at han skal komme. Venter vi på Herren Jesus på samme måte?

Når vi leser dette verset: «Han skal vise seg til frelse for dem som venter på ham», kunne vi spørre: «Hva ville det føre til for de troende å vente på Jesus?» Vi vil kort se på tre eller fire ting.

Hvis vi venter på Jesus på samme måte som de første kristne, vil vi elske hverandre slik de gjorde. Det som særlig preget den første menigheten, var den innbyrdes kjærligheten som rådet blant dem. De vantro sto undrende og sa: «Se hvor de elsker hverandre!»

Hvordan kom denne kjærligheten til uttrykk? I våre dager kaller mange det kjærlighet at en ikke sier sannheten og sin mening til hverandre. Ser en noe ondt eller en feil hos en annen, skal en bare tie stille og ikke peke på det. Det er ikke kjærlighet, men snarere det motsatte. De første kristne elsket hverandre slik at de hadde frimodighet til å peke på synden hos hverandre og få det onde bort fra sin midte.

Tenk deg at en mann har vært så uheldig å skitne til frakken sin. Ville det ikke være å vise ham kjærlighet om vi prøvde å hjelpe ham med å få skitten bort, i stedet for å si: «La oss tie stille og ikke si det til ham, bare la ham være»?

Den kjærligheten de kristne trenger i våre dager, er ikke den kjærligheten som bare bærer over med og unnskylder det onde, men den kjærligheten som sier: «Her er en feil. La meg prøve å hjelpe deg litt på det punktet og få den bort.» Det var sikkert slik de første kristne elsket hverandre, og ikke med den søtladne, intetsigende kjærligheten som vår tid er så full av.

Men på den andre siden er det ingenting som i så høy grad fører de troende sammen og gjør at de tåler og bærer over med hverandre, som det å vite at Jesus snart skal komme igjen. Vi finner flere steder i Skriften som klart viser at trette og partistrid kommer nettopp av at en ikke venter på Jesus.

La oss bare se på Luk 12,45. Der taler Jesus om en tjener som begynner å slå sine medtjenere, og legg merke til hva han sier: «Min

herre dryger med å komme!» Nettopp fordi han trodde at herren hans drøyde med å komme, begynte han å slå de andre. Slår vi hverandre?

Ingen må tro at partiånd og partistrid er en følge av åndelighet. Les 1 Kor 1,12–13. Der irettesetter Paulus korinterne fordi det var partier blant dem. Disse partiene var ikke oppstått på grunn av deres åndelighet, men på grunn av deres kjødelige sinn. Måtte Herren hjelpe oss så vi i ånd og sinn kom dit at vi ventet på ham! Det ville gjøre oss fri fra mange ting, så vi som kristne kom hverandre nær og samlet oss om det ene – å være rede og få våre medmennesker til å vente på at Jesus skal komme.

Å vente på Jesus vil gjøre oss frimodige overfor verden. Vi leser i 2 Kor 3,12: «Da vi altså har et slikt håp, går vi fram med stor frimodighet.» Er det da underlig at apostlene og de første kristne hadde så stor frimodighet, når de hadde dette håpet: Han kommer snart igjen?

Se på Peter, som før var så feig og redd, når han står fram på pinsedagen og taler til den store folkemengden. Hvorfor var han da så frimodig – han som kort tid før ble redd da en kvinne talte til ham? Jo, han ventet at Kongen snart skulle åpenbares. Denne tanken gjorde ham sterk og frimodig og jaget bort all redsel, så han sto der urokkelig som en klippe.

Følg Paulus og Silas gjennom Apostlenes gjerninger. Hemmeligheten bak den store frimodigheten deres var at de hadde dette håpet: Han skal snart åpenbares.

Den første tiden etter at jeg var blitt en kristen, var jeg så bedrøvet og motløs, for jeg trodde ikke at jeg kunne bli bevart. Andre gikk hjem fra møtene glade og lykkelige, men jeg gikk hjem tung om hjertet og nedslått. Jeg visste at synden min var tilgitt, og at jeg var et Guds barn, men jeg trodde at det var umulig for meg å bli bevart.

Så ledet Herren det slik at jeg kom på noen møter i Moodys menighet i Chicago. Der talte en om Kristi gjenkomst. Jeg glemmer ikke den forandringen som skjedde med meg. Det ble så levende for meg at Jesus snart skulle komme igjen, og tanken på det gjorde meg så lykkelig og frimodig. Jeg kjente meg sterk og oppløftet. Frykten var borte, for nå visste jeg at det gikk an å bli bevart – dagen var nær.

Unge venn! Tror du ikke det ville være en stor hjelp for deg i ditt daglige liv og ditt arbeid om det ble riktig klart for deg at Jesus skal

komme igjen – at dagen er nær? Jeg vet at det ville styrke deg og gi deg større frimodighet til ære for hans navn.

Ingenting kan i den grad løse oss fra verden – og samtidig sette oss i det rette forholdet til den verden vi lever i nå – som det å vite at Jesus snart kommer igjen. Hvis dette ble levende for oss, ville vi ikke gro så fast i disse jordiske tingene.

En trenger ikke være noen svermer fordi en gjør sitt daglige arbeid med dette for øye: «Min Herre skal snart åpenbares. Måtte jeg bli funnet tro på den plassen han har satt meg!» Jeg tror ikke den som sitter på kontoret med regnskapsbøkene sine, blir sløv av det. Nei, tvert imot – han vil heller tenke hver kveld: «Jeg må ha alt i orden og regnskapet klart i tilfelle Jesus skulle komme før morgendagen gryr.»

Jeg kjenner en mor. Om kvelden, når barna var lagt, la hun klærne deres til rette og ordnet alt, mens hun sa: «Om Herren henter oss i natt, vil jeg at alt i huset mitt skal være i orden.»

Måtte vi alle gjøre arbeidet vårt som om det var vår siste dag! Dette er den rette måten å vente på Herren på – å være rede og gjøre alt sitt arbeid som for Herrens åsyn.

Den som venter på Herren slik de første kristne gjorde, vil også prøve å føre syndere til Jesus. De la aldri armene i kors og satte seg ned for å vente på ham. Nei, de arbeidet og gikk ut hver dag for å føre tilbake enda en sjel som hadde gått seg bort, og for å se om det var flere som ville bli frelst og bli rede til å være med når Jesus kom.

Hvem er det Gud ned gjennom tidene har brukt til å vinne sjeler for Herren – også i det 19. og 20. århundre? Det er dem som har vært besjelet av denne ånden: Jesus kommer snart!

Jeg hørte en gang den kjente dr. Campbell Morgan si i en tale han holdt for predikanter: «Ingen er skikket til å være evangelist eller predikant uten at han tror på Jesu gjenkomst på en slik måte at han tenker: ‹Han kan komme før jeg slutter prekenen min.›» Dette sa han med full overbevisning til en forsamling der det satt 500 misjonærer og predikanter. Jeg ble forferdet over ordene hans, men etter hvert som årene er gått, har jeg i stadig større grad gitt ham rett.

Venner! Vi er mange troende her i kveld. Om bare Herren fikk gjort disse ordene levende for oss: «Han skal vise seg til frelse for dem som venter på ham.» Det ville gjøre oss skikket til å oppsøke syndere. Det ville gjøre oss skikket til å tale med dem. Når vi var trette en dag, ville

det styrke oss å tenke på dette: «Når så overhyrden åpenbarer seg, skal vi få ærens uvisnelige krans.» La oss derfor prøve oss selv, om vi står rett for Herren.

Jesus formante disiplene til å stå slik at de ikke bare *trodde*, men også ventet på at han skulle komme igjen. Når han var alene med disippelflokken, talte han ofte om de dypeste og mest hemmelige ting. Ved en slik anledning sier han til dem: «Og vær dere som folk som venter på sin herre når han vender hjem fra bryllupet, for at de kan åpne for ham straks han kommer og banker på. Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer!» (Luk 12,36–37).

En annen gang sier han i lignelsen om de ti jomfruene at de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet – og døren ble stengt. Det var Jesu ord og Jesu lære til disiplene, og gang på gang formaner han dem til å være beredt og stå som de som venter.

Måtte Herren hjelpe oss til å være rede og vente på ham! For han skal vise seg til frelse for dem som venter på ham.

Åndens gave og Åndens verk

Joel 3,1–2

> Og deretter skal det skje at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord. Deres gamle menn skal ha drømmer, og deres unge menn skal se syner. Ja, også over treller og trellkvinner vil jeg utgyte min Ånd i de dager.

Alt det Gud har talt gjennom sitt ord og profetene, er gått i oppfyllelse og skal gå i oppfyllelse. Kristi fødsel var forutsagt mange hundre år i forveien. Profetene Mika og Jesaja taler så klart om Kristi komme – at han skulle fødes som et barn, ja, til og med hvor han skulle fødes.

På samme måte var det med hans lidelse og død. Da Jesus skulle gå sin offerdød i møte, gikk han nettopp den veien som profetene hadde forutsagt hundrevis av år i forveien. Herrens ord ble oppfylt punkt for punkt.

Slik var det også talt og skrevet på forhånd om Åndens utgytelse, og det er dette vi vil dvele ved i dag. I Det gamle testamente er det mange skriftsteder som taler om Ånden.

Vannstrømmen som fulgte Israel i ørkenen, er et levende bilde på det Den Hellige Ånd skulle bli for menigheten. I 2 Mos 17 leser vi hvordan klippen ble slått da Israel manglet vann. Da fløt vannet i strømmer, så det var nok til alle. Men senere, i 4 Mos 20,8, leser vi at Herren sa til Moses at han skulle tale til klippen. Den var slått én gang for alle og skulle ikke slås mer. Vannet var der alltid, og Israels barn skulle aldri mangle vann, for strømmen fulgte dem, selv om den ikke alltid var like synlig.

I 4 Mos 21,16–18 leser vi for eksempel at Israels barn var kommet til et sted der de ikke kunne finne denne strømmen. De så seg om til alle kanter, men det var ikke vann å se. Da sa Herren til Moses: «Kall folket

sammen, så vil jeg gi dem vann» (4 Mos 21,16). Folket samlet seg, og de sang denne sangen som en bønn: «Vell opp, du brønn! Hils den med sang! Du brønn som høvdinger har gravd, som folkets fremste menn har boret med herskerstav, med sine kongespir!» (4 Mos 21,17–18)

Så gravde folkets fremste menn med stavene sine i sanden, og vannet vellet fram. Strømmen hadde likevel vært med dem hele tiden, ja, midt iblant dem, men de visste det ikke.

For et levende bilde dette er på Den Hellige Ånd i den nye pakt! Ånden er gitt. Han er kommet og er i menigheten, men han er ikke alltid like merkbar. Det har vært tider da de troende har bedt og ropt: «Herre, gi oss vann! Lesk våre tørste sjeler! Send oss Ånden!» Men så åpnet Gud øynene deres, og de fikk se at Ånden var dem nær, ja, han var midt iblant dem.

Slik er han også midt iblant oss, og hver den som er renset i Jesu blod, kan bli fylt med Ånden, bare vi er villige til å ta imot ham.

La oss se på et annet sted i Det gamle testamente som klart peker på dette. Da Aron skulle vies til prest, sa Gud til Moses: «Du skal ta av blodet som er på alteret, og av salvingsoljen og stenke på Aron og på hans klær, og likeså på hans sønner og på deres klær. Så blir han hellig» (2 Mos 29,21).

For et bilde dette er for oss! Men den ytre bestenkningen gjelder ikke lenger. Den har måttet vike for den indre renselsen – hjertets renselse i Kristi blod. Og nå er det ikke lenger den ytre salvingen med olje, men Den Hellige Ånds salving. Det som før var et forbilde, er nå blitt virkelighet.

Herren ga profetene den nåde å skue inn i tidene og tingene som skulle komme, og tale klart om dem, den ene om én sak og den andre om en annen. Jesaja så den lidende Messias på en forunderlig måte. Det er som om han sto ved Golgata da han skrev kapittel 53. Der skildrer han den veien Messias gikk, hans forferdelige lidelser og det han ga oss ved sin lidelse, for han sier at «ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,5).

Slik er det også som om Herren har ført sin tjener, profeten Joel, hundrevis av år fram i tiden, så han fikk stå og se det som skulle skje på pinsedagen. Hvor klart så han det ikke alt da han uttalte disse mektige ordene fra Herren: «Jeg vil utgyte min Ånd»! Men han så også at Ånden ikke skulle utgytes bare over noen få, og at frelsen altså

ikke skulle være begrenset til Israels folk. For han sier: «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst» (Joel 3,5). Å, for et syn!

Kom den dagen som profeten Joel hadde forutsagt, og ble Ånden utgytt? Ja, vi kan lese om det i Apg 2,1–7. Det skjedde på en slik måte at det måtte stå klart for alle som var samlet: Dette er det profeten Joel har forutsagt, og nå er han kommet – Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Jesus sa at Faderen skulle sende oss.

Men folket som strømmet til, ble grepet av forferdelse. For de hørte en lyd fra himmelen som av et veldig stormvær som farer fram, og de så tunger som av ild, som delte seg og satte seg på hver enkelt av disiplene, og disse begynte å tale i andre tungemål. Ikke rart at de ble forferdet og sa til hverandre: «Hva kan vel dette være?» (Apg 2,12)

Den Hellige Ånd er gitt, og menigheten har løfte om å beholde ham til den siste dag og den siste stund. Men Skriften sier ikke at de forunderlige tegnene som skjedde på pinsedagen, skal gjentas.

Den dagen da Gud ga sin lov til Israel, sto Sinai-fjellet i ild og røyk. Hele fjellet bevet og skalv, og folket var fylt av redsel. Da Gud på den måten hadde vakt oppmerksomheten deres, lot han Moses lese loven for dem. Senere ble loven lest mange ganger for Israel, men aldri mer finner vi at Sinai sto i ild og røyk. Ved den anledningen ville Gud stadfeste at det var han som talte, og han gjorde dette underet for at folket skulle tro og erkjenne at loven og budene var fra ham.

Når loven senere ble lest, ble det pekt tilbake på den dagen da Sinai skalv og bevet. Men vi finner ikke at folket sa: «Herre, du må gjenta det du gjorde den gangen, så vi kan tro loven.» Nei, de trodde loven uten å se mirakler.

Se nå på pinsefesten. Disiplene var samlet, enige og sammen, og så hørte de denne lyden som av et veldig stormvær. Den kom fra himmelen ned mot jorden og til huset der de var samlet. Hva var det? Den samme Gud som talte fra Sinai, talte igjen, og folket ble forferdet. Men nå var det ikke loven som ble gitt, og som Gud vendte folkets oppmerksomhet mot. Nei, det var Den Hellige Ånd – Trøsteren, Husvaleren.

Venner! Skal vi nå si: «Kjære Herre Jesus, vi kan ikke tro dette, men la også oss få høre og se det samme som disiplene på pinsedagen, så vil vi tro»? Nei, vi bør si: «Takk, Herre Jesus, at du har sendt din Hellige Ånd. Rens oss og sett oss i stand til å ta imot ham helt og fullt!»

Vi skal ikke dvele lenger ved pinsedagen og det som skjedde da. La oss heller se hva opplevelsene den dagen kom til å bety for disiplene.

Det første vi legger merke til, er at Ånden ga dem en kraft og en myndighet som de aldri før hadde hatt. Før pinsedagen var det ikke mange som la merke til disiplene eller tok notis av dem. For de var jo ikke lærde og begavede, og de var heller ikke veltalende. Nei, de var helt alminnelige mennesker.

Men på pinsedagen ser vi at noe har skjedd med dem. Ordene deres griper folkemengden – ja, hele Jerusalem – og har makt over folket. De røstene som før har talt og hatt innflytelse på folket, blir stille, og de lærde sier: «Vi kan ikke utrette noe, for disse har fylt hele Jerusalem med sin lære.»

Hvem ga disiplene denne myndigheten? Det var Ånden, kraften fra det høye. Ennå i dag finnes det ingen makt som gir en slik myndighet som Den Hellige Ånd, og det er nettopp denne kraften og denne myndigheten du og jeg trenger.

Vi har noen ganger møtt mennesker – hellige menn og kvinner – som hadde en underfull makt. De prøvde ikke å trekke oppmerksomheten mot seg selv, og det var heller ikke ordene deres som virket. Men de hadde en slik hellig makt at en ble stille når en kom i nærheten av dem. De hadde en slik innflytelse på alle de kom i berøring med, både i hvert hjem og i en hel forsamling. Bare det at de var til stede, virket slik.

Hva var det for en makt? Det var den samme makten og kraften som kom over disiplene den dagen i Jerusalem, så folket sto rundt dem og undret seg. Peter var en fisker fra Galilea, men nå skalv de lærde i Jerusalem under tyngden av ordene hans, og de tidde når han talte. For Guds Ånd var kommet over ham og hadde gitt ham denne makten.

Det er nettopp dette vi trenger: Den Hellige Ånds kraft, som kan gi oss myndighet der vi er og der vi ferdes. Noen annen myndighet trenger vi ikke.

Dernest ser vi at Åndens kraft gjorde disiplene frimodige. De hadde en frimodighet som vi må beundre. Ingen av dem trakk seg nå tilbake eller skammet seg over å være Jesu disippel.

I vers 13 leser vi at mange spottet og sa: «De er fulle av søt vin!» (Apg 2,13) Vi kjenner denne hånlige ånden som spotter og forak-

ter dem som er fylt av Guds Ånd. Men i versene som følger, leser vi at Peter og de elleve med ham sto fram og talte til mengden. Han sto altså ikke fram alene. De elleve gikk med ham, liksom for å si: «Vi er også med.» Det var ikke én som trakk seg tilbake, men de talte frimodig om det som hadde skjedd.

Det finnes ingen kraft som kan gjøre oss så frimodige som Den Hellige Ånds kraft. Den gjør at vi til og med regner det som en nåde å få lide for Jesu navns skyld. Hvorfor gikk de elleve med da Peter sto fram? Jo, de hadde fått en lengsel etter å lide for Jesu navns skyld. De kjente det som en nåde å få bære Kristi vanære.

Dessverre finnes det også i våre dager troende som helst vil trekke seg tilbake når de blir spottet og hånet for Jesu navns skyld. Er det noen her som må si: «Ja, slik er det med meg. Jeg har ikke mot til å ta Kristi vanære på meg»?

Venn! Det finnes en kraft som kan forvandle deg helt, så du skynder deg fram for å være med og lide for Jesu navns skyld i stedet for å trekke deg tilbake.

Da Peter sto fram med de elleve, sa han ikke bare: «Dette er det som er sagt ved profeten Joel» (Apg 2,16). Han pekte på tilhørerne og sa: «Israelittiske menn, hør disse ord!» (Apg 2,22) Så vitnet han for dem om Jesus fra Nasaret, om hans liv, hans død og hans oppstandelse. Ja, han gikk enda lenger og anklaget dem for at de med urettferdige hender hadde korsfestet ham og slått ham i hjel.

Denne frimodigheten til å vitne om Jesus trenger Herrens forsamling også i dag. Men vi trenger ikke å slå på klippen en gang til. Vi trenger ikke å rope så høyt etter Ånden, for Ånden er hos oss. Han er oss like nær som vannstrømmen som fulgte Israels barn i ørkenen. Den Hellige Ånd er kommet med sin makt og fylde, og han skal følge Herrens menighet til den siste stund.

Ånden gjør Jesus levende for de troende. Slik var det for disiplene. Åndens utgytelse på pinsedagen gjorde Jesus så levende for dem. Ja, han kom dem enda nærmere enn han hadde vært da han vandret omkring blant dem, og de kunne røre ved ham med hendene og lene seg til hans bryst. Nå ble han levende for hjertene deres.

Blant de troende er det i dag en indre lengsel og et brennende ønske om å lære Jesus bedre å kjenne og se ham mer levende. Det har vært tider – jeg vet det – både for deg og meg, da vi i ensomhet har bøyd

knærne og bedt: «Å, Herre, åpenbar deg for meg, lær meg å kjenne deg bedre!»

Ingenting kan åpenbare Kristus og gjøre ham levende for oss slik Den Hellige Ånd kan. Jesus sa selv til disiplene sine: «Det er til gagn for dere at jeg går bort. For dersom jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere. Men går jeg bort, da skal jeg sende ham til dere» (Joh 16,7). Det er som om han med dette vil si: «Da skal dere kjenne meg bedre enn dere gjør nå.»

Vi ser også at Peters indre syn ble åpnet den dagen, så han fikk forstå Jesu fullkomne frelsesverk fullt ut. Han talte ord som aldri før var hørt fra disiplenes lepper, for han forkynte syndenes forlatelse i Jesu navn. Det er bare Den Hellige Ånd som kan lære oss det.

Videre ser vi at de ble fylt av en underfull kjærlighet til hverandre, en kjærlighet de ikke hadde hatt før. Nå tenkte de bare på hvordan de skulle tjene hverandre. Dessverre hadde det ikke vært slik før. Bare noen få dager før finner vi dem samlet med Frelseren i en sal i Jerusalem. Det var hans siste time på jorden, og avskjedens stund var nær. Likevel begynte de å trette om hvem av dem som var den største. Men Jesus viste dem at den som vil være størst blant dem, skal være tjener for alle de andre.

Med sitt ord og sitt eget eksempel hadde Jesus flere ganger før prøvd å lære disiplene denne leksen. Dette var også den siste leksen han ga dem, for føttene hans hadde jo nå liksom allerede rørt ved dødens elv. Disiplene var sene til å lære den. Men da Åndens ild fra himmelen var kommet, brente den opp den gamle egenkjærligheten, og ingen av dem spurte lenger: «Hvem av oss er den største?» Nei, verden sto nå og så på dem og sa forundret: «Se, hvor de elsker hverandre!»

Hvor vakkert er det ikke å høre disse ordene! Og det gleder oss at pinsedagen viser at disiplene har forstått og lært den siste leksen Jesus ga dem.

Kjærligheten som fylte disiplenes hjerter, var ikke bare slik at de elsket hverandre innbyrdes. Nei, de elsket også dem som sto utenfor. De elsket dem ikke på den måten at de ville trekke dem til seg for å gjøre fellesskapet sitt større. Men de elsket dem med Kristi kjærlighet for å dra dem til Kristus og hans evangelium. De elsket dem så høyt at de forlot den kjære søskenflokken de var samlet med, og reiste landet

rundt for å forkynne budskapet om Jesus. Det var Kristi kjærlighet som tvang dem.

Venner! Trenger ikke vi denne Ånden i dag og i vår tid? «Kall folket sammen,» sa Gud, «så vil jeg gi dem vann.» Ånden er her, ja, han er oss nær. Måtte vi derfor ta imot ham!

Det var sannhetens Ånd som fylte disiplene på pinsedagen. De ble helt igjennom sanne, og det fantes ikke svik og list blant dem.

Vi har kastet et lite blikk på hva pinsen innebar for disiplene. La oss nå en stund se på hva den innebar for verden.

Da profeten Joel hadde sett alt som skulle skje, sier han til slutt: «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst» (Joel 3,5). Det må ha vært et forunderlig syn for en av de hellige i Det gamle testamente. For vi vet at det i den gamle pakt ble krevd noe helt annet for å bli frelst enn å påkalle Herrens navn. En måtte holde loven, ofre og mye annet.

Men Joel ser forbi både loven og ofrene og sier: «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Han så fram til den dagen da menneskene skulle bli berget og frelst når de påkalte Herrens navn.

Vi har hørt at Sinai-fjellet bevet og skalv da loven ble forkynt første gang i den gamle pakt, og på grunn av loven ble tre tusen menn drept samme dag. Men den dagen da nådens Ånd ble utgytt og Kristi evangelium ble forkynt, ble tre tusen sjeler frelst og fikk evig liv.

«Jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød.» Den dagen skulle det ikke være noen forskjell på trell og fri, og heller ikke på mann og kvinne. De skulle alle stilles på samme plass for Herren, og Den Hellige Ånd skulle komme over dem uten å gjøre forskjell på folk. For Jesus Kristus skulle være en åpen dør til salighet for alle.

Vi har stor grunn til å takke Gud fordi han har latt oss leve i en så herlig tid. Apostlene sier at profetene så med lengsel fram mot den dagen da den nye pakt skulle komme. De lengtet etter den tiden og ønsket å få være med da.

Venn! Du kan være glad for at du lever i en tid da nådens dør står åpen for alle, uten forskjell på folk.

Jesus sa at når Ånden kom, skulle han «overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom» (Joh 16,8). Hvor mange av oss er blitt overbevist om synd? Mennesker kan prøve å overbevise andre om

synd, men det er bare Den Hellige Ånd og ingen annen som kan gjøre det.

En misjonær som var hjemme for å hvile, fortalte meg en gang dette: «En gang kom misjonær Franson på besøk til stasjonen der jeg var, men ingen av misjonærene var til stede. En stor flokk av de innfødte samlet seg om Franson. Hjertet hans brant for at hedningene skulle bli frelst, og han ville så gjerne tale til dem, men han kunne ikke språket. Så bøyde han knærne og ba Gud tale til disse menneskene.»

«Da vi kom hjem,» forteller misjonæren, «så vi en flokk av de innfødte samlet om Franson. De lyttet stille til ordene hans, mens tårene strømmet nedover kinnene deres. Vi hadde arbeidet i mange år,» sa misjonæren, «og vi hadde fått dem så langt at de forsto læren, men vi hadde ikke sett at de hadde fått noen forståelse av sin synd. Nå var de kommet så langt, og det var Den Hellige Ånd som hadde overbevist dem om synden.»

Mange av oss forstår dette så godt. Det var en tid da det var slik med oss også. Vennene våre talte med oss, men ordene deres gjorde ikke noe inntrykk på oss. De traff ikke. Men så kom Den Hellige Ånds makt og grep hjertet vårt og overbeviste oss om synden vår og om hvor langt borte vi var fra Gud. Det traff!

La meg si et ord til deg, venn, som ennå står utenfor samfunnet med Gud. I Joh 6,44 står det: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham.» Hva bruker Faderen for å dra mennesker til Sønnen, til Jesus Kristus? Han bruker sin Hellige Ånd.

Venn! Hvis du ikke vil la deg dra av denne makten, finnes det ingenting som kan dra deg, og du vil aldri bli frelst. Derfor, min venn, hvis du kjenner noe som drar hjertet ditt til Jesus, så stå ikke imot kallet, men ta imot det og la deg frelse!

De hadde vært med Jesus

Apg 4,13

> Men da de så Peters og Johannes' frimodighet, og skjønte at de var ulærde lekmenn, undret de seg. Og de kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus.

Av og til møter vi troende som sier at det er så vanskelig å være en kristen, og at ansvaret hviler så tungt på hjertet deres at de nesten vil gi opp alt.

Men det er ikke når ansvaret hviler tungt på sjelen, at en slutter å leve for Gud. Det skjer snarere i de dagene da en tar alt lett og likegyldig og ikke kjenner noe ansvar ved å være en kristen.

Når vi leser disse ordene: «Og de kjente dem igjen, at de hadde vært med Jesus», slår det oss at noe særskilt hadde hendt med disse mennene. De var ikke lenger de samme som før. De var blitt helt forandret, så de som kom i berøring med dem, forsto at de hadde vært med Jesus.

Kanskje ikke alle forstår disse ordene på samme måte: «Og de kjente dem igjen, at de hadde vært med Jesus.» Noen tror at folk kjente disiplene igjen fordi de tidligere hadde sett dem sammen med Jesus. Selv om ordene ikke skulle bety mer enn dette, ville det likevel være godt å være kjent som en som var blitt sett sammen med Herren Jesus.

Vi tror likevel at det lå mer i det. Disse ordene hadde en dypere betydning. De betydde sikkert at disiplene ikke lenger var de samme som før. For de var blitt forandret i sitt indre, så livet og handlingene deres hadde begynt å ligne Mesterens. Derfor måtte de som hadde kjent dem tidligere, bryte ut: «De har vært med Jesus.»

Måtte alle vi som elsker Herren Jesus, leve slik at menneskene kan se på livet og ferden vår at også vi har vært med Jesus. Vi som har barn

– hvor gjerne vil vi ikke leve slik at livet vårt kan være et eksempel for dem!

Jeg har møtt flere unge som har talt med meg om hjemmet sitt. En ung mann sa til meg for en tid siden: «Jeg er den eneste hjemme hos oss som bekjenner Jesus. Til og med far og mor står utenfor samfunnet med Gud. Men», sa han, mens tårene rant nedover kinnene hans, «jeg er redd for at livet mitt svarer så dårlig til det en kristens liv skal være, og at ingen kan se på meg at jeg har vært med Jesus.»

I dette kapitlet vil vi kort stanse ved tre ting.

I vers 3 leser vi at disiplene hadde møtt stor motstand. De var blitt utsatt for lidelser og kastet i fengsel. Men nettopp i disse lidelsene kunne en merke bedre enn ellers at de hadde vært med Jesus og lært av ham.

Frelseren, vår Herre Jesus Kristus, blir aldri så stor og herlig for oss som når vi følger ham og ser ham i lidelsene hans. Først da trer storheten hans fram, og da er det noe i sjelen vår som gjør at vi synker ned og bryter ut: «Herre!» Selv fiendene hans ble slått av den storheten som kom til syne da han gikk lidelsens vei.

Men denne storheten hadde også på en underfull måte trengt inn i de mennene som hadde vært med Jesus, og satt sitt preg på dem. Noe av det samme kom til syne hos dem når de måtte lide for hans navns skyld.

Venner! Hvordan er det med oss når vi kommer i lidelser? Ligner vi da Jesus, så verden kan se at vi har vært med ham?

Noen har sagt at prøvelser og lidelser ikke skaper menn, men åpenbarer hva de er, og det er virkelig sant. Hos mange blir sjelelivet aldri synlig før de kommer i prøvelser – men da kommer det fram hvem de virkelig er.

Kristus ble herliggjort gjennom lidelse, og mennene hans ble større og mer lik ham jo mer de fikk lide for hans navns skyld. Peter og Johannes klaget ikke og ble ikke misfornøyde med den behandlingen de fikk da de ble kastet i fengsel. Nei, de var tålmodige og bar alt.

Noen blir harde og kalde gjennom lidelser og prøvelser, og en kan kjenne den iskalde luften rundt dem. Slik var det ikke med Herrens menn. Midt i lidelsen var de kjærlige og varme og søkte å vinne fiendene sine for Jesus. Andre blir hissige og fulle av bitterhet. Men når vi ser på de mennene som hadde vært med Jesus, finner vi aldri

at de talte et bittert ord. Nei, de talte med kjærlighet og mildhet, uten hissighet eller vrede.

Det er slike menn og kvinner verden trenger i dag. De trengs både i det store samfunnet og i de små kretsene. Ikke slike som blir motløse og straks vil gi opp når de møter prøvelser. Heller ikke slike som møter lidelsene med vrede eller bitterhet – dem er det dessverre nok av, og de herliggjør ikke Kristi navn.

Herrens menn bukket ikke under i lidelsene. Nei, de sto urokkelige og vek ikke et skritt tilbake, men var likevel gjennomtrengt av Jesu sinnelag, så alle kunne forstå at de hadde vært med Jesus. Og det er nettopp slike vi trenger også i dag.

En annen ting i dette kapitlet viser oss også hvordan folk kunne se at disse mennene hadde vært med Jesus. I slutten av vers 10 ser vi at de viste folket en mann som hadde vært lam fra mors liv, men som nå var blitt helbredet. De sa: «Ved Jesu Kristi, nasareerens navn … står denne mannen helbredet for øynene deres.»

Var det da underlig at folk måtte si: «Disse har vært med Jesus»? De så jo den lamme bli helbredet bare ved at de talte til ham og sa: «I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!» Det var ikke vanlig at syke ble helbredet på den måten. Denne mannen hadde de sett i mange år, og de visste at han var uhelbredelig. Og nå sto han der midt iblant dem, frisk og sunn. Det kunne bare være én forklaring på dette – disse mennene hadde vært med Jesus.

Men her ligger det også en lærdom for oss. Disse Herrens menn hadde et brennende ønske og begjær etter å hjelpe andre og gjøre godt mot dem, uten å kreve noe igjen eller ha noen fordel av det. Var det noen fordel for dem å hjelpe den syke? Nei, slett ingen. De kunne bare vente forfølgelse for det.

Nei, de gjorde godt fordi de hadde fått litt av Jesu sinn, han som «gikk omkring og gjorde vel» overalt uten å kreve noe igjen. Og det er guddommelig å gjøre godt, likesom det er djevelsk å gjøre ondt – selv mot dem som først har gjort det onde.

Venner! Hvordan er det med oss? Har vi vært med Jesus slik at det er et begjær hos oss etter å gjøre godt for Jesu skyld uten å kreve noe igjen? Lever vi livet vårt på den måten, vil verden se og kjenne at vi har vært med Jesus, og da vil vi herliggjøre hans navn. Herren hjelpe oss til det!

La oss se på den tredje tingen i dette kapitlet. Disiplene var ulærde lekmenn, men likevel hadde de stor frimodighet, så Israels rådsherrer og eldste undret seg.

Men la oss først se på disiplenes Mester og den vakre frimodigheten som var over ham. Han hadde ikke den hovmodige frimodigheten som trenger seg fram overalt. Nei, han gikk stille med et ydmykt sinn, men uten å vike tilbake fra det som var rett, selv om døden truet.

Se ham blant fariseerne og saddukeerne – hvor frimodig han talte, enda han visste hvordan ordene hans ville virke! Han sa dem sannheten, selv om de raste mot ham.

Se ham senere, da han skulle gå til Judea. Disiplene advarte ham mot å gå dit, fordi fiendene hans hadde bestemt seg for å slå ham i hjel. Men han gikk likevel, og han gikk for å gjøre godt.

Se ham hos Pilatus. Vennene hans ville gjerne ha sagt til ham at han skulle tie. Men stille og frimodig svarte han Pilatus: «Til dette er jeg født, og til dette er jeg kommet til verden, at jeg skal vitne for sannheten.» Han bekjente hvem han var, enda han visste at det ville føre ham i døden. Men også døden gikk han frimodig i møte.

Noe av denne frimodigheten preget disiplene. Den var ikke hovmodig og ikke innlært. Frimodigheten deres var naturlig, for den var en frukt av det livet de hadde levd sammen med Mesteren. Derfor vek de ikke unna for å bekjenne hvem de trodde på, og hva de trodde. For det var blitt slik for dem: «Vi kan ikke la være å tale om det som våre øyne har sett og våre ører har hørt – vi må fortelle det.»

Gud gi oss mer av denne frimodigheten som ligner Mesterens! Han var villig til å la seg trå i støvet, ja, til og med dø, men han vek aldri et skritt tilbake fra det som var rett og sant.

La oss gå til kapittel 5 og lese vers 29–32. Der står det: «Da svarte Peter og apostlene: En skal lyde Gud mer enn mennesker! Våre fedres Gud reiste Jesus opp, ham som dere drepte ved å henge ham på et tre. Ham har Gud opphøyet ved sin høyre hånd til høvding og frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse. Vi er hans vitner om alt dette, og det er også Den Hellige Ånd, som Gud ga dem som lyder ham.»

Peter visste nok hva det kunne koste å holde denne talen, men han sto likevel fram og talte frimodig.

I vers 32 står det noen ord vi bør merke oss: «Vi er hans vitner om alt dette.» Det er som om disiplene ville si: «Peter skal ikke stå alene for retten. For også vi tror og mener det samme som han.» Derfor trådte de fram med frimodighet og sa: «Vi er hans vitner om alt dette.»

De trakk seg ikke tilbake og skjøv Peter fram, så han skulle bære ansvaret for vitnesbyrdet og de selv kunne gå fri. Nei, de hadde lært av Mesteren sin, og de vek ikke tilbake fra det som var rett, selv om de skulle lide for det.

Det var sann frimodighet, og en slik frimodighet trenger vi så sårt i dag. For det ligger så nær å gjemme seg bak andre og la en annen ta ansvaret når noe står på spill, noe som vil koste eller kanskje føre oss inn i lidelse. Måtte vi da lære av disse Herrens menn å stå frimodig fram og ikke svikte, så det også kan sies om oss at vi har vært med Jesus.

Hadde disse mennene alltid vært slik? Lå det i naturen deres? Å nei. Vi trenger ikke gå mange dager tilbake før vi ser noe helt annet.

Jesus visste hva han skulle gå i møte. Derfor begynte han å tale til disiplene sine og gjøre det klart for dem at han måtte dra til Jerusalem for å lide meget og bli slått i hjel. Men straks farer Peter opp og sier: «Dette må aldri skje deg, Herre!» Peter ville ikke høre noe om lidelse. Det passet ikke for ham. Han ventet bare på at Jesus skulle opprette riket for Israel, så alt skulle bli godt og herlig.

La oss følge dem et stykke videre. Soldatene hadde grepet Jesus, og nå førte de ham bort. Trådte disiplene da fram og sa: «Vi er hans vitner – vi er hans disipler»? Nei, vi leser disse triste ordene: «Alle forlot ham og flyktet.»

Men Peter da, han som hadde sagt: «Om jeg så måtte dø med deg, skal jeg så visst ikke fornekte deg» – flyktet også han? Ja, han flyktet og gjemte seg blant Jesu fiender i yppersteprestens gård. Og da de spurte ham om ikke også han var en av Jesu disipler, sverget han på at han ikke kjente ham. Nei, han visste ikke engang hvem de talte om.

Slik var Peters og disiplenes sanne natur. De var med så lenge alt var godt, men da prøvelsene og lidelsene begynte, flyktet de alle.

Hvordan er det med oss? Ligner vi disiplene den dagen? Gjemmer vi oss når det gjelder, og når det kanskje koster å være et vitne for Mesteren vår? Eller går vi til og med over og blander oss med verden?

Måtte Herren hjelpe oss til å få den rette frimodigheten i et ydmykt sinn, så verden kan forstå og kjenne at vi har vært med Jesus.

Når fikk så disiplene denne frimodigheten, og hva var det som forvandlet dem så helt? De fikk den på pinsedagen, da Den Hellige Ånds kraft kom over dem og tok bolig i hjertene deres, så alt annet som var av det onde, måtte ut.

Det er også den eneste måten sinnet og naturen vår, ja, hele hjertet vårt, kan bli forvandlet på, så vi kommer til å ligne Mesteren. Og det er Den Hellige Ånd alene som kan virke det ved troen i hjertene våre. Men vi må være villige til å la Den Hellige Ånd ta bolig i oss og virke i oss.

Vi husker vel den gangen vi fikk syndenes forlatelse og fikk fred med Gud. Vi måtte gi opp alt som hindret oss, slippe alt og ta imot frelsen i tro. Da fikk vi fred. Lignende erfaringer gjør vi i det åndelige livet vårt med Gud.

Det er kanskje noen blant dere som har levd med Herren en tid, men som er blitt motløse og forsagte fordi dere synes det går så dårlig, og fordi dere lever så lite opp til det Jesus lærte. Venner! Mist ikke motet! Det er kraft å få hos Gud til å leve et liv etter hans vilje og til hans navns ære, så sant dere ønsker det av et villig og oppriktig hjerte.

La oss stille oss fram for ham hvis øye «ransaker hjerter og prøver nyrer», og la ham rense bort alt i livet vårt som er urett og ikke etter hans vilje. Vi vet godt hva det er – la oss ikke skjule noe for ham. Så vil Gud fylle oss med sin Ånd. Han vil føre Kristus inn i livet vårt, så vi lever i lydighet mot ham, og så han kan få forme oss etter sin vilje.

Men på hvilken måte virker Den Hellige Ånd i hjertene våre? Det skjer ved Ordets makt til å skape oss om. Ingenting forvandler livet vårt slik som å lese Herrens ord for alvor og la Ånden tale til oss gjennom det.

Dessverre står mange troende på det stadiet at de tror det ikke kan bli annerledes her på jorden. Den ene dagen kjenner de seg lykkelige, og den neste ser de alt mørkt, fordi de ikke har kraft til å seire over synden.

Venn! Om du har liten tiltro til mennesker og ingen tiltro til deg selv, så ber jeg deg: «Ha tro til Gud!» Kan du ikke tro at han som har skapt himmel og jord, og som reiste Jesus opp fra de døde, også kan reise opp livet ditt, så du kan leve til hans navns ære?

La oss takke Gud fordi det finnes en slik makt. Måtte den bli virkelighet for oss og ikke bare en naken dogmatikk! For det er én ting å ha teoretisk kjennskap til noe, men noe helt annet å ha opplevd det.

Jeg kjente en ung mann som sto nettopp på dette stadiet. Han trodde at syndene hans var tilgitt, og han hadde levd en tid med Herren. Men han hadde ikke stadig fred og glede i sjelen. For han hadde forskjellige ting å kjempe mot som han ikke hadde kraft til å overvinne.

Men så kom det en dag da han, dødstrett av sin egen kamp, sa: «Herre, jeg overgir meg helt til deg. Ta meg, rens meg og fyll meg med din Ånd, så jeg kan leve etter din velbehagelige vilje.» Han glemte aldri den stunden da han overga seg helt i Herrens hånd og fikk tre ut på løftene hans og ta dem til seg i tro. Fra den stunden ble det noe nytt i livet hans, og det var ikke vanskelig å se at han hadde vært med Jesus.

Brødre og søstre! Tro ikke at Gud ikke har noe mer for oss – verken for deg eller for meg. Den kristne som tror det, står på feil sted. Måtte Herren hjelpe oss til å gi slipp på alt som hindrer oss, så Herrens beste gave kan bli vår. Ikke for at vi skal bli noen spesielle mennesker, men for at vi kan leve etter Guds vilje, så verden kan kjenne at vi har vært med Jesus.

Gud kaller Moses

2 Mos 3,1–5

> Moses gjette småfeet hos Jetro, sin svigerfar, presten i Midian. En gang drev han småfeet bortom ørkenen og kom til Guds berg, til Horeb. Der åpenbarte Herrens engel seg for ham i en flammende ild, midt ut av en tornebusk. Han så opp, og se, tornebusken sto i lys lue, men tornebusken brant ikke opp. Moses sa: Jeg vil gå bort og se dette underfulle syn, at tornebusken ikke brenner opp. Da Herren så at han kom bort for å se, ropte Gud til ham midt ut av tornebusken og sa: Moses, Moses! Og han svarte: Ja, her er jeg. Da sa han: Kom ikke nærmere! Dra dine sko av føttene! For det stedet du står på, er hellig grunn.

I den siste delen av vers 5 leser vi disse ordene: «Det stedet du står på, er hellig grunn.»

Når vi leser disse ordene, melder spørsmålet seg: Hvor var det stedet som Gud kalte hellig, og hvor sto Moses den dagen? Svaret finner vi i det første verset. Der leser vi at Moses var i ørkenen ved Horebs berg. Ikke noe menneske ville regne dette stedet for hellig, og det var heller ikke blitt kalt det før. Men nå var det hellig fordi Gud var der.

Det er også det vi ønsker for dette møtet: at Gud må komme nær og tale til hjertene våre, så hver enkelt av oss, slik som Moses, må få se at vi står på et hellig sted og hører Herrens røst.

Ingenting har større betydning i et menneskes liv enn å bli kalt av Gud – kalt ut fra synden og verden til å være et Guds barn, til å følge Jesus her på jorden og tjene ham, for siden å dele hans herlighet i evigheten. Lykkelig er det mennesket som hører Herrens røst og kommer fram og tar imot hans kall.

Dessverre vet vi at det er mange som en gang hørte Herrens røst, men som løp bort og gjemte seg slik som Adam, i stedet for å komme fram. Men de vil aldri glemme det. I tid og evighet vil de bekjenne at de sto på et hellig sted den dagen Gud talte til hjertet deres og de hørte kallet hans om å komme ut fra synden. Måtte Gud i dag minne noen av dere om et slikt sted, og måtte andre bli ført dit når Guds Ånd virker på dem.

Vi kan også se dette ordet fra en annen side, nemlig som Guds kall til å tjene ham etter at vi er kalt ut fra synden og verden. Dette kallet kommer ikke alltid med en gang vi er blitt et Guds barn. Nei, det kan godt komme mange måneder, ja, år senere. Jeg vet ikke om Gud kan vise et menneske større nåde og ære enn å kalle oss og la oss få være hans medarbeidere. Denne nåden fikk Moses.

Med hjelp fra Guds Ånd vil vi nå se nærmere på disse ordene om Guds møte med Moses. For å komme rett inn i teksten kan vi stille tre spørsmål: Hva førte til dette møtet? Hva hadde Gud i tankene med Moses? Hva fikk Moses erfare på dette hellige stedet?

Hva førte Moses til dette møtet med Gud? Vi kan peke på tre ting som alle førte dit.

Når jeg nå nevner den første, vil kanskje mange av dere bli forskrekket og slett ikke være enige med meg. Det var hans synd – hans store feilgrep – som førte til at han møtte Gud.

Vi leser i kapittel 2, vers 12: «Moses vendte seg hit og dit og så at det ikke var noen der. Da slo han egypteren i hjel og gjemte ham i sanden.» Og i vers 14: «Da ble Moses redd og sa: Sannelig, saken er blitt kjent.»

Likevel må vi alle innrømme at dette førte ham bort fra faraos hoff og ut i ørkenen – og slik fram til møtet med Gud der.

La oss stanse litt her. Sier ikke dette oss at selv et menneskes synd og feilgrep kan bli vendt til frelse og velsignelse for ham når Gud griper inn i sin nåde? La denne sannheten bli levende for deg som sitter bedrøvet og motløs, knust under synden din, og føler deg støtt bort fra Gud. For du tenker på hva du har forbrutt mot ham, og skulle ønske at det var ugjort, og at du kunne leve livet om igjen.

Venn! Du lever i fulleste forstand i ørkenen. Måtte du i dag få se og tro at det finnes en Gud som ser til deg med kjærlighet og nåde, en Gud

som har makt til å forandre stillingen din, ja, helt gjenopprette det synden din har ødelagt.

Kanskje er det troende her som i dag går i ørkenen fordi de har syndet i et ubesindig øyeblikk og trådt feil. Å, hvor Gud ønsker å møte deg! Han kan vende det til det gode, så fallet ditt ydmyker deg, og da kan det bli til velsignelse for deg. For Moses ble feiltrinnet det første leddet på veien til det hellige møtestedet, og slik har det vært for mange siden hans dager.

Jeg håper likevel at ingen vil ønske å synde for å bli velsignet. Det ville være en sørgelig misforståelse. Men Gud kan ved sin nåde vende fallet vårt til velsignelse for oss når vi ydmyker oss for ham.

Det ser ut til at det var hissighet som fikk Moses til å synde. Når vi følger livet hans videre, er det så vakkert å se at han ved Guds nåde ble formet til en ydmyk og saktmodig mann.

Det er nok mange av Guds barn som kjenner et svakt punkt i karakteren sin og ønsker at det kunne bli annerledes. Med Guds hjelp kan det også bli annerledes. Men noen ganger må Gud tillate at den troende faller eller gjør et åpent feilgrep, for at han skal bli oppmerksom på svakheten sin.

La oss så gå til det neste som førte til Moses' møte med Gud. I kapittel 2, vers 23–25 leser vi: «Da lang tid var gått, døde kongen i Egypt. Israels barn sukket over sin trelldom og klaget, og deres rop over trelldommen steg opp til Gud. Gud hørte deres sukk, og Gud kom i hu sin pakt med Abraham, Isak og Jakob. Og Gud så til Israels barn, og Gud kjentes ved dem.»

Vi kan ikke riktig forstå Moses' kall uten å legge nøye merke til disse tre versene. For Israels barns sukk og rop var med på å føre til at Moses fikk dette møtet med Gud i ørkenen. La oss legge merke til at det står at Israels barn først sukket, men siden ble sukket til rop. Å, hvor de bønnfalt Herren om hjelp!

I vers 24 leser vi så at Gud hørte deres sukk. Hvor naturlig hadde det ikke vært om det sto at Gud hørte ropet deres! Men det står det ikke. Nei, han hørte sukket deres før det ble et rop, og han hørte dem og kjentes ved dem mens de ennå bare sukket i Egypt.

Og hva gjorde så Gud? Langt borte i ørkenen så han Moses, som Israels barn sannsynligvis hadde glemt. Det var nå førti år siden de

hadde sett ham som prins i Egypt. Og nå kalte Gud på ham for å sende ham til å befri Israels barn, som svar på sukket deres.

Hvor mye har ikke dette å lære oss! Måtte det drive oss til bønn for vårt folk, vårt land og våre medmennesker. Gud vil svare ved å kalle, utruste og sende vitner. Hvor sårt trengs det ikke menn som er sendt av Gud! De trengs overalt, her hjemme og ute på misjonsmarkene. Ber vi om dem?

Det kunne sies så mye om å bli kalt av Gud som svar på andres bønner, men det må vi la ligge nå. La meg likevel spørre: Var det ikke foreldre, søsken og venner som sukket og lengtet etter at vi skulle bli frelst, da vi vandret borte fra Gud? Og Gud hørte sukket deres, som ble til rop, og kalte oss, så vi nå er hans barn. Gud velsigne dem for at de holdt ut i bønn! La dette tale til deg som ennå ber og ikke har fått svar: Gud hører sukk.

Du som ikke er frelst, men vet at du har noen som ber for deg: Forsmå ikke den nåden! Herren vil svare på bønnene til dem som ber, ved å gi deg et kall.

Det tredje som førte til Moses' møte med Gud, var Herrens uendelige nåde.

Moses hadde ikke gjort seg særlig fortjent til et slikt møte med Herren. Men Gud hadde selv bestemt at han ville stille Moses på et hellig sted. Slik er det med hver og en som blir kalt av Gud. De blir kalt ene og alene av Guds store nåde, og ikke fordi de har fortjent det.

Da kallet kom til Moses, holdt han på med sitt daglige arbeid og gjette småfeet. Dette ensformige hverdagsarbeidet hadde han nå holdt på med i førti år, og etter som årene gikk, hadde han fått stadig mindre tanker om seg selv. Han var ikke lenger noen ung mann med lyse forventninger til framtiden. Nei, han tenkte sikkert at han skulle være gjeter også de årene han hadde igjen.

Men en dag, mens han driver opp over fjellsiden med småfeet, ser han en ild – en tornebusk som brenner. Den fortsetter å brenne uten at ilden fortærer den. Moses undrer seg over dette og sier: «Jeg vil gå bort og se dette underfulle syn, at tornebusken ikke brenner opp.» Og han gikk.

Da han kom til stedet, fortelles det ikke mer om ilden – den var bare der for å vekke Moses' oppmerksomhet. Derimot fortelles det at Herren selv var i ilden, og at Moses skjulte ansiktet sitt fordi han var

redd for å se Gud. Men der, på det hellige stedet, talte Gud til Moses. Han ble stille og fikk høre Herrens røst.

For et bilde dette er på den ilden Jesus talte om: «Ild er jeg kommet for å kaste på jorden, og hvor jeg skulle ønske at den alt var tent!» Ilden kom for å vende oppmerksomheten mot Jesus og lede sjeler til ham. Det var Åndens gjerning på pinsedagen, og det er Åndens gjerning i dag – å lede sjelene til Jesus.

Har Guds Hellige Ånd fått føre deg til ham som er veien og sannheten og livet? Eller rammes du av disse ordene av Stefanus: «Dere står alltid Den Hellige Ånd imot»?

Noen vil kanskje svare i hjertet sitt: «Jeg er ikke forberedt på slike spørsmål nå. Jeg er for opptatt av andre ting.» Som oftest kommer Guds Ånd og kaller når et menneske ser ut til å være minst forberedt. Våre forberedelser har ingen verdi. Men at Gud i sin nåde har gjort frelsen ferdig for oss og lagt alt til rette – det har verdi.

Venn! Kanskje kjenner du deg som Moses: en flyktning – ikke fra mennesker, men fra noe som er verre, fra Gud. Du er redd for ham fordi du kjenner din synd og dine feil. La Gud få kalle deg ved sin Ånd og gjennom sitt ord. Bli stille for ham, så du får høre hans kallende røst – da står du på et hellig sted.

La oss gå til det neste spørsmålet: Hva hadde Gud i tankene med Moses? Hva ville Gud med ham? Det første Gud gjorde med Moses, var å trøste ham. For Gud så at Moses var redd og trengte trøst. Derfor sier han i vers 6: «Moses, jeg er din fars Gud.»

Hvor trøstende og styrkende var det ikke for den engstelige Moses å høre Gud tale til ham i kjærlighet og si: «Jeg er din fars Gud – jeg vil også være din Gud.»

Å, om Herren kunne få tale til dem som er kommet til dette møtet, og som kjenner at de er kalt av Gud og slik står på et hellig sted! Han ville si til deg: «Venn! Jeg er din Gud.» La ham ved sin Ånd få lede deg til Golgata og vise deg hva som skjedde: at Jesus døde for at du, tross syndene dine, kan komme i samfunn med den hellige og rettferdige Gud.

Når en synder uten fred ved Guds Ånd blir stilt ansikt til ansikt med en hellig og rettferdig Gud, kan bare Jesu fullbrakte verk gi ham trøst og fred.

Denne trøsten må vi ha hvis vi skal bli stående på et hellig sted, og denne trøsten trenger vi i dødens time – dette: «Jeg er din Gud – og du er min» – for Jesu blods skyld.

Det var altså det første Gud ville med Moses: å trøste ham og fortelle ham at han ville være hans Gud.

Det neste Gud ville med ham, finner vi i vers 7–9. Herren sa: «Jeg har så visst sett mitt folks nød i Egypt. Jeg har hørt deres klagerop over slavefogdene, og jeg vet hva de lider. Nå er jeg steget ned for å befri dem fra egypternes hånd. Jeg skal føre dem opp fra dette landet til et godt og vidstrakt land, et land som flyter med melk og honning. Det er det landet hvor kana'aneerne bor, og hetittene og amorittene og ferisittene og hevittene og jebusittene. Israels barns skrik har nå nådd opp til meg. Jeg har også sett hvordan egypterne mishandler dem.»

Det er en stor nåde å stå slik for Gud at han kan tale trøst til hjertene våre. Men det er enda større å få leve i et slikt samfunn med Gud at han kan tale til oss om planene sine og om det han ønsker å få gjort gjennom oss. Den dagen Gud taler til oss om det, står vi på et hellig sted.

Jesaja sto også på et slikt sted. Han fikk se Herren på en høy og opphøyet trone og høre serafene rope: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskarenes Gud!» Men Herren talte ikke til ham om arbeidet før disse ordene var sagt: «Din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.» Først da talte Herren til ham om sitt folk og sa: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» (Jes 6).

Det er også Guds vilje med oss troende – ikke bare å trøste oss, men også å vise oss hva vi skal utrette for ham. Han vil vise oss dem som går borte fra ham, og legge ansvaret for deres sjeler på hjertene våre. Lever vi sløvt og langt borte fra Gud, kan han ikke tale til oss og åpenbare sin vilje for oss.

Vi har hørt og lest om mange hellige menn og kvinner som Herren har brukt i sitt arbeid, så mange sjeler ble frelst og satt fri. Men de kom ikke i gang med arbeidet før Herren hadde åpnet øynene deres, så de fikk se at medmenneskene deres måtte bli frelst. Det lå som en tung byrde på hjertene deres, og den måtte de bære fram for Herren i inderlig bønn hver dag.

Men da byrden var blitt tung nok, lød det til dem slik det lød til Moses i vers 10: «Gå av sted! Jeg sender deg.»

Moses måtte først forstå Israels nød, deres lengsel, sukk og rop. Men han måtte også forstå Herrens vilje med dem: at han ville føre dem til et godt og vidstrakt land, et land som fløt med melk og honning.

Da dette var blitt klart for ham, lød kallet: «Gå av sted! Jeg sender deg til farao. Du skal føre mitt folk, Israels barn, ut av Egypt.» Tenk, for et kall! Nå skulle han bli Guds utsending og føre Israels barn ut av trelldommen og fangenskapet.

Også vi er kalt til en stor gjerning. Vi er kalt til å føre syndens treller og slaver ut av Satans fangenskap til friheten i Jesus Kristus. Likevel er det ikke vi som kan frelse, men budskapet vi er kalt til å gå med. Evangeliets budskap om den korsfestede og oppstandne Frelseren har makt til å løse hver eneste syndens trell.

Hvem skal få den nåden å høre dette: «Jeg sender deg»? Og hvem er villig til å bli en Guds utsending og gå med dette budskapet, som bringer fred og evig salighet til hver den som tar imot det og tror?

Før vi forlater dette punktet, la oss også legge merke til ordene i vers 12: «Sannelig, jeg vil være med deg.» Moses skulle altså ikke gå alene. Herren selv ville være med ham.

Det samme løftet ga Jesus sine utsendinger i den nye paktens tjeneste: «Se, jeg er med dere alle dager.»

Å, måtte vi alltid tro og erfare at Herren selv er med! Ellers ville tjenesten bli hard og tung og uten resultater. La derfor alle oss som tror vi er kalt til en bestemt tjeneste for Herren, holde oss til løftene og erfare at han er med. Gjør vi det, vil det ikke bli en tom forkynnelse, men friske vitnesbyrd, varme av tro, som blir båret fram med den autoriteten det gir å vite at Herren selv er med. La oss derfor ta disse løftene til oss, vi som er kalt til å gå med evangeliets budskap.

Gud stilte altså Moses på et hellig sted for å trøste ham, vise ham Israels elendige stilling og åpenbare sine frelsesplaner med dem, kalle ham til gjerningen og gi ham løftet om at han ville være med ham.

Hvordan hadde Moses det – hva fikk han erfare på dette hellige stedet? Vi leser i vers 6: «Da skjulte Moses sitt ansikt, for han fryktet for å se Gud.»

Kanskje han nå med ett ble minnet om synden sin og tenkte: «Vil den hellige og rettferdige Gud straffe meg for synden min nå? Jeg kunne flykte fra farao, men kan jeg flykte fra ham?» Og Moses skjulte ansiktet sitt. Blikket hans kunne ikke møte den hellige Gud.

Denne erfaringen har mange av oss gjort. Vi vet at det ikke var salige følelser som strømmet gjennom sjelen vår da vi første gang ble stilt ansikt til ansikt med Gud. Møtet fikk oss til å se og kjenne synden vår – ikke bare at vi hadde overtrådt et bud, men at vi var fulle av synd.

Guds hellige nærvær kastet et slikt lys over oss at vi fikk se synden i oss slik den virkelig er, i all sin styggedom, og vi ble grepet av frykt – frykt for Gud, frykt for døden, frykt for evigheten. For der det er synd, er det frykt. Med ett forstår sjelen at Gud er en fortærende ild mot all synd.

Da vi ble stilt ansikt til ansikt med Gud, kjentes det derfor snarere som en dommens time enn som en frelsens dag. Hva vil det en gang bli for en synder å møte en hellig Gud uten Jesus som sin Frelser og forsoner!

Også for den troende vil det alltid være ydmykende å være nær Gud. Hans ild og lys vil vise oss mer og mer av vår falne natur og at vi er ingenting i oss selv. Den sjelen som lever nær Herren, vil alltid bli holdt nede i ydmykhet og være et «ingenting» i sine egne øyne. Å, om vi måtte komme så nær ilden at vi, slik som Moses, kjente trang til å skjule ansiktet!

Moses var i sannhet blitt ydmyk. Da Gud hadde sagt at han skulle føre Israels barn ut av Egypt, sier han i vers 11: «Hvem er jeg, at jeg skulle gå til farao, og at jeg skulle føre Israels barn ut av Egypt?»

De årene Moses hadde tilbrakt i ørkenen, hadde forandret synet hans på seg selv fullstendig. Han var ikke lenger Egypts prins, men en ringe gjeter. Han var blitt så ydmyk at han så det som umulig at Gud kunne bruke ham til noe. Derfor sier han: «Hvem er jeg?»

Bibelen viser oss klart at skal Gud kunne bruke oss, må vi være ydmyke og erkjenne vår egen uverdighet – og med det også Guds store nåde: at han har kalt oss til å tjene ham tross vår ringhet. Det er snarere vår egen dyktighet enn vår udyktighet som hindrer oss i å bli brukt av Herren.

Hvordan skal vi så bli bevart i den ydmyke ånden som sier: «Hvem er jeg?» For selv om vi er ringe, vil Satan likevel prøve å peke på noe hos oss selv og noe ved arbeidet vårt som vi kan rose oss av.

For at vi skal bli bevart i en ydmyk ånd, må vi stå på et hellig sted, i Guds nærvær. Der dør selvet, og der ser vi oss selv i det rette lyset.

Gud kan også bruke andre ting for at vi skal lære oss selv å kjenne. Slik det gikk med Moses, kan det å bli tatt til side for en lengre tid hjelpe oss til å få det rette synet på oss selv, enten det skjer ved sykdom eller på grunn av synd og feilgrep.

Men når vi får det rette synet på oss selv, får vi også det rette synet på Guds uendelige kjærlighet til oss, og hvilken nåde det er at han elsker oss og vil bruke oss i sin tjeneste. Å vite det vil gjøre oss sterke i tjenesten for ham.

Likevel så Moses for mye på seg selv og sin skrøpelighet, i stedet for å tro at Gud hadde makt til å forme og bruke ham tross skrøpeligheten hans.

Vi leser i kapittel 4, vers 10: «Men Moses sa til Herren: Hør meg, Herre! Jeg har aldri vært noen ordets mann, verken før eller nå etter at du begynte å tale til din tjener. Jeg er tung i mæle og tung i tale.» Og i vers 13: «Å Herre, send bud med hvem du ellers vil!»

Det var en stor nåde at Gud ikke hørte den bønnen. Men Herren så til hjertet. Han så at det ikke var trass og uvilje som drev Moses til å tale slik, men at han så dypt kjente sin egen udyktighet. Denne erkjennelsen var på grensen til å regne bare med hans egen skrøpelighet og ikke med hva Gud kunne gjøre med ham.

Denne faren truer mer eller mindre alle som har vært nær Gud – på et hellig sted – og sett seg selv i det rette lyset. Det er så lett å si: «Send bud med hvem du ellers vil – bare ikke med meg.»

Det er godt at vi er klar over vår udyktighet. Men denne erkjennelsen må også gå sammen med lydighet, så vi sier: «Herre, jeg går tross min skrøpelighet og mine mangler. Jeg går fordi du har kalt meg til det.»

Herren blir æret for det som blir utrettet ved et slikt menneske. For et slikt vitne har ingenting å ta æren for selv – ingenting å rose seg av.

La oss be Gud føre oss dit at vi står på et hellig sted – i Guds nærvær – så vi kan høre hans røst og tjene ham i lydighet, hver på den plassen han har satt oss.

Når så livet vårt her på jorden er slutt, og vi har tjent ham i lydighet og troskap, kaller han oss hjem til sin herlighet. Der skal vi alltid – i all evighet – være nær ham og se ham som han er, uten at vi trenger å skjule ansiktet vårt.

Herre, lat opp mine lepper!

Sal 51,17

Herre, lat opp mine lepper! Så skal min munn kunngjøre din pris.

«Herre, lat opp mine lepper!» Det var David som ba denne bønnen. Hele salmen er egentlig bønn og begjæringer. Det første David ber om, er at Gud vil være ham nådig, tilgi ham synden hans og ta bort misgjerningen hans. Han fortsetter å be og bekjenne, og det er mye i denne salmen som det kunne være vel verdt å stanse ved.

Men i den første delen av verset vi leste, ber han den siste bønnen for seg selv: «Herre, lat opp mine lepper!» Det er dette vi vil prøve å stanse ved i kveld.

Davids lepper hadde ikke alltid vært lukket. Nei, de hadde vært åpne til å prise Herren, slik han så ofte hadde gjort. Hvor ofte hadde han ikke talt på den mest underfulle måten om Herrens store gjerninger og opphøyet hans navn i Israel! Men nå var leppene hans lukket.

Hvor lenge David hadde vært i denne tilstanden, vet vi ikke. Men nå hører vi ham be: «Herre, lat opp mine lepper!» Også i dag er det dessverre mange troende med lukkede lepper. De kan tale om alt annet, men de kan ikke prise Gud og forkynne hans navn, og de kan ikke tale med Gud. Leppene deres er lukket.

La oss be Gud om at han ved sin Ånd vil tale til oss gjennom dette ordet, så vi får se hvor nødvendig det er å ha lepper som er åpnet til hans pris, og så vi som har fått leppene våre åpnet, får se at Gud kan gjøre enda mer for oss og gjennom oss.

For å komme litt nærmere inn på dette ordet kan vi stille noen spørsmål:

Hva har lukket leppene våre?

Hva kan åpne leppene våre?

Hva åpnes leppene våre for og til?

Hva lukket Davids lepper? Det spørsmålet kan hvem som helst svare på. Men la meg komme med et par bemerkninger før vi går over til svaret.

Det var mange som før hadde prøvd å lukke Davids lepper, men det hadde ikke lyktes. Han hadde vært utsatt for slike angrep nettopp fordi han priste Herren. Vi leser i 2 Samuelsbok, kapittel 6, i den siste delen, hvordan hustruen hans gikk hardt i rette med ham fordi han lovpriste Herren den dagen da arken ble ført inn i Davids by. Men ikke engang denne motstanden i hans eget hjem kunne lukke leppene hans og hindre ham i å prise Herren.

Kanskje er det noen her i kveld som har kjent en lignende motstand i hjemmet sitt og blant dem de står nærmest. Men Skriften lærer oss at en slik motstand i dag like lite trenger å lukke leppene våre som den maktet å lukke Davids. For er hjertet vårt fullt av takk til Gud, så overvinner vi slike vanskeligheter.

Ikke engang Sauls forfølgelser maktet å lukke Davids lepper. Hvor ofte ser vi ham ikke forfulgt og jaget fra hjemmet sitt og ut i fjellene, der han måtte søke tilflukt i huler! Men selv på slike steder og i en slik situasjon priste David Herren med åpne lepper og med toner som lyder den dag i dag og styrker mang et motløst hjerte.

Men hva var det da som hadde lukket Davids lepper? Jo, det var synd. Det var ikke motstand, ikke misforståelse, ikke forfølgelse, men synd.

Hvor mange er det ikke også i dag som har erfart at når synden får rom i hjertet, forstummer lovsangen i sjelen!

For oss Guds barn er det en stor sorg når vi opplever at en av vennene våre, som før var med oss og priste Gud, havner i en slik tilstand at all lovsang forstummer og all glede forsvinner. Men når det er en sorg for oss, hva må det da ikke være for Gud aldri å høre sitt barns røst?

Kanskje er det noen her i kveld som sier: «Det er nettopp slik jeg har det. En gang kunne jeg prise Gud. En gang kunne jeg be til ham med frimodighet og kalle ham ‹Far›. Men det er lenge siden.»

Venn! Fatt mot! Du kan igjen få leppene dine åpnet til å prise Gud, så sant du som David bekjenner synden din og får tilgivelse for den.

Det er også en annen ting som kan lukke en troendes lepper. Det er vantro. Det står i Luk 1,20: «Du skal bli stum og ikke kunne tale før den dagen når dette skjer, fordi du ikke trodde.»

Vantroen har lukket manges lepper, og den kan komme fra forskjellige kanter. Jeg kjenner en mann som for noen år siden forkynte Guds ord og talte om Herren slik at det var til stor velsignelse. Men så lånte han øre til dem som prøvde å trekke Bibelens ord i tvil. Hjertet hans ble litt etter litt fylt med tvil og vantro, og i dag er han bokstavelig talt stum. Leppene hans er lukket, og røsten hans høres ikke lenger som før, da han priste Herren. Stakkars sjel!

Er det en slik sjel her i kveld som er blitt stum på grunn av tvil og vantro, men som i sitt hjerte inderlig ønsker å komme tilbake og igjen kunne prise Herrens navn? Da vil jeg be deg: Vend deg på ny til Gud! Han skal komme deg til hjelp og fri deg fra tvilen og vantroen din, så hjertet ditt blir fylt av lovsang og fryd og leppene dine åpnes for å prise ham.

Det er også vantro når vi ikke holder fast ved de løftene Gud har gitt oss. Om det kunne det være mye å si, men vi vil gå forbi det nå og gå til den tredje tingen som kan lukke den troendes lepper. Det er åndelig tørke.

De som er kommet i den tilstanden, er de vanskeligste å hjelpe. Kanskje ikke alle vil forstå dette. Men dere som har arbeidet for Herren og møtt slike sjeler på veien, vil gi meg rett i at de er de vanskeligste å hjelpe.

Det er som om det åndelige livet deres er tørket bort. Spør du dem om det er noen synd som er skyld i det, svarer de nei. Og spør du om det er tvil om Guds ord, så er det ikke det heller. Hvordan er da sjelens tilstand? Det er ingen glede, ingen frimodighet, ingen lovsang. Alt er som tørket bort.

Å, hvor mange sjeler er det ikke som er i en slik tilstand! Hvor skal en finne et ord som kan hjelpe slike?

Måtte dette spørsmålet trenge seg fram hos hver og en som i dag er stum, enten det er synd, vantro eller tørke som har lukket leppene: «Hva kan åpne leppene mine igjen?»

La meg likevel nevne i forbifarten at det finnes noe som er verre enn lukkede lepper. Langt sørgeligere er det med det mennesket som har åpne lepper uten å ha fått tilgivelse for synden sin. Det er vel ikke noe

mer fryktelig på jorden enn at et menneske som lever i synd, gir seg ut for å være en kristen og har frimodighet til å tale og vitne om Gud.

Men jeg skal ikke tale til slike i kveld. Jeg ønsker å si et ord til deg som spør: «Hva kan åpne leppene mine?»

Synd har lukket dem. Det første som derfor må til, er at du bekjenner synden din for Gud og får tilgivelse. Og gjelder synden din et bestemt menneske, må du bekjenne den for det mennesket og få tilgivelse.

Legg merke til hva David sier i salmen vi leste: «Vær meg nådig, Gud … Utslett mine overtredelser!» (Sal 51,3). Slik var Davids bønn. Han ba ikke om at Gud skulle åpne leppene hans før Gud i nåde hadde møtt ham, tilgitt ham og tatt bort misgjerningen hans.

Vi kan aldri tale alvorlig nok om dette. Venn! Vær aldri falsk på dette punktet. La det være klart at du har fått Guds tilgivelse. Forsømmer du det, vil det fryktelige skje at du blir en hykler. Du må som David gå til bunns i saken og ikke skjule noe, men bekjenne og gi avkall på alt, hvor dypt du enn er sunket. Da får du syndenes forlatelse hos Gud.

Men for mange er det ikke bare Guds tilgivelse de må få. For det er noen som aldri burde ha åpnet leppene for å bekjenne Herrens navn før de hadde fått tilgivelse av sine medmennesker, av dem de har syndet mot og gjort urett.

For en tid siden ba jeg sammen med en mann, og etterpå sa han: «Å, hvor lykkelig jeg skulle være om jeg nå også hadde tilgivelse fra en viss person, slik jeg nå får tro at Gud har tilgitt meg!» Og så fortalte han meg historien sin. Jeg innrømmer at det kostet den mannen mye å bøye seg og be den andre om tilgivelse. Men han gjorde det likevel, og hjertet hans ble fylt av glede og takk til Gud.

La dette stå klart for oss: Vi må først ha tilgivelse fra Gud og mennesker før vi åpner leppene for å bekjenne Herrens navn. La hver enkelt av oss prøve seg selv alvorlig på dette punktet.

Dernest er det tro på Gud som kan åpne de lukkede leppene våre. «Vi tror, derfor taler vi» (2 Kor 4,13), slik lød omkvedet hos dem som først forkynte evangeliet om Jesus. Og en tale som ikke er båret av tro på Jesu Kristi evangelium, har lite verd.

Men kanskje er det en her i kveld som sier: «Jeg vil gjerne tro, men jeg synes ikke jeg klarer å tro på den rette måten. Jeg er som bundet i vantro.» Det er vanskelig å si noe til deg med få ord, kjære sjel. Men la

meg stille et spørsmål: Hva gjør du med vantroen og tvilen din? Hvor søker du hjelp?

Jeg er viss på at hver eneste sjel som søker hjelp hos Herren, kan få hjelp, hvor dypt den enn er sunket i tvil og vantro. Gud skal ved sitt ord og sin Ånd finne en vei til å hjelpe den sjelen som virkelig står og sukker og ber: «Herre, la meg få tro, la meg få lite på deg og stole på deg!»

Vi har den sterkeste grunn til å tro at Gud vil hjelpe en slik sjel, når vi tenker på hvordan Jesus handlet med den disippelen som tvilte. Vi husker nok Tomas, som ikke ville tro før han fikk legge hånden sin i Jesu sidesår og stikke fingeren sin i naglemerkene. Men Tomas var likevel ærlig, og han ville gjerne tro og gjerne få hjelp fra Jesus.

Var det noen som Jesus viste større overbærenhet og ømmere kjærlighet enn Tomas? Det var nok stort for Johannes å ligge inntil Jesu bryst ved nattverden. Men tenk for en kjærlighet som ble åpenbart da Jesus holdt hendene sine fram mot Tomas, viste ham siden sin og sa: «Rekk fingeren din hit … Og rekk hånden din hit, legg den i min side» (Joh 20,27).

Jesus ville heller at Tomas skulle røre ved sårene hans, enn at han skulle leve i tvil og vantro. Likevel tror vi ikke at Tomas tok imot den innbydelsen. Vi tror at han trodde i samme stund som Jesus sa disse ordene, og utbrøt: «Min Herre og min Gud!» (Joh 20,28).

Fortsett å gå til Jesus med tvilen din, så vil han hjelpe deg. Selv Tomas' lepper, som var som stivnet i vantro og tvil, ble åpnet til å tale om ham på den herligste måten, som Herre og som Gud.

La meg så prøve å si noen ord til dem som har fått leppene lukket gjennom åndelig tørke. Kanskje kan det bli et ord som kommer deg til hjelp og åpne leppene dine til å prise Gud.

Mange har søkt fra den ene prekestolen til den andre, for det er få som er så flittige til å gå på møter som disse uttørkede sjelene. Men de har ikke fått hjelp. Hvordan skal en da bøte på denne tørken? Det er bare Guds evige, livgivende ord som kan slukke tørsten. Kan ikke det slukke tørsten din, så blir den aldri i evighet slukket. Hvor finnes vel vann for den trette sjelen, hvis ikke i Guds evige ord?

Men den store feilen hos disse sjelene er at de har ventet for mye hjelp fra mennesker i stedet for fra Gud. Derfor: Jo før de søker hjelp hos Gud, desto før blir de hjulpet.

Har vi noen gang møtt en slik uttørket sjel som flittig har lest Guds ord? Nei, aldri! Men vi har møtt både gamle og unge kristne som sprudlet av liv og friskhet i Kristus Jesus, for de hentet daglig trøst og hjelp fra Guds livgivende ord.

Ingenting kan som Guds ord sette hjertene våre i brann og liksom tvinge oss til å tale om vår Herre og Mester. La meg nevne et ord fra Jer 20,9: «Jeg tenkte: Jeg vil ikke lenger huske ham og ikke tale mer i hans navn! Men da ble det i mitt hjerte som en brennende ild, innestengt i mine ben. Jeg trettet meg ut med å tåle det, men jeg maktet det ikke.»

Jeremia hadde møtt sterk motstand og var til og med blitt slått fordi han hadde talt. Nå hadde han bestemt seg for å tie og ikke lenger tale og forkynne det budskapet han var sendt med. Men da ble det som en brennende ild i hans ben, og han måtte tale. Hva var det som hadde tent denne ilden? Se etter, så skal dere finne at det var Herrens ord. Det brant i ham, så han ikke kunne tie.

Derfor, du uttørkede sjel med de lukkede leppene: Prøv om ikke Guds livgivende ord har makt til igjen å gjøre deg sunn i sjelen og åpne leppene dine til å prise Gud, så du som David må bryte ut: «Guds bekk er full av vann» (Sal 65,10).

Venn! Det er ikke sikkert at du i kveld får høre det som *du* trenger, og som kan hjelpe deg. Men gå du selv og drikk av livets brønn, av Herrens eget ord, og se om det ikke er sant at det er hjelp for deg. Vil du ikke da si: «Jeg blir rikelig mettet av det gode i ditt hus, og av dine gleders strøm gir du meg å drikke» (jf. Sal 36,9)?

Å, om møtene kunne føre til at folk fikk denne lengselen: «Jeg må hjem og lese i Bibelen min!» Hvert møte og hver preken burde virke slik på hjertene at dette ønsket trengte seg fram: «Nå må jeg være alene med min Gud!» Måtte møtene våre og talen vår være slik at folk ikke slo seg til ro der de var, men i stedet ble brennende og lengtet etter å møte Herren, så de søkte ham der han er å finne: i hans ord.

Jeg husker møter som jeg takker Herren for, der det ble lagt noe i sjelen min, så jeg lengtet etter å komme ut av folkemengden og være alene med Gud og Bibelen min, for å se de herlige tingene Gud har lovet tørstige sjeler.

Så kommer vi til det siste spørsmålet: «Hva åpnes leppene våre for og til?»

Gud åpner leppene våre for at vi skal bekjenne hans navn. Han ønsker ikke at leppene våre skal være så lukket at vi ikke kan bekjenne hans navn. Hebr 13,15 taler om «frukt av lepper som bekjenner hans navn»[1]. Herren ønsker å se den frukten hos oss.

Hvordan er det med hver enkelt av oss? Er leppene våre åpnet til å bekjenne Herrens navn der vi er og ferdes? Har leppene dine vært lukket til i dag, så vend deg til Herren og be ham åpne dem til å bekjenne hans navn, og han vil gjøre det.

Vi skal også vitne om ham og bekjenne hans navn med frimodighet. Det ser ut til å være vanskeligere enn noe annet å bevare frimodigheten til å vitne om Herren. Selv om vi ser store ting i det Kristus har gjort for oss, merker vi likevel hvor vanskelig det er å si det med ord slik at medmenneskene våre virkelig kan forstå hva Gud har gjort for oss, og hva han ønsker å gjøre for hver sjel som søker.

Til og med Paulus syntes dette var tungt og vanskelig. Han ber menighetene om forbønn, slik at han kan få ord til å tale om Guds rikes hemmeligheter.

Jeg vet at mange av Herrens vitner også i våre dager har kjent det som om åndsmakter ville ta ordet fra dem. Hvor mange ganger har vi ikke ligget på ansiktet og bedt Gud om at vi måtte få ord til å tale om ham, og at leppene våre måtte åpnes til å forkynne hva Gud har gjort i Kristus!

Men når vi nå vender tilbake til spørsmålet om hva leppene våre åpnes til, ser det ut til at Davids lepper ble åpnet til å be for andre. Davids bønn i vers 17 er den siste bønnen han ber for seg selv. Men i vers 20 finner vi at han ber: «Gjør vel imot Sion i din nåde, bygg Jerusalems murer!»

Er det ikke som om Gud, som svar på Davids bønn for seg selv, med én gang åpner leppene hans til å be for folket sitt, be om nåde for Jerusalem og for folket?

Måtte også vi få trang til å gå fram for Gud og si: «Herre, lat opp mine lepper til å be for det folket som jeg står midt iblant, både for de ufrelste og for alle de troende!»

[1] NB har «frukt av lepper som priser hans navn». Det greske ordet (homologeō) betyr egentlig «å si det samme», og derav både «å bekjenne» og «å prise». Lundes «bekjenner» og NBs «priser» gjengir altså det samme ordet fra hver sin side.

Men Gud åpner også leppene våre til å prise hans navn. Er det noe vakrere og herligere enn når en sjel lever i tilbedelse av Gud og lovpriser hans navn? Den sjelen skal også gjennom evighetene være med og lovsynge Herrens navn.

Skal de leppene som aldri priste Gud her på jorden, kunne prise ham gjennom evighetene? Eller skal den sjelen som aldri her på jorden syntes det var noen glede å tale om Herren, være med og prise ham?

Johannes taler om en stor skare som han så, av alle folkeslag og stammer og tungemål, og de sto foran tronen og priste Gud og Lammet. Men det var den skaren som hadde begynt her nede, som hadde fått leppene åpnet til å prise Gud, og som ofte til og med under tårer hadde bekjent hans navn og vitnet om ham.

Venner! Livet vårt her på jorden er en kort og stakket tid, men det er en evighet bak dette korte jordelivet. Skal du, skal jeg være blant dem som Gud skal tørke bort hver tåre fra øynene på, og som skal lovsynge ham i all evighet? Men da må vi også begynne her, for i dødsriket priser ingen Herren. Måtte Gud da hjelpe oss så vi får leppene åpnet til å bekjenne og prise hans navn!

Hellig sorg

Stenografert ved Södertälje-konferansen 1910

Esek 9,4

Hos profeten Esekiel, kapittel 9, vers 4, leser vi:

> Herren sa til ham: Gå midt igjennom byen, midt igjennom Jerusalem, og sett et tegn i pannen på de mennene som sukker og jamrer over alle de motbydelige ting som skjer der.

Når jeg i dag vil tale litt om hellig sorg, taler jeg til dem som vet at de er kristne, og ikke til søkende sjeler. Med det er ikke sagt at en søkende sjel ikke også kan ha noe av det som heter hellig sorg. For å kjenne meg fri må jeg legge til én ting til. Med apostelen Paulus' ord til filipperne i kapittel 3, vers 13, må jeg bekjenne: «Jeg mener ikke om meg selv at jeg har grepet det.» Men jeg ser at det er Herrens mål med meg og med hver og en som hører ham til.

Vi vender oss nå til de ordene fra profeten Esekiel som ble lest opp. I kapittel 1, vers 1, står det: «Det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himmelen åpnet seg, og jeg så syner fra Gud.» Det var syner om ting som skjedde i Jerusalem.

Vi må også legge merke til at før han hadde disse synene, hadde Herrens hånd lagt seg tungt på profeten. Og mens han står under dette trykket, åpner Herren øynene hans, så han ser både hva som skjedde i Jerusalem, og hva som skulle skje i kommende tider. Han så alt så klart at han også kunne tale om det til andre. Jeg vil nå helt kort nevne noe av det han så da han satt der ved elven som bortført fange.

I kapittel 8, vers 6, står det at han så store motbydeligheter bli gjort i Jerusalem, så Gud måtte dra langt bort fra sin helligdom. I samme

kapittel, vers 16, sies det at han så 25 menn som sto ved inngangen til Herrens tempel med ryggen mot templet og ansiktet mot øst.

I kapittel 9, vers 3, står det: «Israels Guds herlighet hevet seg opp fra kjerubene, som den hvilte på, og flyttet seg til husets dørterskel.» Herligheten forlot den plassen den hadde tatt da templet ble innviet, den gangen Herren sa: «Her vil jeg bo.» Det var et sørgelig, et mørkt syn. Og vi kan forstå at profeten Esekiel ble bedrøvet over det han så.

Men han så enda mer. Han så noen menn som gikk gjennom byen og sukket og klaget over alle de motbydelige tingene de så. Jeg vil i forbifarten nevne at vi ikke vet sikkert hvem disse mennene var.

Men at Jeremia var en av dem, går fram av Jeremias bok, kapittel 40, vers 4–6. Da den andre gruppen av jøder ble bortført til Babel, var Jeremia ennå en ung mann, og han fikk velge om han ville bli bortført, eller om han ville bli igjen hos de små og fattige som ikke skulle føres bort. Og det står at Jeremia valgte å bli igjen.

Senere ble han likevel bortført, men den gangen Esekiel taler om, var han ennå i byen. Derfor kan vi tenke oss ham blant denne flokken som går i Jerusalem og sukker og klager over de motbydelige tingene som ble gjort i byen.

Esekiel sier videre at han i synet sitt så hvordan Gud fra himmelen ga akt på disse mennene som sukket og klaget. Han så hvor dyrebare de var i Herrens øyne. Han så hvordan Herrens øyne hvilte på dem, og hvordan Herren tenkte på å spare dem for det som snart skulle komme.

Profeten hører Gud gi en av sine tjenere denne befalingen: «Sett et tegn i pannen på de mennene som sukker og jamrer over alle de motbydelige ting som skjer der» (Esek 9,4). Og han så en mann i hvite, skinnende linklær, med skrivesaker i beltet, gå og sette et tegn på disse mennene. Det var et tegn til liv, så ingenting skulle kunne skade dem når ødeleggelsene kom. Og da ødeleggelsen begynner i vers 6, gjentar Gud befalingen sin: Ingen av de mennene som bar tegnet, måtte røres.

Vi har mye å lære av dette. Vi ser at det var Gud som hadde makten både til å slippe løs de tuktende maktene og til å verne livet til dem som hørte ham til, så ingen fikk lov til å røre dem.

Videre finner vi i kapittel 10, vers 18: «Herrens herlighet flyttet seg bort fra husets dørterskel og ble stående over kjerubene.»

Jeg vil nå stille dere et spørsmål: «Hva mener dere er det mest nødvendige for de kristne i vår tid å eie?» Jeg kan tenke meg at svarene vil bli svært forskjellige i en forsamling som denne. Men mange vil sikkert svare: «At det må bli mer hellighet hos Guds folk», med andre ord at vi må få «mer av Gud». Til det kan vi alle svare et klart ja. Dette er virkelig det aller mest nødvendige i vår tid.

Men så vil jeg stille spørsmålet: «Hva er da hellighet? Hva er det å få mer av Gud?» Kanskje noen nå svarer: «Det er å få det så godt med Gud at alle sukk og klager forsvinner fra meg, så jeg alltid kan kjenne meg løftet opp og lykkelig, og livet mitt blir ett eneste halleluja fra morgen til kveld. Pris skje Gud!» Til dem som svarer slik, vil jeg si både ja og nei. Fra én side sett er det sant, fra en annen ikke.

Jeg må si at jeg har en helt annen oppfatning både av hva hellighet er, og av hva Guds velsignelse er. Jeg tror ikke Gud gir oss sin velsignelse for at vi skal ha det så uendelig godt her nede på jorden, men for at vi skal la velsignelsen hans gå videre til andre. La oss ta noen eksempler fra Skriften på menn som vi alle vet var både hellige og rikt velsignet av Gud.

Vi begynner da med et navn som vi alle kjenner godt: Abraham. Han var den første mannen som Gud på en særskilt måte valgte ut og sa til: «Jeg vil velsigne deg.» Hvorfor ville Gud velsigne Abraham? I slutten av 1 Mos 12,2 leser vi: «og du skal bli en velsignelse», og i vers 3: «Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.» Gud ville føre Abraham dit at alle jordens slekter kunne bli velsignet gjennom ham. Det var det målet Gud hadde i tankene den dagen han kalte Abraham til å gå ut fra landet sitt og lovet: «Jeg vil velsigne deg!»

Men ingen av oss tror vel at Abraham alltid levde i en glede han kunne kjenne. Vi vet at han hadde det velsignet på veien han vandret, men vi vet også at han ofte var nedtrykt på den veien. Se, han var velsignet av Herren for å bli til velsignelse for andre! Søsken, det skal hjelpe oss på vandringen vår om vi husker at vi ikke har fått løfte om alltid å være så overmåte lykkelige. Men er vi på Guds vei, skal Gud velsigne oss – det har han lovet – og gjennom oss lede sin velsignelse ut til andre.

Enda et eksempel. Nå vil jeg i tankene føre dere til et annet kjent navn: Moses. I 2 Mos 32,31 og versene etter står det at Moses hadde møtt Gud, og at Gud hadde talt med ham.

Kunne han da være annet enn lykkelig og glad? Ja, se på Moses den dagen han hadde gått opp til Herren. Vet du hvordan han hadde det da? Vi hører ham rope ut med sorg og smerte: «Å, dette folket har gjort en stor synd … Å, om du ville forlate dem deres synd! Men hvis ikke, da stryk meg ut av din bok som du har skrevet!» Ødelegg ikke Israel, vil han si. Spar Israel, men gjør hva du vil med meg.

Ingen av oss tviler på at Moses hadde det godt med Gud, men likevel gikk han ofte med sorg og smerte her nede på jorden. Hans stadige bønn var: «Gud, frels Israel, frels Israel! Hvordan det så går med meg, er det samme.»

Jeg må nevne enda et par navn. Først minner jeg om Jeremia. Vi kjenner godt denne mannen som ble kalt av Gud så tidlig i ungdommen, og som var så rikt velsignet.

Vi har flere ord fra ham som lar oss kaste et blikk inn i hjertet hans og se hvordan han sto både til Gud og til sine medmennesker. Han sier i kapittel 9, vers 1, at han ønsket at hodet hans var vann og øyet hans en tårekilde, så han kunne gråte dag og natt over folket sitt. Likevel vet jeg at ikke alle forstår hva det vil si å stå slik for Gud, med et slikt syn på sin tid og sitt folk.

Nå går vi i tankene til apostelen Paulus. Var det noen av apostlene som var rikt velsignet av Gud, så var det han. Om apostlene kunne deles inn i grupper, finnes det ord i Skriften som tyder på at Paulus sto foran alle de andre.

Han sier selv at han var blitt rykket opp av Herren like til den tredje himmel, at han hadde sett Jesus Kristus, og at han hadde hørt ord som det ikke var tillatt for noe menneske å si. Og når han ser på Guds evangelium og tenker på at han var kalt til det, kaller han det en usigelig gave. Han hadde ikke ord for hvor mye den var verd.

Men hvordan hadde Paulus det? Det hører vi i Rom 9,2–3: «Jeg har», sier han, «en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte. For jeg skulle ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødres skyld, mine slektninger etter kjødet.»

Der ser vi noe av hvordan denne mannen hadde det i sinnet. Jeg vil nevne enda et ord av Paulus. Det er en bønn og et ønske han ber både for sin egen del og for de troende i Filippi. Vi finner det i Fil 3,10. Han ønsker «å få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død».

Hva ligger det i disse tre ønskene? Apostelen tenker på Herren Jesus, og så sier han: «Å, om jeg kunne lære ham å kjenne!» Det ønsket han både for sin egen del og for andre. Så legger han til: «og kraften av hans oppstandelse». Men bønnen og ønskene hans strekker seg mot et enda høyere mål, og han fortsetter: «og samfunnet med hans lidelser».

Hva var så Kristi lidelse, og hva var det å få del i den? Kanskje noen sier: «Kristi lidelse består i at han ble fattig for vår skyld, at han gikk her nede på jorden foraktet for vår skyld, og at han til slutt led korsdøden for vår skyld.» Til et slikt svar vil jeg si både ja og nei. Ja, dette var nok lidelse.

Men stanser vi bare ved dette, ser vi Kristi lidelse bare utenfra. I en viss forstand hadde Kristi lidelse begynt lenge før hans legemlige lidelse. Kristi lidelse var hans kjærlighet til en døende verden. Alt det andre var bare en følge av denne kjærligheten, som hadde som mål å vinne oss for Gud.

At dette er sant, ser vi blant annet av at det ikke en eneste gang står at Kristus gråt under alle de ytre smertene han måtte utstå. Derimot sies det at han gråt da han så på en døende verden. Han sto utenfor Jerusalem. For menneskeøyne så alt vakkert ut, men han så hvordan byen hadde foraktet sin besøkelsestid, og så brast han i gråt og sa: «Jerusalem, Jerusalem, visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred!»

Jeg tror Kristus led mer den dagen enn da han ble slept fra palass til palass, fra det ene forhøret til det andre, og da han siden ble ført bort til Golgata. Da felte han ikke en tåre. Nei, for ham var det helt naturlig å gå denne veien for dem han elsket. Venner, det høyeste målet noen kan nå, er helt sikkert det apostelen ber om: å få del i Kristi lidelser.

Og nå kommer jeg til det som jeg mener er vår tids største behov: en virkelig kjærlighet til sjeler, en tilstand av nød for andres frelse. For min del kjenner jeg at nettopp dette er det vanskeligste av alt å nå fram til. Og denne bønnen trenger seg stadig fram i hjertet mitt: «Gud, vis meg hvordan jeg skal komme dit!»

Jeg vil gjerne nevne et ord i Skriften som er bedre gjengitt i den engelske bibeloversettelsen, nemlig Jes 66,8. Det lyder: «Så snart Sion

kom i barnsnød, fødte hun sine barn.»[1] Til alle tider har det vært slik at når Sion, Guds utvalgte folk, er kommet i nød, da er det også blitt født barn – da er sjeler blitt ført til liv i Gud.

Men for min egen del bøyer jeg meg for Herren og bekjenner at jeg savner mye av dette: nød i sjelen min for andres frelse. Måtte Herren hjelpe meg og oss alle, så en slik nød kommer over oss og det virkelig blir «barnsnød», slik det står her! Nettopp denne velsignelsen har Herren i denne tiden gitt noen, og frukten av den har ikke uteblitt.

Jeg rekker ikke nå å belyse denne saken nærmere. Jeg vil bare nevne to ting. Vi vet at det var en tid da et forferdelig mørke rådet over Kristi menighet.

Men nettopp da la Gud en slik nød og et slikt sukk ned i en manns hjerte at han sa: «Gud, jeg kan dø, men jeg kan ikke la være å forkynne det du har sagt.» Jeg tenker på Luther. Jeg ser ham så vakkert for meg på det kjente møtet i Worms: Han blir spurt om han er villig til å ta tilbake det han har sagt, og med hånden på Bibelen svarer han: «Her står jeg, Gud hjelpe meg! Jeg kan ikke annet!» Da Sion kom i nød, ble det født barn.

Det er dette som ligger meg på hjertet, og som jeg, slik jeg nettopp sa, kjenner som vår tids største behov: at det må bli nød i hjertene våre for andres sjeler.

Så et eksempel fra senere tid. Vi kjenner nok alle til den underfulle pinsevinden fra Ånden som gikk ut fra England med brødrene Wesley og spredte seg over hele verden. Først på den store dagen skal det bli åpenbart hva den virket.

Hvor begynte det? Det var noen unge menn som Gud åpnet øynene på, så de fikk se synden slik den var, og hvor sørgelig tilstanden var i landet deres. Nøden ble så stor for disse mennene at de ikke kunne bære den alene. Den ene sa til den andre: «Hjelp meg å be!» Og så begynte de å be. Og så snart Sion kom i nød, ble det født barn.

Guds Ånd gikk fram som en stor havbølge over landet og skylte over det, så tusen på tusen ble født inn i Guds rike. For slike kristne kan utrette mer enn hundre andre.

Til dere, kjære brødre, som forkynner Guds ord, vil jeg si: «Dere har nok erfart hva det er å tale når dere har nød for sjeler, og å tale når

[1] NB: «For Sion har vært i barnsnød, og med det samme har hun født sine sønner.»

dere ikke har det.» Å, måtte Gud hjelpe oss til å få kjenne noe av dette, som er det største Gud kan gi oss mens vi er her: nød for andres frelse!

Hvordan skal vi da få del i denne hellige sorgen, når vi så uunnværlig trenger den? Hvordan skal den bli vår? Jeg vil gi tre svar.

For det første: Vi må erkjenne og bekjenne at vi mangler denne nøden. Vi vet at når vi møter en synder som er kommet så langt at han virkelig erkjenner at han trenger frelse, og bekjenner sin synd, da er Gud nær – nær til å gi det denne sjelen ber om og trenger. Dette gjelder også for de kristne. Når vi har erkjent hva vi mangler, da er Gud nær for å fylle behovet vårt. Ja, at vi erkjenner vår fattigdom både for Gud og mennesker og ber ham gi oss det vi trenger, det er den første betingelsen for å få det Gud vil gi.

For det andre må vi være villige til å kjenne denne smerten. Om Gud fikk åpne øynene våre, ville vi se at han ofte har stått ved siden av oss for å gi oss nettopp det vi så sårt trenger, men at vi ikke var villige til å ta imot det. Ja, mange ganger har Gud liksom møtt oss på veien med denne gaven, men vi har ikke villet ta imot den.

Herren førte deg ansikt til ansikt med urolige sjeler som lå og gråt over tilstanden sin. Ja, du måtte nesten stige over dem for å komme forbi. Si hva du vil, men jeg tror at Gud sto der nettopp *da* for å gi deg dette sinnelaget. Han la arbeidet i veien din, han viste deg hva som skulle gjøres, men du trakk deg unna. Du ville ikke overgi deg helt til ham for å være med i det direkte arbeidet for sjelers frelse.

Og jeg vil legge til: Nettopp dette å oppsøke de urolige, gråte ved siden av dem og prøve å lede dem til å se Jesus som sin frelser, det er det arbeidet som vekker minst oppsikt, også i våre dager.

Men nå går vi tilbake til det synet Esekiel hadde. Selv om ingen i Jerusalem ga akt på de mennene som sørget og gråt, ga *Gud* akt på dem. De var dyrebare i hans øyne. Han sa til sine tjenere at de skulle merke dem med et tegn og spare dem. Å, om denne konferansen måtte føre til at vi ga oss selv til Herren for å få del i denne sorgen og nøden for sjeler, og at vi vendte hjem til forsamlingene våre fylt av dette sinnelaget!

Du, bror og søster, som ønsker å bli til velsignelse: Du skal få bønnen din oppfylt. Og får Herren gi deg sin Ånd, da skal det ikke gjøre deg sløv og udugelig for det daglige livet og de praktiske gjøremålene.

Nå vil jeg til slutt nevne en tredje ting, som særlig har vært meg til hjelp. Det er viktig å se på hvor forferdelig de ugudelige har det, slik Skriften framstiller det. Prøv å slå opp de skriftstedene som taler om hvordan det går dem som står utenfor Kristus, både i dette livet og etter det. Kanskje driver det deg til å si: «Å Gud, forbarm deg over disse ulykkelige!»

Men se også etter hva Bibelen sier om den herlige frelsen som er beredt i Jesus Kristus for hver og en som tror på Jesus, så ingen trenger å gå fortapt. Kanskje du da vil si: «Takk, Herre Gud!» og skynde deg av sted for å bære ut budskapet om hva Kristus har gjort for syndere.

Ja, måtte Gud i sin store nåde hjelpe oss, så denne hellige sorgen må bli vår!

For en tid siden hendte det en forferdelig ulykke i landet vårt. Et skip hadde gått på grunn i stille, lunt vær, og båter ble straks satt ut for å redde dem som var om bord. I én båt med plass til tjue personer hadde sju sterke menn satt seg. Mange mennesker lå i vannet rundt omkring og ropte: «Hjelp oss! Redd oss!» Men disse sju mennene sa seg imellom: «Her gjelder det å redde seg selv.» Og så rodde de i land med båten.

Var dette mandig gjort? Nei, det var forferdelig, og de burde ha fått straff. Det var plass til flere, men de sørget bare for seg selv.

Måtte Herren i sin nåde hjelpe oss, så vi ikke ligner disse mennene i åndelig forstand og ikke vi handler på samme måte! Amen.

Han visste ikke at Herren hadde forlatt ham

Dom 16,20; *Åp* 3,1–3

> Da sa hun: Filistrene er over deg, Samson! Han våknet da opp av søvnen og sa: Jeg skal nok gjøre meg fri denne gangen som før og slite meg løs. Men han visste ikke at Herren var veket fra ham.
>
> Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har de sju Guds ånder og de sju stjernene: Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever, men du er død. Våkn opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø. For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud. Husk derfor hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg! Dersom du ikke våker, skal jeg komme som en tyv, og du skal slett ikke vite hvilken time jeg kommer over deg.

I det første verset vi leste, står disse ordene: «Men han visste ikke at Herren var veket fra ham.» Jeg hadde lest disse ordene mange ganger før den tanken slo meg: «Er det mulig at Herren kan ha veket bort fra en sjel uten at den selv vet om det?»

Vi som tror på Herren, er jo alle enige om at det er mulig å miste kraften fra Guds Ånd, selv om en har eid den før. Vi tror det fordi Bibelen viser oss det mange steder. Men vi tror det også fordi vi gang på gang har sett brødre og søstre som en gang eide Åndens kraft og varme, men i dag er den veket fra dem. Med hvilken sorg har vi ikke sett det hos dem, og hvor inderlig har vi ikke bedt for dem!

Men er det da mulig at en som har mistet kraften fra Guds Ånd, kan fortsette å leve, arbeide og virke og selv mene at alt står bra til, mens Gud ikke lenger er med ham og ikke lenger vedkjenner seg ham?

Ja, dessverre – vi har så mange eksempler på det at vi ikke kan tvile på det. La oss derfor be Gud om at det aldri må gå oss slik, så vi mister det vi en gang eide. La oss be om nåde til å prøve oss selv og se om vi har samfunn med Gud og eier kraften fra hans Ånd, så vi ikke bedrar oss selv.

Disse to stedene fra Dommerboken og Åpenbaringen viser oss to av de mørkeste eksemplene i Bibelen. Hvordan vi enn ser på dem, kan de aldri løfte sinnet vårt og fylle sjelen med glede. Nei, de legger heller en tyngde over sjelen vår, så vi sukker: «Herre, hvor står jeg?»

Men la oss huske at den samme kjærlige Gud som sendte sin Sønn til verden for å frelse oss, og som har gitt oss så mange herlige løfter om barmhjertighet, langmodighet og nåde – den samme Gud har i sin kjærlighet gitt oss slike alvorsord som dem vi har lest i dag. Måtte disse ordene da få virke i oss det Herren ønsker og vil.

Nå vil vi se hvilke veier Samson gikk før han kom dit at Herren var veket fra ham.

La oss først lese Dom 13,5: «Det skal ikke komme rakekniv på hans hode, for barnet skal være en Guds nasireer fra mors liv. Han skal begynne å frelse Israel fra filistrenes hånd.»

Her ser vi at Herren hadde inngått en pakt med Samson – Samson skulle være Guds nasireer. Og Gud hadde sagt at han ville være med ham, bevare ham og bruke ham til å frelse og fri Israel fra filistrenes hånd.

Det neste vi bør legge merke til, finner vi i vers 25 i samme kapittel. Der står det: «Herrens Ånd begynte å drive ham mens han var i Dans leir.»

Tenk, for en benådet mann Samson var! Han stod i pakt med Gud – en pakt som Herren selv hadde opprettet. Og nå ser vi ham drevet av Guds Ånd og brukt av Herren.

Fiendene fikk merke at han ble drevet av Guds Ånd da han gikk mot dem og slo dem ned både til høyre og venstre, så de falt for føttene hans. De kunne ikke stå seg mot en mann som ble drevet av Guds Ånd.

Når vi ser Samson i Dans leir, ser vi ham på den plassen som Herren hadde ført ham til, og der ble han brukt av Gud. Men vi ser ham aldri mer på den plassen. Å, om han hadde forstått hva det var å ha en slik stilling, å være drevet av Guds Ånd og ha en makt som ingen kunne stå imot! Å, om han hadde forstått hva det var å ha Gud med seg!

Men Samson forstod det ikke før det var for sent. Da han begynte å bøye av fra veien og lytte til sitt eget hjerte, var han blind og døv for alt annet.

Når vi nå følger ham på veien nedover, skal vi legge merke til at Herrens Ånd ikke vek fra Samson med én gang. Det gikk gradvis nedover med ham. Likevel ser vi Herrens langmodighet også her: Når Samson var i nød, kom Herren ham til hjelp.

I kapittel 14 ser vi hvordan Samson begynner å bøye av fra veien. Han går ned til Timnata og ser en kvinne der, en av filistrenes døtre, og sier til sin far og mor: «Henne må dere la meg få til kone!»

Foreldrene råder ham fra å gå inn blant Herrens fiender på denne måten og sier: «Er det da ikke noen kvinne blant dine slektningers døtre eller i hele mitt folk, siden du vil av sted og ta en kone blant de uomskårne filistrene?»

Men Samson gir seg ikke. Han spør ikke etter hva som er rett i Herrens øyne, men sier: «Hun er den rette i mine øyne.»[1] Han mener at det får være nok.

Fra den dagen gikk det skritt for skritt nedover med Samson. Her, der han gikk bort fra veien, var vendepunktet. Og det er tungt å si at han aldri kom tilbake til den stillingen han en gang hadde hatt.

Men som jeg sa i stad: Herren forlot ikke Samson med én gang, men viste ham barmhjertighet og langmodighet. I vers 6 i samme kapittel ser vi at han er på feil vei. Han er på vei ned til filistrene for å snakke med den kvinnen som var den rette i hans øyne.

Men da han kom til vingårdene ved Timnata, kom en ung løve brølende mot ham. Da kom Herrens Ånd over Samson, og han slet løven i stykker slik en sliter i stykker et kje. Men ikke engang denne godheten fra Herren fikk Samson til å vende om fra den gale veien.

Går vi så til kapittel 16, finner vi i de første versene at Samson gjør seg skyldig i åpenbar synd – en synd som etter Herrens ord skulle straffes med steining.

Å, hvor forferdelig å se en mann som hadde vært drevet av Herrens Ånd, komme så langt ned og falle så dypt i synd! Likevel kom Herren Samson til hjelp fire ganger og reddet ham da han var i nød.

[1] NB: «Det er henne jeg synes om.»

Den første gangen var i Gasa, da fiendene lå på lur etter ham for å slå ham i hjel. Men Herrens Ånd gav ham styrke, så han løftet Gasas byport på skuldrene og bar den opp på toppen av et fjell. Slik slapp han unna.

I vers 9, 12 og 14 ser vi hvordan han tre ganger og på tre forskjellige måter blir bundet av fiendene, men får kraft og sliter seg løs.

Hvor må vi ikke undre oss over Guds uendelige kjærlighet og langmodighet mot Samson! Og det er underlig at ikke denne store kjærligheten fra Gud fikk lede ham tilbake på den rette veien. Men det ser tvert imot ut som om den nåden Gud viste ham, gjorde at han gikk lenger og lenger bort – stadig nedover.

I vers 17 ser vi at Samson bryter helt og fullt den pakten Gud hadde inngått med ham: Han røper for en kvinne som hørte til Guds fiender, hva den store styrken hans ligger i.

Denne store gaven som Herren hadde gitt ham, betrodde han til en av Guds fiender. Men legg merke til at han trodde Herrens nåde skulle strekke til likevel. Han la seg rolig ned for å sove, og da han ble vekket av ropet: «Filistrene er over deg, Samson!», sa han: «Jeg skal nok gjøre meg fri denne gangen som før og slite meg løs.»

Men han visste ikke at Herren var veket fra ham.

For første gang i sitt liv fikk han merke at han var en bundet mann. Han slet og rykket i båndene – men forgjeves. Herren var veket fra ham. Han hadde selv brutt pakten, og nå var han hjelpeløs – bundet – i fiendens vold.

Bildet er mørkt, men vi vil følge Samson litt lenger og se hvordan det gikk ham nå. Kanskje det er noen her i dag som har begynt å bøye av fra veien, slik Samson gjorde. Måtte dette eksemplet da tale til deg, så du lar deg advare og lar Herrens Ånd føre deg tilbake på den rette veien.

For det første grep fiendene Samson. For det andre stakk de ut øynene hans. For det tredje bandt de ham med to kobberlenker. For det fjerde satte de ham til å male korn – til å gjøre en fanges arbeid. For det femte ble avguden deres, Dagon, æret, mens Israels Gud ble vanæret. Til slutt ble han satt til å more fiendene sine. Kan vi tenke oss et mørkere bilde?

Men Gud har hatt en hensikt med å la oss høre denne sørgelige historien og de advarende ordene i Åp 3,1: «Du har navn av at du

lever, men du er død.» Måtte derfor hver enkelt av oss granske seg selv og spørre: «Hvor står jeg? Hvor finner Herren meg i dag? Står vi i samfunn med ham, og blir vi drevet av hans Ånd?»

Hva var det som gjorde Samson så sterk at fiendene ikke kunne overvinne ham? Det var pakten hans med Gud, og at han ble drevet av Herrens Ånd.

Og hva er det som gjør oss sterke og uovervinnelige, så fiendene våre og syndens makt ikke får overtaket over oss? Det er pakten – samfunnet med Gud – og at vi blir drevet av hans Ånd.

De fleste av dem som er samlet her, vet kanskje om en dag da de kom i samfunn med Gud. Det var en herlig og vakker dag da denne nådepakten ble opprettet – da vi så at vi var kommet i samfunn med Gud ved Kristi blod, på grunn av det han hadde gjort for oss, og var blitt hans barn og arvinger til det evige liv.

Men vi fikk også snart erfare noe mer: Når vi adlød den Ånd Gud hadde gitt oss, fikk vi en makt over synden og verden utenfor oss som vi aldri hadde hatt før. Ja, vi fikk ikke bare makt over den, men også avsky for den, så vi vemmet oss ved det som før hadde vært vår lyst og glede. Det hadde mistet sin tiltrekningskraft.

Men vi fikk erfare enda mer. Vi fikk erfare at vi hadde fått en kraft og en makt som gjorde oss i stand til å overvinne til og med de indre fiendene våre – en kraft som gjorde at vi seiret der vi aldri hadde hatt noe håp om å seire.

Står vi ennå i dette forholdet til Gud, og gjør vi hans vilje? Det er hans plan med oss at vi skal seire over alle våre fiender og svakheter. Hvis vi har mistet denne kraften, måtte vi i dag vende om og komme tilbake på den rette veien – og igjen komme inn i det rette forholdet, samfunnet med Gud, så vi kan bli drevet av hans Ånd og gjøre hans vilje.

La oss nå en stund se på hva som kan ta denne kraften bort og føre oss bort fra samfunnet med Gud.

Noe av det farligste er å gjøre sin egen vilje når en vet hva som er Guds vilje – eller med andre ord: å gjøre det som er rett i ens egne øyne, i stedet for å spørre hva som er rett i Herrens øyne.

Venn! Er det slik med deg? Har du veket av fra veien for å gjøre din egen vilje? Kanskje det første skrittet er blitt fulgt av flere, så du nå er

langt på villspor. Å, kom da tilbake til Herren! Du kan det, men du må komme tilbake til det punktet der du først vek av fra veien.

Kanskje noen her sier: «Jeg må bekjenne at livet mitt er så usselt. Jeg har ingen kraft og ingen seier, verken over meg selv eller utad. En gang hadde jeg det, og da var det fred og glede i sjelen min, men nå mangler jeg alt.»

Vend om, sjel! Gå tilbake den veien du har gått. Lukk øynene og ørene for alt annet, og se tilbake på årene som er gått. Vil du ikke da finne et sted der du sa: «Denne veien vil jeg gå – dette er rett i mine øyne»?

I Herrens navn ber jeg deg: Kom tilbake til det veiskillet, kom tilbake til det stedet! Selv om du har opplevd og erfart mye ondt og bittert siden den dagen, vil du ikke da si: «Herre, jeg gir opp mine planer og det som er rett i mine øyne. Jeg vil gjøre din vilje og gå din vei»?

Hemmeligheten ved et lykkelig liv i samfunn med Gud er at en blir frelst fra å si: «Dette er rett i mine øyne», og at en blir villig til å gjøre det som er rett i Herrens øyne, og legge alle sine planer i Guds hånd.

Den som tar en slik plass, vil aldri komme dit Samson kom. Men har vi tatt det første skrittet nedover, har vi ingen garanti mot å komme like langt ned som han, for våre hjerter er like svikefulle som Samsons.

For noen år siden besøkte jeg en predikant som lå syk. Han hadde vært til stor velsignelse i mange år, men nå hadde han ligget syk lenge og hatt store smerter. Jeg spurte ham hva han helst ville, om han fikk velge: å bli frisk og begynne å arbeide igjen, eller å få dø og fare herfra. Svaret hans glemmer jeg aldri. Tårene rant nedover kinnene hans da han sa med et smil: «Hvis Jesus stod her og sa til meg at jeg kunne få gjøre som jeg ønsket, ville jeg svare: 'Nei, bestem det heller du.'»

Slik skulle stillingen vår være – ikke bare når vi er syke og døden står foran oss, men også når vi er friske og raske og hele livet ligger foran oss. Vi skulle erkjenne at vi kan ta feil når vi velger selv. Men gjør vi Herrens vilje, er vi sikre på at vi går den rette veien og ikke tar feil. Måtte vi da alle gå denne veien!

Det er mange eksempler i Skriften som viser hva følgen blir når en gjør sin egen vilje. Vi skal likevel ikke dvele ved dem nå. Men la dette stå klart for oss: Har vi først tatt ett skritt bort fra den rette veien, følger det gjerne flere, og resultatet blir at vi faller i synd.

Men la oss komme tilbake til det første spørsmålet: «Er det mulig at en kan gå nedover uten selv å vite det?» Er det mulig at en, slik som Samson, kan gå nedover lenge og først våkne opp når en er kommet riktig dypt, og se: «Herren er veket fra meg»?

Prøv deg selv: Har du begynt å gå dine egne veier? Har du det, har du tatt det første skrittet ut på skråplanet, og da glir du snart lenger ned uten at du selv merker det. Våkn opp og se hvor du er, før det er for sent!

Hva sa Herren om menigheten i Sardes? «Du har navn av at du lever, men du er død. Våkn opp!» De hadde en gang vært vakt til liv, men var sovnet inn, og det var ikke noe livstegn hos dem.

Er det noe livstegn hos oss? Er vi fremdeles like redde for å synde som vi var i den første tiden etter at Herren hadde vakt oss til liv, eller sover vi på dette punktet?

I den tiden var det vår største glede å vinne sjeler for Herren og føre dem til ham. Er også dette livstegnet forsvunnet hos oss, og sover vi nå på dette punktet?

Venn – sover du? «Dersom du ikke våker», sier Herren, «skal jeg komme som en tyv, og du skal slett ikke vite hvilken time jeg kommer over deg.»

Men vi ser Guds store kjærlighet også her. For det er som om han sier til seg selv: «Jeg kan ikke snike meg inn på noen som en tyv. Jeg må først vekke dem og si dem hvordan det står til, så de kanskje kan våkne opp og vende om.»

La oss da til slutt se på hvilke sørgelige følger det har for den sjelen som er kommet dit at den må si: «Herrens Ånd er veket fra meg.»

Den første følgen for Samson etter at han hadde veket av fra Herrens vei, var at fiendene grep ham. Før hadde han hatt makt til å seire over dem, men nå overmannet de ham.

Hvem er din og min fiende, den vi har hatt å kjempe mot siden vi ble kristne? Det er synden. Det kan være *én* synd for den ene og en annen synd for den andre. Du vet selv best hva du har hatt å kjempe mot. Men så lenge vi blir drevet av Guds Ånd, har synden ingen makt over oss. Kommer vi derimot på villspor og bort fra Herren, får fienden makt over sjelen vår.

Dernest mistet Samson synet. Slik går det også med den troende som gjør sin egen vilje. Han mister blikket for den evige, kjærlige Gud

og for hans Sønn, Jesus Kristus. Det er forferdelig å miste synet slik at en ikke lenger kan se Gud som sin venn, men frykter for å møte ham. Men det er også sørgelig å bli blind for sine egne feil og bli sint når andre påpeker dem.

Videre ser vi at Samson ble bundet av fiendene sine – lagt i lenker. Å, for et mørkt bilde! Er det noen her i dag som kjenner seg bundet – bundet av syndens lenker, så du er maktesløs og ikke kan komme fri? Å, vend deg til Herren! Han alene kan løse de bundne og sette de undertrykte i frihet. La deg da løse fra båndene dine.

Dessuten ble filistrenes avgud æret, mens Herren, den hellige og sanne Gud, ble vanæret. Søsken! Ingen av oss ønsker at Herrens navn skal bli vanæret. Men kommer den dagen da du og jeg mister kraften og samfunnet med Gud, da blir hans navn vanæret – navnet til den Gud vi elsker og tjener, og som vi i dag gjerne ville gi livet vårt for.

Til slutt ser vi at Samson selv ble til spott – til morskap for fiendene sine. Slik går det også i virkeligheten. Fiendene våre og verden prøver å få oss på villspor og lokke oss bort fra Herren – men lykkes de, spotter de oss og morer seg over oss etterpå.

Av dette forstår vi at Herren kan ha veket fra oss uten at vi merker det i begynnelsen, og at vi kan miste Åndens kraft, som vi har fått for å fremme Guds rikes sak og herliggjøre Herrens navn. Herren hjelpe oss så vi ikke viker av fra veien!

Men har vi feilet og veket av fra veien, og er vi nå på en plass der vi aldri burde ha vært, så la oss vende tilbake nettopp til det punktet der vi bøyde av – selv om det er gått mange år siden vi feilet – og si: «Herre, her bøyde jeg av, her gikk jeg feil. Tilgi meg! Ta imot meg igjen. Jeg vil gjøre din vilje og følge deg på den veien du leder meg.»

Gud gir de ydmyke nåde

2 Kong 19,14

> Da Hiskia hadde mottatt brevet av sendebudene og lest det, gikk han opp til Herrens hus. Der bredte Hiskia brevet ut for Herrens åsyn.

I de første versene i 2 Kongebok, kapittel 18, blir det fortalt om kong Hiskia: når han ble konge, hvor lenge han regjerte, og hvordan han var. I vers 5 leser vi: «Hiskia satte sin lit til Herren, Israels Gud. Etter ham har det ikke vært hans like blant alle Judas konger, heller ikke blant dem som hadde vært før ham.»

Hva var grunnen til at han fikk et slikt vitnesbyrd? Jo, han «gjorde det som var rett i Herrens øyne, slik som hans far David hadde gjort» (2 Kong 18,3).

Men hva gjorde egentlig kong Hiskia? Hvordan ble det åpenbart at han var en slik mann – så tro mot Herren, mer tro enn noen før eller etter ham? Svaret finner vi i vers 4: «Han la ned offerhaugene og slo i stykker billedstøttene og hogg ned Astarte-bildet og knuste den kobberslangen som Moses hadde laget, for like til den tid hadde Israels barn brent røkelse for den. De kalte den Nehusjtan.»

Flere andre av Israels konger hadde også lagt ned offerhaugene og hogd ned Astarte-bildene for å hindre folket i å drive avgudsdyrkelse. Men Hiskia gjorde noe som ingen av de andre hadde gjort. Han knuste kobberslangen som Moses hadde laget, fordi Israels barn brente røkelse for den.

Folket syntes nok ikke at han gjorde en god gjerning da han knuste kobberslangen. Og når vi tenker på hva den hadde vært for Israels barn, kan det også virke litt underlig, hvis vi ikke ser nærmere på saken.

La oss i tankene gå tilbake til den dagen i ørkenen da de giftige slangene var kommet inn blant folket. Nøden var stor, og de ropte til Gud om hjelp og redning. Herren hørte ropet deres, og på hans befaling reiste Moses en kobberslange midt i Israels leir og forkynte budskapet: «Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve» (4 Mos 21,8). Hvor mange feberhete øyne, hvor mange døendes blikk hadde ikke sett bort på slangen! Og når blikket falt på den, mistet giften sin virkning, og de var frelst – reddet.

Og nå er det han som blir regnet blant Judas beste konger, som tar denne kobberslangen, knuser og ødelegger den og fjerner den fra folket. Hvorfor gjorde han det, og hvorfor var dette en god gjerning? Fordi folket hadde begynt å henge ved den med hjertet i stedet for ved den levende Gud. Nå ofret de og brente røkelse for den og ikke for Herren.

Hvor tydelig viser ikke dette oss hvor fordervet mennesket er! Det er fordervet til bunns, ja, så fordervet at det kan gjøre en avgud av det Gud har sendt til hjelp og frelse – henge ved det og tilbe det i stedet for den levende Gud.

Kong Hiskia så dette klart. Men han så også klart hva som var Guds vilje, og at Herren ønsket å eie et menneskes hjerte helt og udelt. Derfor gikk han til verks, tok kobberslangen og ødela den, så den ikke lenger skulle stå som en hindring mellom folket og Gud.

Den samme faren finnes også i vår tid. Mennesket vil så gjerne henge ved det Gud har brukt til å hjelpe og frelse oss, og så ender det i en syndig tilbedelse av det. For oss som arbeider for Herren, gjelder det å se vår tid og vårt folk med klare øyne. Vi skal ikke bare prøve å lede dem bort fra de ytre syndene, men lede dem rett til Gud, så de tjener og tilber ham med et helt og udelt hjerte.

I kirkehistorien leser vi om en tid da mørket hadde bredt seg over folket og lå tungt over kristenheten. Men rundt omkring var det sukkende sjeler som ropte til Gud og ventet på at lyset skulle trenge fram og spre det tykke mørket. Så behaget det Herren å reise opp en Martin Luther. Hvem kan si hva hans enkle forkynnelse og forståelse av Skriften ble for Guds folk – for de lengtende, trellbundne sjelene? Hvor mange av dem ble ikke nå ledet til den levende Gud da Luther talte om rettferdiggjørelsen ved troen alene!

Men å, hvor mange er det ikke som har hengt seg ved ham og læren hans med et hjerte som er langt borte fra den levende Gud! Vi ser folk som ofrer tid, penger og arbeid for å spre læren, men hjertene deres er langt borte fra Herren.

Derfor må ikke vi som arbeider for Herren, være blinde på dette punktet. For mennesker kan gjøre de mest utrolige ting til sin avgud. Det spiller ingen rolle hva eller hvem det er. Det som har en større plass i hjertene våre enn Jesus, er vår avgud. La oss derfor først og fremst prøve oss selv og se hvordan vi står: om det er Herren og hans navns ære som er det første og det siste for oss.

For kong Hiskia var ingenting for godt til å ryddes bort når det sto i veien for Gud og hindret ham i å få hele hjertet.

Dette var den ene siden av Hiskia. Men Bibelen, som ikke dekker over noe, viser oss også en annen side av ham, der feilene og svakheten hans kommer fram. Vi leser om det fra vers 11 i det samme kapitlet. Der står det:

> Og kongen i Assyria bortførte Israel til Assyria og flyttet dem til Halah og til Habor, en elv i Gosan, og til byene i Media, fordi de ikke hadde hørt på Herrens, sin Guds røst, men overtrådt hans pakt – alt det Moses, Herrens tjener, hadde befalt. De ville verken høre på det eller adlyde det.
>
> I kong Hiskias fjortende år dro kongen i Assyria, Sankerib, opp mot alle Judas befestede byer og inntok dem. Da sendte Judas konge Hiskia bud til den assyriske kongen i Lakisj og sa: Jeg har gjort galt, vend deg bort fra meg igjen! Alt det du legger på meg, vil jeg bære. Da påla kongen i Assyria Judas konge Hiskia å betale tre hundre talenter sølv og tretti talenter gull. Og Hiskia ga alt det sølv som fantes i Herrens hus og i skattkamrene i kongens hus. På samme tid lot Hiskia gullet bryte av dørene på Herrens tempel og av dørstolpene som Hiskia, Judas konge, hadde kledd med gull. Alt ga han til kongen i Assyria. (2 Kong 18,11–16)

Kong Hiskia var blitt redd for kongen i Assyria. I stedet for å ta et klart standpunkt og stole fullt og helt på Gud begynte han å forhandle med fienden og by ham gaver for å blidgjøre ham. Var ikke dette grunnen til at han senere fikk det budskapet som førte ham inn i stort mørke og stor nød?

Det var sørgelige dager da Hiskia tok alt sølvet i Herrens hus og i kongens hus og sendte det til Judas fiender. Det skulle han aldri ha gjort. La dette lære oss at det aldri fører noe godt med seg å inngå kompromiss med Herrens fiender. Det fikk også Hiskia erfare, og det var grunnen til at han fikk det spottende brevet som vi leser om i kapittel 19.

La oss se på dette brevet. Det inneholder særlig tre ting. For det første sier Sankerib: «Gud kan ikke bevare deg fra min hånd. Det finnes ingen makt og ingen gud så sterk at han kan redde deg fra min hånd.» For det andre: Jerusalem skal bli inntatt, revet ned og brent. (Her bør vi ikke tenke på Jerusalem bare som en vanlig by, men som det den virkelig var: Judas helligdom.) For det tredje regner han opp de kongene som allerede hadde falt. Hvorfor skulle det da gå kong Hiskia bedre?

Dette brevet ble sendt til kong Hiskia. Hva gjorde han da han hadde lest det?

Først flerret han klærne sine og kledde seg i sekk. Det nevnes ofte i Skriften som et tegn på sorg og fortvilelse. Den dagen Jesus sto for ypperstepresten og erklærte at han var Guds Sønn, flerret også ypperstepresten klærne sine, som tegn på sorg og forferdelse. Var det falskt og uekte hos ypperstepresten, så var det i alle fall sant og ekte den dagen Hiskia flerret klærne sine og kledde seg i sekk.

Dernest ser vi at kong Hiskia gikk opp til Herrens hus i denne drakten. For det tredje: Da han var kommet opp i Herrens hus, bredte han brevet ut for Herrens åsyn. For det fjerde ser vi ham i bønn, og han ber:

> Herre, Israels Gud, du som troner over kjerubene! Du alene er Gud for alle jordens riker. Du har skapt himmelen og jorden. Herre, bøy ditt øre til og hør! Herre, lukk opp dine øyne og se! Hør de ordene som Sankerib har sendt for å håne den levende Gud! Det er sant, Herre, at kongene i Assyria har ødelagt folkene og landene deres. De har kastet gudene deres i ilden, for de er ikke guder, men et verk av menneskehender, tre og stein. Derfor kunne de gjøre dem til intet. Men frels oss nå, Herre vår Gud! Frels oss av hans hånd, så alle jordens riker må kjenne at du, Herre, er Gud – bare du! (2 Kong 19,15–19)

Slik ba Hiskia – med flerrede klær i Herrens hus og med brevet bredt ut for Herrens åsyn.

For det femte ser vi at mens han ennå ber, sender Jesaja bud og sier: «Så sier Herren, Israels Gud: Jeg har hørt det du har bedt meg om angående kongen i Assyria, Sankerib» (2 Kong 19,20). Jeg tror det la seg en stillhet og fred over sjelen hans – Gud hadde hørt bønnen hans. Hiskia ble bønnhørt på den måten at fienden ikke en gang skulle få lov til å skyte en pil inn i byen. Ja, de måtte til og med dra tilbake med skam, samme vei som de var kommet. Og vi kan lese i vers 35–36 at det skjedde slik Herren hadde lovet.

Vi skal ikke gå videre i Hiskias historie nå, men se om vi kan bruke hovedpunktene på oss selv.

Hva har han som anklager Guds barn, skrevet og talt til deg i dagene som er gått? Hvordan har det lydt? Kjenner du ikke igjen noe av det samme som ble talt til kong Hiskia?

Det første Hiskia kjente etter at han hadde fått brevet, var sikkert et dypt mismot – en dom over seg selv fordi han hadde brutt av sølvet og gullet. Samvittigheten hans var ikke ren, og han kjente seg dømt.

Kanskje er det noen her som kjenner et lignende mismot, nedstemt og bedrøvet. For det eneste som står klart for deg, er dette brevet fra anklageren din: «Du blir aldri bevart. Syndens makt i deg og omkring deg er sterkere enn deg. Du kan like gjerne gi opp først som sist.» Og du tenker: «Å, om det bare hadde vært som den dagen da samvittigheten min var ren, og jeg ikke hadde feilet og brutt av renhetens sølv og gull!»

Kanskje tenker du også på flere troende du har kjent. De feilet og falt, og i dag er de borte fra Herren. Og du tenker: «Det går meg på samme måte.»

La oss da ta denne lærdommen av teksten: Satans verste angrep kan ikke bare bli oss til velsignelse – de skal bli det, hvis vi går den rette veien. Slik er Gud.

Vi kan belyse dette med et par eksempler fra Skriften. La oss gå til Sakarja, kapittel 3. Der står det at ypperstepresten Josva sto for Herrens åsyn, og Satan sto ved hans høyre side for å stå ham imot.[1]

[1] NB: «for å anklage ham» (Sak 3,1).

Det står ikke hvordan han sto ham imot. Kanskje gjorde han det ved å peke på Josvas skitne klær og si: «Du er ikke kledd i rene klær.»

Men én ting må vi legge merke til: Josva ble stående for Herrens åsyn. Han løp ikke sin vei den dagen Satan anklaget ham, men ble stående. Og så sier Herren: «Ta de skitne klærne av ham! … kler deg i høytidsklær … Sett en ren lue på hans hode!» (Sak 3,4–5).

Hva førte denne motstanden og denne anklagen fra Satan til? Det ble Josva til den største velsignelse. Han ble kvitt den skitne drakten og ble kledd i rene klær i stedet, så han sto der ren og plettfri – nettopp fordi han ble stående.

Venn! Du som er i mørke og kjenner deg anklaget og dømt: Bli stående for Herrens åsyn. Ta aldri et skritt tilbake for å løpe bort, hvor mørkt det enn ser ut. Gud skal nok komme deg til hjelp. Satans angrep ble Josva til stor velsignelse, og det skal også bli oss til velsignelse, hvis vi går den rette veien.

La oss se på enda et eksempel. Bli med i tankene til kapittel 1, 2 og 42 i Jobs bok. Der står det at Guds sønner kom og stilte seg fram for Herren, og Satan kom også og stilte seg fram midt iblant dem.

Så sier Herren til Satan: «Har du gitt akt på min tjener Job? Det er ingen som han, så rettferdig og så god.» Da svarer Satan: «Det er ikke rart at Job er god, for du gjør ham bare godt. Men rør ved ham, så vil han si deg farvel like opp i ansiktet.» Da sier Gud: «Se, alt det han eier er i din hånd. Men mot ham selv må du ikke rekke ut din hånd» (Job 1,12).

Så leser vi at alt det Job eide, ble tatt fra ham. Men Job står like fast. Han er ydmyk og bøyd under Herrens hånd og sier: «Herren ga, og Herren tok, Herrens navn være lovet!» (Job 1,21).

Men da sier Satan til Herren: «Alt det en mann har, gir han for sitt liv» (Job 2,4). «Men rør ved ham selv, så blir det nok annerledes.» Og Gud sier: «Se, han er i din hånd. Spar bare livet hans!» (Job 2,6).

Job fikk kjenne at han var i Satans hånd. Han ble pint og plaget både på sjel og legeme. Men da det var på det verste, sier Job: «Skal vi bare ta imot det gode fra Gud og ikke også det onde?» (Job 2,10). «Herren ga, og Herren tok, Herrens navn være lovet!»

Så går vi til det siste kapitlet i Jobs bok, og der finner vi disse ordene: «Og Herren økte alt det Job hadde eid, til det dobbelte» (Job 42,10). «Og Herren velsignet Jobs siste dager mer enn hans første» (Job 42,12).

Alle Satans onde angrep ble Job til stor og rik velsignelse, for han gikk den rette veien. Og lærer vi å gå den veien, skal heller ikke sjelefienden skade oss. Nei, hans angrep skal bli oss til velsignelse.

Se igjen på kong Hiskia. Hva var det første han gjorde? Han flerret klærne sine og kledde seg i sekk. Eller sagt med ord fra Det nye testamente: Han ydmyket seg for Gud. Hvor godt passer ikke ordet her: «De ydmyke gir han nåde» (1 Pet 5,5)!

Har vi feilet, er det første vi må gjøre, å ydmyke oss for Gud og erkjenne feil som feil og synd som synd. Ikke dekke over det og skjule det, men erkjenne og bekjenne alt slik det er. Før det kan ikke Gud få velsignet oss.

Det er så mange som har feilet på dette punktet. De har prøvd å dekke over feilene og mistakene sine og heve seg over dem i stedet for å komme til en sann erkjennelse, og slik har Herren satt dem til side. Satan har fullført planen sin med dem og gjort dem ubrukelige i Herrens tjeneste.

Når vi leser Skriften igjennom, finner vi at det er få som ikke har feilet og snublet. Men de som Herren har hjulpet og reist opp igjen, er de som er kommet til erkjennelse og har ydmyket seg. Det står i Salme 119: «Før jeg ble ydmyket, for jeg vill» (Sal 119,67). Står du der i dag og vet at du har feilet, så ta det første skrittet: Ydmyk deg under Guds veldige hånd. Før det kan han ikke få velsignet deg.

Det andre vi kan lære av kong Hiskia, er at han straks gikk opp til Herrens hus.

Legg merke til det, du unge kristne, så blir det deg til hjelp. Vi har dessverre ofte sett at unge kristne som feilet og falt for fristelsene, gjorde den store feilen å trekke seg bort fra vennene, fra de troende.

Gjør ikke det, men gå som Hiskia opp til Herrens hus. Her mener jeg ikke et bestemt hus, for det ene huset er ikke helligere enn det andre. I den nye pakt tales det ikke om noen bygning i den forstand, for Herrens hus og menighet er der de troende samles. Der han lar sitt navn minnes, vil han selv være til stede for å velsigne.

Har du feilet, så gå dit Guds folk er. Trekk deg ikke bort fra de helliges samfunn, men søk inn blant dem. Ta heller imot en irettesettelse, men trekk deg ikke bort. Vi har sett ikke bare én gang, men mange ganger, at de som trakk seg bort, gikk lenger og lenger bort, mens de som søkte inn blant de troende, ble reist opp og fikk hjelp fra Herren.

Så har vi det tredje punktet. Da kong Hiskia kom opp til Herrens hus, bredte han hele brevet ut for Herrens åsyn.

Det er mange som kommer fram for Herrens åsyn, bekjenner en del og legger det fram. Men så har de noe som de holder skjult. De holder krampaktig fast på det og vil ikke ha det fram i lyset. Slik gjorde ikke kong Hiskia. Nei, han bredte alt ut for Herrens åsyn, så Herren skulle se det.

Det er et vers i 1 Joh 1,7 som vi så ofte hører sitert: «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.» Det er sant, men likevel er det i en viss forstand en halv sannhet. For hele sannheten lyder slik: «Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.»

Hvem blir renset? Den som vandrer i lyset. Hva er det da å vandre i lyset? Er det aldri å feile eller gjøre mistak? Nei, på ingen måte. Å vandre i lyset er å komme fram i Herrens lys med alt og ikke skjule noe.

Det er en del kristne som liksom tar dette ordet i favn: «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.» Men det blir aldri en virkelighet for dem. Og hvorfor? Nettopp fordi de ikke vil vandre i lyset. De vil gå mørkets vei, men ønsker likevel at blodet skal rense dem. Men det går ikke, for Herrens ord er: «Dersom vi vandrer i lyset.»

Hiskia gikk fram i lyset og la hele brevet fram for Herren. Han skjulte ingenting. Lytt til bønnen hans mens han er der for Herrens åsyn. Han sier: «Se, Herre, se hva som er skrevet! Se hånordene, se anklagene!» Hvor ydmyk er ikke bønnen hans! Hvor liten rett synes han ikke at han har til å be: «Herre, vær nådig!»

Når en sjel er der, er Herren snar til å hjelpe. Når vi tenker på hvor Jesaja var, og på budet han sendte, ser vi hvor bokstavelig Herren oppfyller sitt løfte: «Før de roper, skal jeg svare» (Jes 65,24). Budet var sendt allerede før kong Hiskia ba, men da han hadde sluttet bønnen sin, lød disse ordene til ham: «Herren har hørt din bønn.»

Den samme vissheten vil også komme til oss hvis vi går den samme veien. Saulus fra Tarsus hadde forfulgt Guds menighet. Men da det var kommet så langt med ham at det lød: «Se, han ber!» (Apg 9,11), måtte Ananias skynde seg til ham. Og han ble hjulpet.

Hiskia fikk også hjelp. Gud var mektig til å redde ham fra alle fiendene hans, selv fra den mektige kongen i Assyria, som lå leiret rundt

Jerusalem. For Herren hadde sagt: «Han skal ikke komme inn i denne byen og ikke skyte en pil inn i den. Han skal ikke rykke fram mot den med skjold og ikke kaste opp voll mot den. Den veien han kom, skal han vende tilbake» (2 Kong 19,32–33). Og det skjedde slik Herren hadde sagt.

Venn! Har du kjent noe til fiendene som ligger leiret rundt sjelen din? Har du kjent noe til den makten de har hatt over deg i dagene som er gått? Har du det, så husk at Hiskias Gud er din Gud. Han som hadde makt til å føre Hiskias fiender bort, har også makt til å fri hvem som helst fra syndens og Satans makt og hjelpe oss til å leve et seirende liv, et liv i fred og hvile – hvis vi bare kommer fram i lyset for Herrens ansikt og vandrer helt med ham.

La meg så til sist stille et spørsmål til deg som sier: «Jeg er ingen kristen, så dette passer ikke på meg.» Hva har mørkets fyrste gjort mot deg, og hva har han skrevet til deg i dagene som er gått?

Kanskje er du her og må si: «Det beste i livet mitt er revet fra meg. Sølvet og gullet er revet bort fra sjelen min, renheten og sannheten er tatt fra meg. Hva er det da igjen som er verdt å leve for?»

Det får du også høre, for det ene budskapet kommer etter det andre: «Livet ditt er spilt. Gud kan ikke frelse deg. Du blir aldri annerledes. Selv om du prøvde, kunne ikke Gud bevare deg.»

Venn! Tenk over hvor dette budskapet kommer fra. Tror du det er fra Gud? Nei, du kjenner nok at det er mørkets fyrste selv som sender et slikt brev. Så hør da hvordan budskapet fra Herren lyder: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1 Joh 1,9).

Tror du at dette budskapet er fra mørkets fyrste? Nei, du kan ikke tvile på at det er fra Gud, han som elsker deg med en evig kjærlighet. Så gjør da som Hiskia: Ydmyk deg for Herren. Bekjenn synden din, så vil han møte deg. For han ønsker å frelse deg fra syndens og Satans makt.

Gud vil ikke at noen synder skal dø, men at alle skal omvende seg og leve. Derfor ønsker han å komme deg til hjelp og gjøre livet ditt lyst og lykkelig – lykkelig både for tid og evighet.

Om Albert Lunde

1877–1939

Albert Gustav Lunde (1877–1939) ble født 26. november 1877 på Lunde i Vanse, mellom Farsund og Lista, som den eldste av elleve søsken. Faren var jekteskipper og gårdbruker. Albert måtte slutte på middelskolen etter et halvt år, fordi faren ble syk, og som 17-åring reiste han til en tante i Chicago. Der arbeidet han på en stolfabrikk. En offiser i Frelsesarmeen ble til uro for ham, og 13. desember 1896 fant han fred mens han leste Romerbrevet kapittel 8.

Han tjenestegjorde i den amerikanske marinen fra 1897. Da han hørte D. L. Moody i Boston i 1899, fikk han kall til å forkynne. Etter et kort bibelkurs i South Dakota, som var den eneste bibelskolen han noen gang gikk på, begynte han å preke på prærien. Høsten 1901 kom han hjem til Norge og reiste som fri forkynner på Sørlandet og Vestlandet. I 1902 ble han kjent med Ludvig Hope, som ble en venn for livet.

I februar 1905 kom han til Kristiania. Møtene begynte i bedehuset i Hausmannsgate og ble flyttet til Tivoli Teater. Fra 23. februar ble de holdt i Calmeyergatens misjonshus, som rommet om lag 5000 mennesker. Påskemorgen 1905 var salen full klokken halv seks. Vekkelsen varte inn i 1906, og Sigbjørn Modalsli og Ludvig Hope talte sammen med ham. Indremisjonens årsberetning for 1905 kalte Lunde redskapet for vekkelsen.

Lunde hadde latt seg døpe på nytt i Amerika. Det gjorde at noen dører først var stengt for ham, men han meldte seg aldri ut av Den norske kirke, og han forkynte ikke om sin egen dåp. Fra 1910 var han forstander i Den evangeliske Forening i Kristiania, som holdt til i Møllergata 20. Fra 1917 var han formann i Den norske kinamisjon.

Han holdt vekkelsesmøter i Sverige, Danmark og Finland og deltok på misjonskonferanser i Amerika i 1921 og i Jerusalem i 1928. Han døde i Oslo 30. januar 1939.

Forkynnelsen hans var bibelsk og personlig, med mange fortellinger fra møter og sjelesorg. Han talte stille og varmt, uten store fakter, og han kalte til omvendelse og frelsesvisshet. «Prædikener» (1905) er stenografert fra vekkelsesåret i Kristiania.